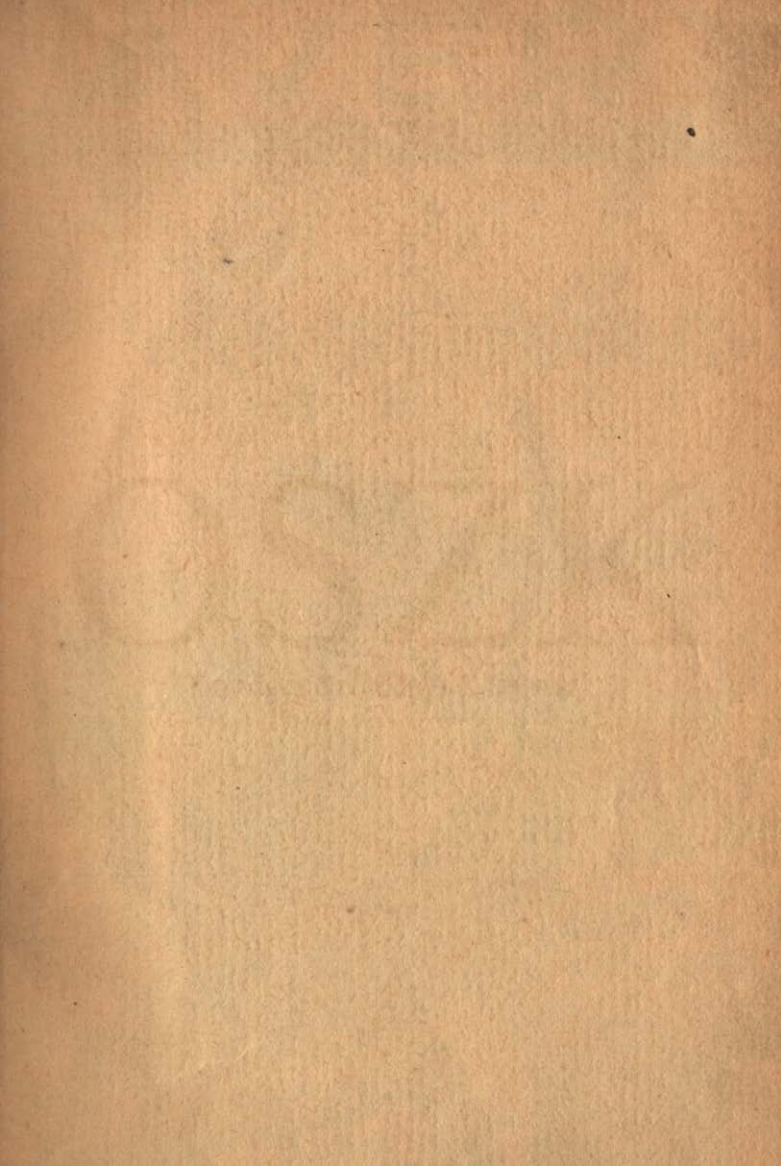

12.220

128

LAVERY

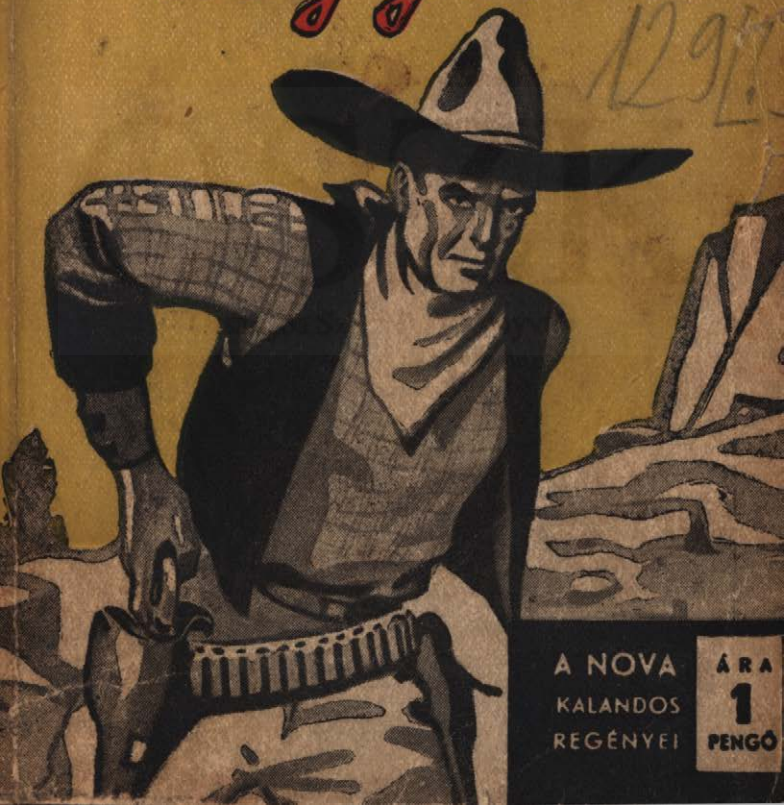
Nincs

24

12220

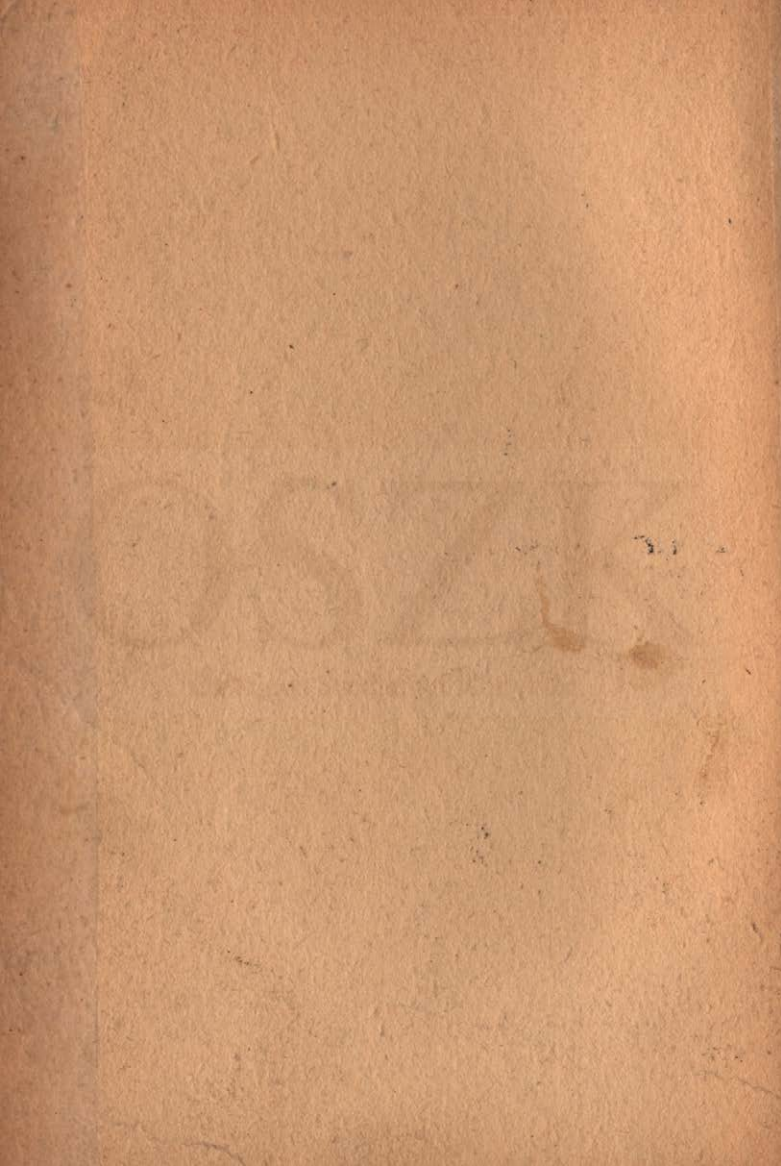
kegyelem!

1291

A NOVA
KALANDOS
REGÉNYEI

ÁRA
1
PENGÓ

GIBSON LAVERY

NINCS KEGYELEM!

REGÉNY

NOVA IRODALMI INTÉZET

GIBSON LAVERY-től
kiadásunkban megjelentek

POKOL A HEGYEK KÖZÖTT
A NEVADA SZELLEME
TEXAS BILL, A FENEGYEREK
TIGRISVÉR

Minden jog, így különösen fordítás, színpadra alkalmazás,
filmesítés stb. felett a NOVA IRODALMI INTÉZET
rendelkezik.

Radó István nyomdai műintézete, Budapest VI., Hajós-utca 25.

12.220/128

I. FEJEZET.

Wardes csendbiztos gyanútlanul állt a folyóparton, mert a Husos Farkas fegyvertelen kézzel lépett eléje a bokrok közül és megemelte a kalapját. De nem mondta azt, hogy „jónapot”, hanem kivett a kalapjából egy revolvert és főbelőtte vele a csendbiztost.

Mindez oly gyorsan és váratlanul történt, hogy a Denveri Kopó hirhedt ügyessége sem előzhette meg a halálos lövést.

— Hej Fernandez, — rikoltotta a rablóvezér, akit széles arca és vastag ajkai miatt neveztek Husos Farkasnak. Egy megrettent mesztic lépett ki a bokrok közül és tétován nézett hol a halottra, hol gazdájára, aztán hebegve mondta:

— Ez . . . — meghalt uram.

— Azt hitted tán, hogy dalolni fog, miután főbelőttem? Cipeld oda a bokrok mögé, te barom!

Mikor Wardes teteme a bokrok mögött volt, Husos Farkas parancsot adott Fernandeznek:

— Hívd a fiúkat! De ne szólj arról, ami történt.

— Oh, Farkas . . . Ez nem volt igazi harc . . .

— Na és?! Tán jártatni akarod a szádat?

— Fernandez néma és Fernandez nem lát. A Farkas az ő ura, — felelte remegve, mert a hatalmas rabló szeme villant és a revolver felé nyult.

A mesztic remegő térddel ment a lovához. Tisztelte a rablóvezért, rettegett tőle és szolgált, de volt egy homályos érzése, hogy valaha még Husos Farkas miatt fogják meghentergetni szurokban és pehelyben, mielőtt felkötik.

— Csak még azt mondd meg: ez volt a híres csendbiztos, akit Keletről küldtek ide?

— Eltaláltad! Ez a Denveri Kopó! Wardes, aki híresebb az Államokban, mint amilyen Buffaló Bill volt valamikor! Wyomingban kipusztította a rablókat. Senki sem menekült meg előle, akit üldözött. Most itt van! — És belerugott a tetembe. — Eredj!

Fernandez elnyargalt.

A rabló áttanulmányozta a híres csendbiztos iratait. Ott volt Denver város főkapitányának a parancsa is: „*John Wardes útrakel Nevada államba. Megbízom, hogy Countiway és vidéke közbiztonságát, a körzet valamennyi sheriffének bevonásával és irányításával ismét helyreállítsa, tekintettel a helység és környékén sűrűn ismétlődő rablásokra és gyilkosságokra. John Wardes teljhatalmú megbizottam, a körzet valamennyi hivatalos közegét alárendelem és ezek kötelesek minden parancsát habozás nélkül teljesíteni. Kelt... stb.*

Jó! Csak küldjenek ide elsőrangú vérebekeket. Majd előbb utóbb rend lesz, de addig Husos Farkas

már messze jár és sok pénzt is visz az útra. Így ígérte Holdvilág Teddy.

Holdvilág Teddy!

Ki volt Husos Farkas és ki volt Holdvilág Teddy? Rablók, mondaná a felületes ember. Igaz és még sem igaz. Husos Farkas csak úgy volt rabló Holdvilág Teddyhez viszonyítva, mint ahogy a vályogkunyhó is épület, meg a felhőkarcoló is az.

A Husos Farkas kegyetlen, félelmetes martalóc volt, míg Holdvilág Teddy legendás bandíta, a hegyek és prérók hőse. Jóval félelmetesebb a martalócnál és mégis . . . az emberek elismeréssel bólogattak, ha róla esett szó.

Nevada államban akkoriban teljesen megbénult az üzleti élet a mindjobban elszaporodó rablótámadások következtében. Marhakereskedő nem mert erre a vidékre jönni. Pénzes egyén messze elkerülte Nevadát, ahol a rablók az urak.

Ekkor az elkeseredett lakosság elhatározta, hogy nagy körvadászatot rendez! Irtóháborút indítanak a rablók ellen!

Logan ezredes, a legnagyobb birtokosa és egyben képviselője a környéknek, személyesen járt a kormányzónál.

— Nevada elhagyatott pusztaság lesz, ha nem segít rajtunk, kormányzó úr.

— Gondolja, hogy katonákat küldjek? Ez nehézkés.

— Emberben nincs hiány. Ezt a részét az ügy-

nek vállalom. Minden becsületes farmer, minden valamire való marhapásztor katonának számít mifelénk, ha kihirdetem, hogy összefogunk a rablók ellen.

— Akkor mit kíván, Logan?

Az ezredes elgondolkozott néhány pillanatig.

— Kormányzó úr, — mondta végül, — fejétől bízlik a hal.

— Hogy érti ezt?

— Nem katona kell, hanem vezető. Sok cimborájuk van a gazembereknek Nevadában. Ma már fittyet hánynak a hatóságoknak.

— Nem bízik a sheriffeekben?

— Senkit sem gyanúsítok. De lehetetlen, hogy egyedül a rablók ügyessége döntötte ilyen katasztrófába azt a vidéket.

— A Sziklás hegység és a Sierra jó buvóhelyek és a határ is közel esik. A sheriffek megbízhatósága azt hiszem . . .

— Nem a közegek tisztességében kételkedem, hanem az ügyességükben! Biztoskezü, megbízható vezető kell. Ha az emberek egyszer talpraálltak és csődöt mond a kísérlet, elkerülhetetlenül a végső zűllésbe kerül a vidék közrendje.

— Mit kíván tehát?

— A kerület fősheriffje érte el a legkevesebb eredményt. Küldjön Countiwayba a kormányzó úr Burns helyett valakit.

— Hm . . . kit?

— Wardest. A denweri Kopót! Ide tekintély kell!

Valaki, akiben bíznak, egy Holdvilág Teddyvel szemben!

A kormányzó gondolkozott.

— Wardes sohasem járt azon a vidéken . . .

— Elég vezető akad Countiwayban, aki minden lépésnél útbaigazítja. A revolverharc és a nyomozás viszont egyforma mindenhol és Wardes ebben mester.

— Hogy gondolja?

— Tessék.

Pontos katonai térképet tett ki az asztalra.

— Mi ez?

— Csataterv. A harc itt nem különbözik egy kisebb háborútól. Minden helységben készen áll az üldöző csapat.

— Mik ezek a kettős vonalak?

— Arrafelé vezet a rablók útja, ha menekülni akarnak Nevadából. E pillanatban minden hágót megszálltak az embereim. A rablók nem juthatnak át a határon és adott jelre a csapatok elindulnak. De ehhez a nagyszabású hajtóvadászathoz még hiányzik valami. Egy vezető, akit Holdvilág Teddy méltó ellenfelének tartanak!

— Értem Logan és teljesítem a kívánságát. Wardes még ma útnak indul Countiwayba.

Ugy is történt. Most ott feküdt halva egy bokor mögött.

— És a hágóknál közben, mit sem sejtve táboroztak a csapatok, melyek csak a Denveri Kopó érkezé-

sére vártak, hogy elkezdődjék a nagy játék. Életre-halálra!

1.

Lódobogás hallatszott. Megérkezett vágatva Fernandez a rablókkal. Csak hárman voltak. Sötét Jeff, Tülök Bob és a Mexikói Suhanc. Ez az utóbbi a kettő mögött kissé hátramaradt lovaglás közben, szándékosan lazábbra fogva a szarát. A vadonhoz szokott ember gyanakvó óvatosságával közeledett.

A Mexikói Suhanc, ahogy a rablók csufolták, tán tíz napja érkezett, porral lepett, szinte halálra hajszolt lovon, a határ felől. A rablók közé állt, de eddig még nem vett részt a portyázásaikon.

Azt mondta, hogy Don Cabez Perenna, de ezt nem hitte senki. Miért jönne ide, ha megmondhatná, az igazi nevét? Husos Farkas egyszerűen vállalt vont a név hallatára, amikor a Mexikói Suhanc eléje állt, a hegyek között.

— Jó. Mondjuk, hogy Don Cabez Perenna vagy. Nem rossz név, de hosszú. Majd úgy hívunk, hogy Penn, ezt nem felejtí el az ember.

— Mindegy, milyen nevet adtok, hogy ne felejtésétek el, az az én dolgom.

A bandita kissé meghökkent.

— Hm . . . Mit tudsz, te mexikói suhanc?

Ekkor mondták ki először a nevet, melyet később igen sűrűn, de mindig csak óvatosan emlegettek errefelé a banditák.

— Mit tudok? . . . — Ugy látszott, mintha maga is gondolkozóba esne a kérdésen és kifejezéstelen világoskék szemei a Husos Farkas feje fölé néztek. Fontos, hogy most mondjak valamit? Aki úgy hiszi, hogy keveset érek, az próbára teheti, amit tudok. Szeretnék ittmaradni. Ha majd jönak látom, elkísérlek a kirándulásaitokra és meglátjátok, hogy tudok-e valamit.

Nem olyan felelet volt, amit errefelé egyenesnek mondanak. És mégis . . . Ez a fiú más volt, mint a többi. Megérezték, hogy különb.

— De, ha nem hívtok vagy ha nagyon akarjátok, elmegyek innen, — folytatta tűnődve, vontatottan.

— Tőlem maradhatsz, — felelte vállat vonva a Husos Farkas, mert nem akarta csorbítani a tekintélyét azzal, hogy elutasítsa Pennt. Pedig előérzete megsejtett valamit a rendkívüli és félelmetes eseményekből, amelyek a Mexikói Suhanc érkezésével kezdődtek.

— Akkor hát rendben van, — mondta a fiú könnyösen. — Itt fogok lakni, veletek együtt és ha jónak látom, közzétek állok.

És attól fogva ott élt a rablókkal. De alig beszélt velük. Naphosszat a fűben feküdt, kipányvázott lova mellett és mexikói dalokat fütyült, vagy az eget bámulta hideg tekintetével. Ez a tekintet kék volt, de olyan valószínűtlenül világoskék, mintha távoli, svéd havasok, fenségesen barátságtalan környékéről származna.

Fiatal volt, ez meglátszott a bőrén, haján, ru-

ganyos járásán, de az arca, mintha nagy tragédiák emlékét kőbe véste volna az idő kifejezésébe, merev vonások, a prérík, hegyek és erdők nyugalmának ősi titkairól meséltek. Olykor lárvaszerűen, élettelen né lett ez a gyerekesen fiatal arc. A két szeme néha olyan krétaszínűen világos lett az ég fehér visszfénytől, mint vak emberé, ha imádkozik. Csak hirtelen hangokra vibrált meg egy-egy arcizma, csak a szél irányból érkező szagra rezdült kissé az orrcimpája, vagy mögötte neszelő lépésre gyult ki hirtelen a tekintete. Különben alig adott életjelt naphosszat. Teljesen magába merült és csak finom ösztönein keresztül érintkezett a környezetével.

Amikor mosolygott, olyan volt mintha meglepő, szomorú eseményt sejtene előre. Merev szájszegletei, zárt ajakkal, lassan széthúzódtak.

Ilyen volt a Mexikói Suhanc. Mikor Fernandez a Husos Farkas hívását hírül hozta, ő is követte a két rablót.

Nem lovagolt ki a tisztásra, kissé hátrább a többitől, megrántotta a szíjat és tekintete, mint menekülő kígyó, körül siklott, szempillantás alatt felfogva mindent.

Husos Farkas ott állt a bokornál hajadonfótt.

— Ez miféle rendőr? — kérdezte Sötét Jeff.

— Wardes csendbiztos.

A rablók ijedten néztek. Valamelyik megrántotta rezzenő kézzel a kantárt és a ló horkanva lépetgetett hátrafelé az érintéstől, mintha szintén megdöbbenne.

— A Denveri Kopó?

— Ugy van, — bölintott Husos Farkas. — Nem szóltam nektek. Miért halljam, hogy féltetek? Ti azt hittétek, hogy nem bírok Wardessel. Most itt fekszik a kutya! Azért küldték, hogy összeszorítsa a nyakunkba vetett hurkot. Hát én végeztem vele.

— Hogy történt?

— . . . Szemtől szembe. Természetesen . . .

— Nagy dolog, — mondta Tülok Bob.

— Nézd meg. Homlokon találtam. Az övéhez nyult, de már nem érte el a revolverét. Még Holdvilág Teddy is megirigyelheti ezt a lövést.

— De hiszen nincs is revolvertartó az övén . . .

— szólalt meg hirtelen a fiatal cowboy csengő hangon.

Husos Farkas egy sötét pillantást vetett feléje.

— Talán hazudtam? Nézd meg, te tacskozó! Homlokon találtam.

— Akkor az ő kalapja feküdné a földön és nem a tiéd.

Kínos csend lett.

— Lehet, hogy a kalapodból vetted ki a revolveredet, — folytatta Penn, — és azt hitte, hogy köszönsz, azért nem védte magát. Régi trükk Mexikóban, ezért fekszik a földön a kalapod.

— Kutya!

Most az övéből kapta elő Husos Farkas a revolverét, illetve csak akarta azt tenni, de a Mexikói Suhanc lova egyetlen gombnyomásra felágaskodott a

rabló mellett és ökle a szakállas, nagy állra csapott, felülről lefelé, mint valami kalapács . . .

A Husos Farkas hanyat esett.

Mindez olyan gyorsan történt, hogy mielőtt még a cinkosok közbeléphettek volna, a Suhanc már pisztolyt fogott a kezében.

— Aki moccan, az halott.

— Azt hiszed, elbírsz velünk? — kérdezte ideges vigyorral Sötét Jeff.

— Azt! Te talán nem hiszed?

Csend. A fiú hangja metszően parancsolt:

— Vegyétek fel a Farkast! — úgy beszélt kissé, mintha énekelne. — Vágtassatok egyenesen az úton. Ha megfordultok, vagy megálltok, mielőtt a domb eltakar benneteket, akkor könyörtelenül tüzelek.

— Ide hallgass, kölyök, — mondta egy köhécseles után Tülök Bob. — Ahelyett, hogy ujjat húzol velünk, állj közénk. A Farkas majd csak megbocsájtja, ami történt.

A fiú furcsa, éles hangon nevetett. Olyan volt ez a nevetés, mintha keselyű vijjogna a magasban.

— Nem félek a Farkas haragjától. És semmiféle csirkefogótól. Meggondoltam a dolgot: nem leszek rabló. Azt hittem, hogy a nyugati rabló bátor, harcos ember. De ez a hiéna itt úgy ölte meg Wardest, hogy most undorodom tőletek. Nekem Mexikó volt a hazám, indiánok neveltek, nem bírom az alávaló bűn dögszagát.

— Miért nem mész haza Mexikóba, ha ilyen becsületes vagy? — mondta gúnyosan Sötét Jeff, hogy

az időt húzza, mert észrevette, amint az ájult rabló megmozdul lassan.

— Lelőttem egy rancherot, ha éppen tudni akarod.

— Kiraboltad? — szólt bele Tülök Bob és tekintetét erőszakolt közönnnyel az ég alja felé irányította.

A Husos Farkas feje jobbra, majd balra billent.

— Én még sohasem raboltam, — felelte Penn. — Az apámat tönkretette és becsületes harcban végeztem vele. De nem volt tanu és a fia hamis vallomást tett. Átkozott korcs kölyök volt.

. . . A Farkas kinyitotta a szemét.

— Ha gazember volt, — mondta gyorsan Sötét Jeff, — miért nem védte meg a törvény az apádat?

Felnézett, mintha az eget kémlelné és feszült minden idege, mert Husos Farkas nagy lélekzetet vett.

— Uzsorás volt, — szólt nyugodtan a mexikói Suhanc. — Az apámat mindenéből kiforgatta. De úgy, hogy a törvény nem tehetett semmit. Szemben álltunk! Per Dios! A bosszú férfiak dolga. Ha felkötnek érte, én állom. De orgyilkosokkal nem cimborálok. Takarodjatok és . . .

A Husos Farkas hirtelen felemelkedett és revolvert rántott, de a Mexikói Suhanc korbácsa, anélkül, hogy arccal arra fordulna, lecsapott gombjával a kezére, aztán az arcára és közben furcsa, indián harci kiáltást hallatott, amire a ló oldalt ugrott és feldöntötte Husos Farkast, hogy ez kifícamodott vállal hanyatt repült.

A pisztolyát és tekintetét egy másodpercre sem fordította el a két rablóról, pedig a ló még egy váratlan ugrást tett, mert kőre lépett és a patkója megcsúszott.

Ez az ugrás megmentette Penn életét. A szembenálló két bandita tehetetlen volt. Az ijesztő ügyesség döbbenetes látványa talán még félelmetesebben sakkba tartotta őket, mint a pisztoly csöve. De Fernandez, aki a bokor mellett hasalt Wardes teteme mellett: lőtt. Ha nem mozdul el éppen a ló, akkor a golyó pontosan a Mexikói Suhanc szívébe furódik.

Nyomban dörrenés felelt az alattomos lövésre... A mesztic felkiáltott a bokor mellett, szétcsapta fekében két karját és a hátára fordult.

— Madonna! Hát itt csupa orgyilkos él?! . . . Ti dögmadarak! Én kiirtlak benneteket! — kiáltotta.

A két rabló nem moccan.

— Mi nem tettünk semmit, Penn, — mondta halkan Tülök Bob.

— Most menjetek, — szólt halkan Mexikói Suhanc, de ez minden hangos fenyegetésnél veszélyesebben hangzott. — De azonnal! Mert nincs türelem már bennem! . . .

— Jól van, — vigyorgott Sötét Jeff. — Csak azután utat találj egyedül Keletre. A környék minden hágóját üldözők őrzik.

— No és? Én nem gyilkoltam?!

— De ezt ők nem tudják! A hegyipásztorok közöttünk láttak!

— A Bullog Farm kirablásával téged is gyanúsítanak. Ott vagy a személyleírások között.

Egy másodpercre ráncok vonultak át a homlokán . . . De azután vállat vonva rájuk kiáltott.

— Ne féltsetek ti engem! Átjutok valamelyik hágón, akkor is, ha valamennyi sakál otthagyja a fogát.

— Egy út van, mindössze, — felelte kárörvendő vigyorral Sötét Jeff. — Azt csak Holdvilág Teddy ismeri és nem voltál közöttünk, mikor nálunk járt, hogy elmondja.

— Ha két percen belül még itt vagytok, akkor megmutatom nektek a legrövidebb utat a pokolba! Én nem szorulok Holdvilág Teddy segítségére!

Most mind a két rabló vigyorgott.

— Ha ő van itt, a Farkas helyén, akkor már nem élnél.

— És találkozol majd vele, — szólt Tülök Bob. — Ő felkeresi az ilyen legényeket!

Türelmetlenül csapkodta a korbáccsal a csizmáját . . .

— Szívesen gondolk erre a találkozásra! Megmondhatjátok neki. Én üzenem ezt Holdvilág Teddynek! . . . Most pusztuljatok!

A három lovas rövidesen ott ügetett a hegyek felé vezető ösvényen, amerre a banditák fészke volt, fenn, magasan, majdnem a hóhatárnál, a Rocky Mountains gigantikusan meredő sziklái között.

Igy kezdődött a Mexikói Suhanc kísérteties kalandja, amely a nyugati harcok történetében is pél-

dátlanul álló kegyetlen és hihetetlen küzdelembe sodort annyi embert . . .

II. FEJEZET.

1.

Amikor a rablók eltűntek, Penn leugrott a lováról. Először megnézte a meszticet. Alig volt benne már élet.

— Uram, — hebegte Fernandez elhalóan. — Ugyis . . . meghalok . . . minek . . . kínoznál . . .

— Nem akarlak kínozni, te patkány!

— Azt . . . hallottam . . . hogy a mexikóiak kegyetlenek . . . ezért félttem . . .

— Sok ostobaságot fecsegnek a mexikóiakról ezek a Gringó csirkefogók. Miközben orvul gyilkolnak! Maradj nyugodtan . . . most bekötözlek.

— Oh, uram! . . .

— Hallgass!

Kimosta a sebet, tépést csinált a mesztic ingéből és körülcsavarta rajta.

— Én meg akartalak ölni . . . és te jó vagy . . .

— A kutya is megugatja éjszaka a holdat, mégsem sötétedik el tőle az ég . . .

— A Farkas . . . és az emberei itt . . . hagytak engem! Oh, uram! . . . Neked . . . igazad volt . . . orvul . . . kalapból vette ki . . . a revolvert . . . láttam . . .

— Ne beszélj!

— Ugyis meghalok . . .

— Én is azt hiszem. Eret szakított a golyó. Nem kár érted.

— Uram . . . Rád lőttem . . . és te . . . bekötöztöl . . . Ők meg itthagytak, mint a dögöt . . . — lihegte ismét Fernandez.

A Mexikói Suhanc felállt.

— Én is itthagylak . . .

— De bekötözt . . . tél . . . Uram . . . hálából tudd meg . . . Őrzik az átjárókat és a gázlókat . . . az út . . . amit neked . . . nem mondtak . . . Én hallottam . . . amikor ott járt náluk Holdvilág Teddy . . . És te nem voltál még köztük Figyelj: A Spund Wather Groundon van egy . . . gázló . . . — Vér buggyant a száján. Penn állt és nézte. A mesztic nagy erőfeszítéssel folytatta: — Ötven lépésre az . . . indián sírtól, ahol az Édes Völgy szorosa . . . a folyóhoz nyílik . . . Így magyarázta Holdvilág Te. . . Ted . . . Mexikó . . .

Lihegett. Penn állt és figyelte. Ez élet-halál kérdés volt.

— A Spund . . . Wather Ground túlsó . . . partján van . . . a határ Mexikó felé Könyönyű . . . a szökés . . .

Értett mindent. Ha Holdvilág Teddy menekül, akkor a játszmának errefelé vége és a rablók nem maradhatnak tovább . . . Sejthette volna. És ha a személyleírások között szerepel, akkor ő is a kötél árnyékában él, mint a többi. Szóval, a feladat: eljutni a Spund Wather Ground gázlójához. Ötven lépésre az indián sírtól. Ez az Édes Völgy hágójánál van . . .

Nem sokáig habozott. Mindössze tizenkilenc éves, de mexikói és az indiánok nevelték. Egy macskaszerű ragadozó gyors, puha, könnyed mozdulatával fel-emelte a meszticet és távolabb egy bokor mögé helyezte, hogy semmit se lásson abból, ami történni fog. Mexikóban még nem olyan forró a talaj, mint itt. Középamerikáig könnyen eljut.

— Feküdj nyugodtan, amíg rádtalálnak, mert különben befelé elvérzel! — mondta Fernandeznek.

— Óh, uram . . .

— Fogd be a szád!

Otthagya és felvette a halott Wardes egyenruháját. Néhol kissé szűk, de véletlenül egész jól ráillik. Elföldelte a csendbiztost és jókora sziklát görgetett a sírhelyre.

— Ha találok valakit útközben, elküldöm ide... — mondta Fernandez felé.

— Én úgyis meghalok . . . csak . . . vizet . . . adj még... uram . . . ha igazán nem . . . vagy kegyetlen... Óh! . . . A pokol ez itt . . . belül . . . Ég minden . . .

Sebláza volt.

Penn megtöltötte a kulacsát vízzel és a sebesült mellé helyezte, azután visszasietett a lovához és megigazította a nyerget. Jól tudta a rablók beszélgetéséből, hogy a Denweri Kopót nem ismerik itt a távoli Nyugaton. Sohasem járt Nevada államban.

Élete legvalószínűtlenebb lovasteljesítményét kell kierőszakolni most!

A csendbiztos ruhájában talán eléri a Spund

Wather Ground gázlóját, ahol egy kis szerencsével kikerülheti az üldöző csapatokat és a határon keresztül elmenekül a halálos gyűrűből. Vagy nem. Ez esetben elpusztul. De a hegyekbe nem tér vissza! Nem lesz rabló!

Nem!

Ezek mind patkányok! . . . A Husos Farkas, Tülök Bob, Sötét Jeff és a Tömpe Bill is, aki köpcös, alacsony, érdes hangú és borotválhatatlanul ütögető sörteszakálla révén, olyan, mint egy apró szűrős vackor.

Ugy látszik a rabló mind patkány és bizonyára Holdvilág Teddy sem kivétel. Miért is lenne? . . .

Meghúzta kissé Narrov hasa alatt a hevedert.

— Uram . . . — nyögte Fernandez a bokor mögül.

— Nincs időm már! — felelte nyersen.

— Csak egyet . . . Őrizkedj . . . Holdvilág Teddytől . . . Ő . . . az ördög . . . Ő meg akar . . . majd ölni . . . Ő nem tűr ezen a vidéken mást, aki . . . erős . . .

A fiú magasbaemelt fejjel élesen, röviden felkacagott. Csikók tesznek így, ha olyan vágy kínjában nyerítenek, aminek közeli beteljesedését megérik.

— Én a hajtóvadászat után, ha kijutok élve, még egyszer visszatérek ide, csak azért, hogy leszámlajak ezzel az emberrel!

A mesztic ijedt, felaprózott lélegzettel sutogta:

— Ne tedd! . . . Óh . . . hidd el: ő . . . maga az ördög és . . . mindenkit legyőz . . .

— By God! . . . Unom, hogy ennyit fecsegték egy akasztófavirágról! Megkeresem hát most! Mielőtt még elhagyom Nevadát!

Ezzel megsarkantyúzta a paripát és elnyargalt.

2.

— Ki az?

— Wardes!

— Oh! . . . Hallo Boys! A Denveri Kopó megérkezett!

Összevissza kiáltoztak.

— Halló! . . . De ezt már nekem is látni kell... Micsoda?! . . . Itt van!? . . . Baby ébredj, Wardes megérkezett . . . Halló Higgins, lámpát ide, te sá-tán, aszondom . . .

Az első farmon, Silver Cityben, ilyen élénk megmozdulással fogadták az álmukból felvert lakók. És rövidesen talpon volt a helyiség minden férfin.

Nagy dolog ez! Itt van Wardes, a Denveri Kopó! Sugárzó arcok. Reménység a tekintetekben. Szinte megsimogatják, amint körötte tolonganak.

Csak egy ember nézi végig elborult arccal.

— Colton vagyok, a sheriff, — mondta nem valami nyájasan ez a hatalmas, ősz férfi, olyan négyszögletesen kiszögelő, fehér kacsaorral, mintha gipszből tette volna fel az arcára. A sheriffek önértékét érthetően megviselte, hogy elégtelen működésük miatt gyámság alá helyezi őket a felettes hatóság.

— Azonnal tovább lovagolok Countiway felé,
— mondta a fiú. — Van üldözésre kész csapata?

— Az van. De szeretném a meghatalmazását
látni Mr. Wardes . . .

— Tessék.

— Köszönöm.

A sheriff visszaadta az írást. Csak daczból kérte,
hiszen semmiféle ösztöne nem súgta, hogy ez az ember
más is lehet mint Wardes.

— A lovamat lássák el. . . .

— Megtörtént már, — felelték többen is.

— Egy óra múlva indulok.

— Mi az első intézkedése?

— Készen állni az emberekkel. Én először meg-
próbálok magam Holdvilág Teddy nyomára akadni.

Zúgás támad. A sheriff mintha elfojtana egy
mosolyt.

— Teljesen egyedül fogom követni és meg-
verekszem vele. A többi azután már könnyű lesz.

A sheriff szkeptikus arcjátéka nem tévesztett
meg senkit. Lelkes hangulatba jöttek.

Ez igen.

— Maga a mi emberünk Wardes, hitemre mon-
dom, — kiáltotta egy vén nyugati ember.

Penn csodálkozva nézte a felderült biztató arco-
kat, csillogó szemeket. Mi ez? . . . Nem sokat fog-
lalkozott még érzelmekkel. Azt is tudta, hogy ez a
fogadtatás elsősorban Wardesnek szól.

És mégis . . . különös lehangoltság fogta el.

Szerette volna, ha ő lehetne ilyen nagyszerű, úgy gondolta: jó lenne, ha ez igaz volna.

— Ki tud útbaigazítást adni?

— Hobbes! . . . Halló, hozzátok Hobbest!

Egy felkötött, bepólyált karú embert vezettek eléje. Az arcát tapasszal ragasztották át.

— Beszélj! Ez Wardes!

— Mit beszéljek? — mondta mogorván. — És ha százszor Wardes? Az ördög ellen csak annyit ér, mint a serétes puska a szürke farkassal szemközt.

— Hol sebesült meg? — kérdezte keményen Wardes.

— Vagy hat mérföldnyire a Vörös Ároknál. Egyszer csak kilépett a fák közül, revolverrel a kezében és azt mondta, hogy „Nyugalom” . . .

— Ez a szavajárása, — bólintott a farmer.

— Nálam sok pénz volt, ezt tudhatta. És egyszerre eltette a pisztolyt. „Nem kell ilyesmi magához, Hobbes” mondta. „Ne okoskodjék. Ide a pénzt.” Én úgy éreztem, most van remény és sarkantyút adtam a lónak . . . Ember nem értheti, hogyan lehetséges, de megragadott a karomnál, pedig úgy láttam, messzi áll . . . A ló elugrott és engemet valami félelmes forgószerű, mert ilyesmi izmoktól nem telik, jó magasan eldobott az út másik oldalára . . . A vállam, az arcom oda lett . . . És amíg ájultan feküdtem, kirabolt . . . Később, amikor feleszméltem, ott állt a lovam . . .

— Ki hozta ide?

— Holdvilág Teddy.

— Ki kötözte be?

— Holdvilág Teddy.

— Ki hozta be a Vörös Szakadéktól?

— Holdvilág Teddy.

— Micsoda? Itt járt? — kérdezte ámulatlan a Mexikói Suhanc.

A sebesült higgadtan felelt:

— Öt perc előtt, amikor értem jöttek, még a szobámban szivarozott . . .

— Megbolondult?

— Így van. Visszahozta a pénz egy részét, hogy a billogozáshoz elegendő legényt fogadhassak.

— Merre ment?

A sebesült újra vállat vont.

— Nem ment el. Azt mondta, ha beszéltem Wardessel, jöjjenek vissza, megvár.

3.

Egy másodpercig elképedten álltak.

Azután Wardes nyomába zúdult mind.

— Miféle beszélgetésre várt? — kérdezte futtában a sheriff Hobbestól.

— A rablott pénzből visszaadott ezernyolcszáz dollárt kölcsön. Jövő hónap negyedikén le kell tennem az ő nevére, takarékbba, ezt az összeget és ő megmondja, hogy mikor hozzam el neki.

— És leteszed a pénzt?

— Micsoda beszéd? . . . Van, aki nem tenné?

A tornácon egy néger szolga üldögélt egy fordított, nagyobbfajta üstön. Fel sem állt, amikor odaértek a megriadt lakosok és a ragyogószemű, elszánt Penn.

— Mr. Holdvilág üdvözli az urakat, azt üzeni, majd máskor eljön beszélgetni, ma nem volt ideje...

— Azonnal utána megyek! — kiáltotta a fiú hangosan. És a négerhez fordult. — Merre lovagolt?

— Jobb felé, — válaszolt a néger.

Penn parancsolóan rákiáltott:

— Habozás nélkül, azonnal mutasd, hogy merre?

A fekete inas ívet írt le a karjával, riadtan, sebesen.

— Könnyen megfoghatnátok Holdvilág Teddyt, — mondta Penn, — ha akadna itt olyan, aki megoldja a rejtélyt, hogy miért mutat egy néger balt a kezével, amikor azt mondja, hogy *jobb felé* mutat.

Szájtátva álltak. Ez mi? . . . A néger csakugyan ellenkező irányba mutatott.

— Ha erre megtaláljátok a választ, szitává lőhetitek Holdvilág Teddyt.

És lóra kapott.

— Hová nyargal?

— Megyek utána . . . Ha mégis előbb találkozának vele, mint én, hát tiszteltetem.

És elvágtatott. De mintha a visszafojtott nevetés az ördögi, lappangó gúny, alig elfojtható kitörése rezzenne egy-egy vonásán, amíg lóra szállt.

Narrov könnyed trappolása sebesen elenyészett a távolban.

— Ki érti ezt? — mondta dühösen a sheriff.

— A csudába! . . . Ez furcsa volt aztán!

. . . Csodálkozva fordultak lassan az elenyésző lódobogás irányába. A szájukat tátották.

Arra eszméltek csak fel, hogy egy kellemesen zengő, udvarias, de határozott hang szólal meg mögöttük a tornácon.

— Senki sem mozdul . . . A néger lecsatolja az öveket és a földre ejti valamennyit. — És amikor egyik-másik váll gyanúsan megrezdült, atyai szelidséggel ezt mondta: — Nyugalom . . .

Erre nem moccan többé senki és a halál hűvös szorongása bizsergett át a szívükön.

Tudták, hogy Holdvilág Teddy áll mögöttük.

Meg sem kísérelték az üldözését.

4.

Abban a pillantban, amikor a néger réveteg keze bal felé intett és azt mondta, hogy a rabló jobb felé vágatott, Penn tudta, hogy valaki ott guggol mögötte a tornác sarkában és egy pisztolyt nyom a néger bordái közé, miközben azt súgja: „Mondd, hogy jobb felé . . .” A néger mondja, *de már mutatni nem tudja*. A négerek lelkivilága gyerekes macacssággal ellenkezik a kétféle irány helyes megkülönböztetésétől. Ezért kiáltott rá a Mexikói Su-

hanc, hogy: „Habozás nélkül mutasd az irányt”. A néger engedelmeskedett, ahogy tudott.

Miért nem leplezte le a Mexikói Suhanc Holdvilág Teddyt?

Egyszerűen azért, mert a sebesült elbeszélése megváltoztatta elhatározását. Penn azt hitte, hogy minden rabló patkány, kegyetlen orgyilkos.

De ez bekötözte az áldozatát, elfogta a lovát és a sérült embert hazaszállította.

Ez csakugyan más, mint a Husos Farkas. Szívesen megverekedett volna vele, de itt arról van szó, hogy kiszolgáltassa a túlerőnek Holdvilág Teddyt, akivel semmi dolga.

Aki férfi módjára harcol és a Nyugat iratlan, de nagyon is pontosan meghatározott törvényei szerint bánik a lefegyverezett, tehetetlen ellenféllel.

Nem az ő dolga elfogni az ilyent!

Elég kétséges, hogy fényes nappal, mert közben reggel lett, elmenekül-e az üst mögül, a helyiség közepén a Hobbson-farmról . . .

Szélesebben vágatott. Szerette volna már elérni a gázlót.

Délre benyargalt Glower Kinkbe. Kis, szegényes telep volt ez, vályogviskókkal, nyomorban sinylődő trapperekkel. Ezek, a kizsákmányolt folyócska hódjaiból alig, hogy tengődtek.

Sok gyerek, megviselt asszonyok, borús ábrázattal lődörgő férfiak: a lakosság.

— Merre van a sheriff? — kérdezte egy sárgabajuszú csapdaállítótól. Ez köpött a pipája mellől.

— A fene tudja . . . Tán beállt a hegyek közé csősznek.

— A maguk sheriffe?

— A mi sheriffünk.

— Miért nincs itt?

— Elunja az ember, ha sokan verik és türelemmel. Mert alig akartunk felhagyni ezzel a testgyakorlással.

És megint köpött. A vállán néhány ósdi hódcsapda zörgött.

— Szóval elkergették a sheriffet?

— Alaposan. A Shirckey még egy lámpagyújtó rúddal is fejbeverte.

— Idefigyeljen! Én Wardes vagyok.

— Az a Denveri Kopó? — kérdezte közömbösen. — Jó mesterség. Nekem egy nagybátyám Viscountyban vámőr volt, de már elhunyt. A városi szolgálat is veszélyes, de jól fizetik.

És felrántotta vállal a csapdákat.

Ezekben itt nem sok lelkesedés volt a Denveri Kopó iránt.

— Azért jöttem, hogy rend legyen.

— Én Fred Kinzley vagyok, a Hódkapitány. Szerintem itt most már rend van.

— Mi történt magukkal?

— A Holdvilág nevű hóhér itt járt tegnapelőtt éjjel. Lelőtte az öcsémet, a feleségét, meg egy tizenöt éves fiút. Mire kijöttünk a kunyhókból, egy évi gyűjtés, kétszáz hódbőr eltűnt és kigyulladt a telep. Azt a vihar eloltotta. Hát most már rend lesz uram,

mert amire befagy a folyó, addigra éhenhalt minden ember itt. Ajánlom magamat.

Ezzel a sárgabajuszú, görbekoponyájú, pókhasú Kinzley Fred, másnéven a Hódkapitány, elballagott.

Penn sokáig nézte szótlanul a kis folyót. Hát mégis patkány. Ilyen istenverte helyre jön rabolni. Asszonyt és gyereket öl . . .

Santa Madonna!

És ezt a szörnyeteget ő futni hagyta.

Mégis csak férgek ezek, szegények rablói, orgyilkosok!

Nekivágott ismét sebes vágatással, hogy elérje a gázlót és maga mögött tudja ezt a vidéket.

Szakadatlan ügetéssel igyekezett a völgy felé és egy óra múlva elérte a Spleet Rivert, ahol Arizona felé vezet egy összegubancolódott növényzettel benőtt, vízmosásos, mély árka.

Ez itt az igazi vadnyugat volt. Ijesztően dús, szertelen, sűrű vegetáció, pompás hegyek és festői völgyek, amelyek még nem sebződtek kockásra az ekevastól. Hirtelen halk, figyelmeztető horkanás hallatszott.

— Mi az, Narrov? — kérdezte suttogva és a ló fölé hajolt.

Narrov egyre lassabban emelgette a lábait, mintha nem akaródzna tovább menni. Okos, finom állat volt. Mozgékony, karcsú törzse miatt hívta a fiú úgy, hogy „The Narrov”. A Keskeny.

Az árokkal szemben, völgyszerűen kitágult a dombos vidék alja és most Penn is észrevette, ami a

lovat nyugtalanította. Mozgó pontok közeledtek Nyugat felől. Ezek is az elágazó út felé tartanak. Leugrott az állatról és száron vezette tovább.

A vízmós magas partjai között burjánzó növényzet így elfedte. Kissé előrehajolva haladt, a bokrok mögött fedezve magát. Két yarddal odébb, ahol az árok a völgybe torkolt, kereszteznie kellett a közeledők útját. De mielőtt kiért volna ide, behúzódott Narrov-val együtt a sűrűbe és várt.

A négy lovas gyorsan közeledett. Az egyik közülük még félig gyermeknek látszott. Csinosarcú, tizenhét év körüli cowboy fiú lehetett.

Ahogy a tiszásra értek, hogy elkanyarodjanak a hegyek felé vezető útra, mintha a földből ugrott volna elő, egy lovas tűnt fel valahonnan, kezében pisztollyal:

— Nyugalom!

Csak ennyit mondott félhangon, kissé talán szelíden is, ami elég meglepően és szokatlanul hangzott. A négy utas hökkenten állva maradt. Holdvilág Teddy volt!

Micsoda teljesítmény, gondolta ámultan Penn. Megelőzte őt Sylver City óta, ahol a rézüst mögött kuporgott még reggel!

— Szálljanak le a lovakról, — folytatta, szinte hízeglő udvariassággal. — No, ne gondolkozzanak kérem, én Holdvilág Teddy vagyok.

A rettegett név talán még szuggesztivebb volt a fegyvernél. A három utas aránylag nyugodtan szállt le a nyeregből, csak a negyediknek akadt be a lába

a kengyelbe. Az ijedt fiú azt hitte, hogy a félelmes ember máris lelövi és sikoltozni kezdett, amitől a ló ijedten körbefordult. De Holdvilág Teddy felfogta a helyzetet és nevetve, megnyugtatóan mondta:

— Ne húzza a szárat és tartsa kifelé a sarkait...

Ugy . . .

Amikor a fiú is lenn volt a lóról, az egyik, széles vállú, ősz bajuszú, idegen odaszólt a rablóhoz:

— Mit akar Teddy? Nem ismer engem?

— Ki nem ismeri errefelé Logan ezredest? — felelte udvariasan. — Ismerem a másik két gentlemant is, Mr. Davyt, aki Nevada legnagyobb bankját alapította és Mr. Harry Trawellert, a kormányzó titkárát . . . — Azután mosolyogva a fiatal cowboy felé fordult. — És természetesen önt szintén felismertem Miss Logan, hiszen a köztisztletben álló kapitány lánya.

Egy társaságbeli gavallér sem beszélhetett volna simább, közvetlenebb udvariassággal.

E mosolygó, lágyhangú gentleman lenne a híres rabló? Olyan tiszta az öltözéke, mintha egy ope-rettben alakítaná a szerelmes, nyugati hős szerepét. Ha nem tudná, hogy milyen lovascso-dát kellett teljesítenie reggel óta, azt hinné, hogy egy közeli tanyáról jön. Bőr csuklóvédőjén ezüst szegek, kockás ingének sima, új szövésén megcsillan a fény, indián nadrágjának rojtos, elálló része a „leggings” olyan, mintha tegnap vásárolta volna az öltözetet valamelyik áruházban. Nincs egy porszem rajta. Piros selyem nyakkendője, nagy, szürke sombreroja, élénk színű,

finom, szinte előkelő. Komoly, okos arca, őszülő halántéka, magas homloka finom összhangban állnak egymással. Rokonszenves nyugati gentleman. És mégis . . . Ez a klasszikus sasorr, az energikus száj, a kemény, szürkéssötét, nagy, nyugodt szemek parancsolóak és félelmesek. Egy kétujjnyi ezüst sáv, fényes, fekete, dús hajában feltűnően kiválik. Barna, sima bőrén néhány ránc vonul a szeme sarkából és a hangja kellemes, mélyszínezésű bariton.

— Mit kíván Teddy? — kérdezte nyugodtan az ezredes.

— Elsősorban jó estét. — És baljával meglengette a sombreroját. — Azután, mielőtt erről a vidékről eltávoznék, egymillió dollárt. Pontosan és kezen ennyit.

— De . . .

— Ne tárgyaljunk tovább. A nagy körvadászat unalmassá teszi e vidéket és Vardessal sem akarok összekapni. Annyi szép, emberséges legendát hallottam róla, hogy semmi kedvem hozzá lelőni.

— Talán nem is sikerülne.

Nevetett. Nyugodt, kellemes hangsúllyal.

— Már volt szerencsém hozzá . . . Nyugalom... Nem szeretnék drámában résztvenni. Ma reggel találkoztam vele Sylver-Cityben.

— Mi? Láta magát?

— Nem. De én látam őt. Sok esze van, az bizonyos. És nagyszerű fiú. De okom van hinni, hogy küzdeni nem szeretne velem.

— Ebben téved, — jegyezte meg Traweller. .

A rabló gondolkozott.

— Lehet, — mondta aztán.

„Hm. Furcsa ember. Nem árulja el, hogy szándékosan elkerültem a találkozást. Ez férfias viselkedés. Mert neki igazolás lenne. Wardesnek kellemetlen, ha elárulná. De miért öl az ilyen ember asszonyokat?”

— A Denveri Kopó majd megfelel magáért, ha itt lesz, — mondta Traveller. — Ez nem tartozik ránk.

— Rövidesen itt lesz. Én csak igen ritkán tévedek. Futólagos becslésem szerint fél nappal jár mögöttem a lova.

— Abban valószínűleg téved, amikor a Denveri Kopót esélynélküli ellenfélnek hiszi, — szólt közbe hideg gúnnyal Logan. Mert az ezredes nem ismerte a félelmet.

— Ez majd elválílik. Sylver Cityben felajánlottam az embereknek, hogy kezeskedem a völgy nyugalmaért, ha átengedik a rablókat Kalifornia felé.

— Ehhez nincs joguk.

— Nem is tették. Most már nem kérek ilyesmit, majd közvetít Wardes, akit igyekszem elfogni.

— Ebbe esetleg beletörik a bicskája.

— Gondolja? — felelte gúnyosan Holdvilág Teddy és nevetett, de szemében fényt vetett a sértett hiúság. — Még csalódhatnak a híres Denveri Kopóban. Ki látta ezt a Wardest? Hőstetteit valahol a távoli Wyomningban követte el . . .

— Ne erről beszéljünk! Hogy képzei az ostoságot, azzal az egymillió dollárral, Teddy?

— Én most magammal viszem a lányát Logan . . . — Nyugalom! . . . — kiáltotta, amikor a férfiak keze megrezdült. — Miss Logannak nem ík bántódása. Ha én elvittem az utolsó, egyben tekintélyesebb zsákmányt, mielőtt más tájra me-
rek, ön visszakapja a leányát.

— Holdvilág Teddy! Maga soha sem volt zsaroló!

— Igaza van. Csak a maguk kedvéért határozom most azt, hogy harc nélkül viszem magammal leányát. De természetesen készséggel rendelkezé-
kre állok, — mondotta mosolyogva. — Akar ta-
n valaki megverekedni velem, mielőtt kiadják
Miss Logant?

— Igen! — felelte habozás nélkül az ezredes.

A leány ijedten felkiáltott és az ezredes elé lé-
ett. A bandita mosolygott.

— Ön egyedül cap'n Logan? Nem. Ez kissé túl
önnyű játék lenne. Mondjuk ketten. Ön és az ügy-
éd, aki szintén kitűnő harcos.

— Hogy érti ezt?

— Amint tiszti szavát adja, hogy betartják a
árhaj feltételeit, én elteszem a pisztolyomat. A kor-
ányzó úr titkára hármat tapsol, mi háttal állunk
gymásnak, de a harmadik tapsra fordulunk és lö-
ünk. Zounds! Ne mondják rólam, hogy Holdvilág
teddy zsaroló, aki egyetlen esélyt sem ad a sakk-
atartott ellenfélnek.

— Ketten egy ellen?

— Ha ez az egy én vagyok, akkor esetleg kevés.

— Az ördögbe is! — kiáltotta a kapitány. — Egy amerikai katona sohasem fog ilyen feltétel mellett verekedni!

— Inkább harc nélkül kiszolgáltatja Miss Logant? . . . Megjegyzem, hogy én is ezt tartom helyesnek, — mondta a rabló. — Ugy sincs esélyük. Ez hatott.

— Meg kell verekedni, Logan! — kiáltott Dawy. — A lányért mindenféle más szempontot félre kell tennünk.

— Jól van, — bólintott az ezredes. — Miután a leányomról van szó, beleegyezem.

— Logan ezredes, — mondta a rabló, — ha az ellenfelét, legyen az akár egy bandita, mint én, pár-baj közben orvtámadás érné, erről sok szó esne a társaságokban.

— Nyugodt lehet, Teddy. Tisztességes harc lesz. A rabló odament Trawellerhez és a leányhoz.

— Adják ide a pisztolyukat.

Engedelmeskedtek. Most csak az ezredesnél és az ügyvédnél volt fegyver.

— Kezdjük! Mister Traweller számoljon húszig hangosan. Addig ellenkező irányba távolódunk. Húsznál megállás! Három taps után fordulunk és löhetnek!

— Ketten . . . egyszerre? . . .

— Igen.

— Miféle esélye van magának?

— Az, hogy legyőzhetetlen vagyok!

Penn képtelen volt rá, hogy közbelépjen. Ugy-
érezte, a rablót mentené meg, aki örült és valami-
lyen okból a vesztébe rohan.

— Rajta!

Traweller számolt. Az ügyvéd és az ősz Logan
vagy ötven lépést mentek ugyanennyit a rabló is
megtett ellenkező irányban. Ami azután történt,
olyan volt, mint valami zavaros, hirtelen felmerült
álomtöredék . . . Viziók . . . Még évek múltán is
sokféleképpen mesélték és senki sem ugyanúgy.
Hogy voltaképpen mi volt, azt nem értették a szem-
tanuk.

Az ellenfelek megálltak. A leány rémült szem-
mel, kerekre nyílt ajkakkal kuporgott egy fa alatt
és szájába préselte az egyik öklét.

A kormányzó titkára, Traweller tapsolt . . .
Egy . . . kettő . . .

Három!

Logan és Dawy egyszerre fordultak meg, re-
volverükhöz kaptak . . . De Holdvilág Teddy töre-
déknyi idő alatt nemcsak megfordult, hanem két re-
volverét előkapta és már lőtt is . . .

Egyszerre két pisztollyal!

Káprázatos gyorsaság volt ez! Az ellenfelei épp
hogy pisztolyaikhoz érhettek, az ezredes coltja kissé
a tartón kívül volt már, amikor két tűzsáv villant
a bandita fegyveréből.

De csak egy durranás hallatszott!

Az ezredes kiejtette a pisztolyt és a karja ernyedten, bénán fityegett az oldala mellett. Dawy a földre zuhant. Döbrent csend.

— Megölte? — kérdezte azután rekedten az ezredes.

— Nem. Pontosan a jobb vállán találtam el, mint önt. Sajnálám, ha a golyó érintette volna a tüdőt...

Lilian az apját öleli ijedten.

— Megsebesültél?!

— Jelentéktelen . . . De szegény Dawy . . .

Traweller az ájult mellett térdelt. Kibontotta az ingét.

— Erősen vérzik . . .

A leány most idegesen felnézett. A rabló tekintete az arcán nyugodott. Nem volt ez félelmetes; inkább kissé kíváncsi és biztató, talán vidám is. Egy pillanatig mindenről elfeledkezve nézte Holdvilág Teddyt . . . Mint valami borzalmasan szép fenevadat, amely azonban vonzó és érdekes.

A bandita elvette az ezredes revolverét, azután a sebesült fölé hajolt.

— Sajnos, — mondta mintegy mentegetőzve. — A lövés néhány miliméterrel lejjebb tévedt. Surrolta a tüdőt. Remélem, csak kissé.

Dawy magához tért és felnyitotta a szemét. Pillantása először a banditára tévedt, aki éppen lóra ült.

— Maga az ördög . . . Teddy — mondta inkább csodálattal, mint dühösen. A rabló mosolyogva bólintott.

— Ez bók öntől, Mr. Dawy . . . És most Cap'n,

kénytelen leszek ragaszkodni ahhoz, hogy Miss Logan kövessen.

Ijedt csend . . . Az ezredes egy lépést tett, de a rabló komolyan és félelmetes határozottsággal mondta:

— Nyugalom! . . . Kérem Miss Logan, üljön fel a lovára és . . .

— A törvény nevében!

Meglepetten fordultak a hang felé. Egy gyerek-képű csendbiztos állt a vízmosás kivezető végében és revolvert fogott a rablóra.

— Holdvilág Teddy! Letartóztatom! Én Wardes csendbiztos vagyok!

III. FEJEZET.

1.

Logan és Traweller örömben felkiáltotta.

— Fel a kezét, Teddy, — mondta Penn, amikor a bandita egy futó mozdulatot tett. — Nincs esélye rá, hogy becsapjon!

Lilian tágranyilt szemekkel nézett egyikről a másikra. A félig gyermek csendbiztos és az őszülő, gentleman rabló furcsán hatottak egymással szemben. A bandita továbbra is nyugodtan mosolygott, de megrezdültek enyhén az orrcimpái.

— Szóval, ön az . . . Hm . . . Ha azt mondanám: örülök, hogy megismertem, nem hinné el. Lehettem a kezemet?

— Nyugalom! — felelte gúnyosan idézve Hold-

világ Teddy szavait. — Előbb Mr. Traweller odamegy és elveszi a másik pisztolyát a nyeregkápjából.

A bandita elsápadt.

— Maga nem gyengébb a hírénel, Wardes. Csak azt nem értem, hogy miért visel yenki létére nagy taréjú mexikói sarkantyút és korbácsot is a csuklójára szijjazva?

A négy szem másodpercekig egymásnak feszült, mozdulatlanul. Azután Penn nyugodtan felelt.

— Mexikói álruhában üldöztem valakit legutóbb és megszoktam így . . .

Ismét néztek. A két tekintet úgy tapadt egymáshoz, mintha párbajoznának.

„Mit tud a korbács és sarkantyú révén megállapítani”, ezt vizsgálta a fiú.

„Mit gondol most ez a fiú és miért néz így?” Ezt kutatta a másik. A két ló nyugtalanul kapált, a két férfi felmérte egymást hűvösen, kíváncsian.

Két szabad, kóborló férfi, akik nem látják a jövőt, de megérik.

Akik tudják, hogy ez a találkozás nem véletlen: Születésük pillanatától ezzel a céllal kanyargott mindenfelé az útjuk, hogy itt hirtelen összetorkoljon!

És most beteljesedik, ami megvan írva!

Ez a találkozás az élet nagyjelentőségű eseményei közé tartozik. Sorsuk magvában volt, még amikor elvetették.

Mindegyik tudja jól: az ott szemben a végszete! Ez biztos.

Egy-egy hideg szempár, olyan félelmetes, nyu-

godt pontossággal készít pillanatfelvételeket a másikról, hogy évek múlva is emlékeznek majd egy-egy apró részletre. De évek múlva már régen kialudt a két szempár valamelyike. És ez rövidesen eldől . . . Talán most . . . pillanatokon belül . . .

— Milyen szép pályát futott be a korához képest . . . — mondja a rabló. A fiú megdöbben.

— Milyen gyorsan tanul a korához képest, — feleli Penn és Holdvilág Teddy szemöldöke mélyre vonódik. A szópárbaj eredménye: egy-egy.

„Te fiatal vagy ahhoz, hogy Wardes légy.” Ezt jelentette a rabló mondata. „Te rólad látom, hogy nem születél a Nyugaton. Gyorsan tanul, aki felnőtt korábban, messziről jött ide és mégis ilyen csodás harcos lett.”

— Szerencsés fogás, Wardes. A nagy ellenfelét küzdelem nélkül kézrekerítette!

— Ezt sajnálom, Holdvilág Teddy. De nem nagyon. Az olyan embert, aki trappereket kifoszt, asszonyt és gyereket öl . . .

A bandita felhorkant:

— Ostobaság! . . . Tömpe Bill és Emet Biggers tették! Még megfizetnek érte. Hobbers még ma 800 dollárt visz a Hódkapitánynak!

— És ha ez nem igaz? . . .

— Én sohasem hazudok és különben sem érdekel, hogy hiszi-e vagy sem!

Penn érzi, hogy hiszi, amit hallott. Holdvilág Teddy nem patkány. Férfi! . . . Ismét azt gondolja, hogy nem órá tartozik az elfogatása . . . Mit tegyen?

— Beszállítjuk Countiwayba, — mondta egyszerre nyugodtan és lóra ül.

Holdvilág gúnyosan felhúzza a szemöldökét.

— Hát mégis csak győzött, Wardes?

Az ördög bújt belé, vagy mi! . . . Narrow egyszerre felágaskodott! Penn elejtette a pisztolyát . . . és meglepetten felkiált, míg a ló körbe perdül hátsó patáin . . .

Ez mindössze két másodperc egérutat jelent Holdvilág Teddynek, de nem mulasztja el. Fekete lova derbinyerteshez illő ugrással süphan át egy bokor felett és olyan iramban veszi a dombhajlás fordulóját, mintha eltűnt volna . . .

Mire az előrántott revolverek salvéja követi, már messze jár.

— Ezer ördög! — kiáltja Logan.

A fiú felkapja a fegyverét és utána!

— Nem éri el, — mondta csüggedten Traweller.

— Ennyi előny épp elég Holdvilág Teddynek.

Penn csakugyan visszatért nemsokára üres kézzel.

— Megugrott, — mondta. — Nem indulok hosszabb üldözésre, amíg Miss Logan nincs biztonságban.

. . . Holdvilág Teddy sebesen vágatott a hegyek felé. Az iramló terep szikrázva csattogott alatta és nem értette az egészet . . . Véletlenül világosan látta, hogy a csendbiztos szándékosan megdöfi sarkantyújával a lova vékonyát. Attól ágaskodott fel az állat. Wardes futni hagyta őt . . . Másodszor is már ezen napon. Ez kétségtelen! De miért?

2.

Elindultak Countiway felé. A kapitány nyeregben folytatta az utat, míg a súlyosabban sérült ügyvédet két ló között egy megerősített pokrócon lépésben szállították. Ezért csak lassan haladtak előre.

— Örülök, hogy kezetszoríthatok önnel, Mr. Wardes, — mondta a kapitány. — Éppen jókor érkezett.

— Köszönöm, — szólt szinte sűgva, mintha szégyenkezne.

— Countiway és a völgy valamennyi telepese türelmetlenül várja magát, — jegyezte meg Traweller. — A hegyvidék rablói valósággal megbénítják az életet errefelé. Minden utas messzire elkerüli a vidéket.

— Tudom, — felelte röviden és gondolkozott valamin. — Mióta él ezen a tájon Holdvilág Teddy? — kérdezte azután.

— Hat esztendeje, hogy először hallatott magáról. Azóta másról nem beszélnek errefelé. A hanyatlásnak induló régi nyugati rablóvilágot elevenítette fel egy másodvirágzásra.

— Nagy feladatot vállalt, amikor idejött, hogy az üldzőcsapatokat vezesse, — szólt közbe Logan.

— Mindent megpróbálunk majd . . . — felelte lélektelenül Penn. Nem tudott jól hazudni. Ez most kínos volt. A csendbiztos ruhájában.

— A völgy valamennyi kijáróját és a hegység-ből vezető hágókat, — folytatta Logan, — megszáll-

ták az üldöző csapatok. Csak egy madár juthat ki elevenen innen.

— Vagy, aki végigsétál a Felhő Ösvény szerpentinjén, — mondta gúnyosan Traweller. — Ott ni! Látja? A hegyeken át ugyanis Mexikóba juthat.

Egy párákba vessző, felhőktől csipkézett csúcs felé mutatott. Penn összehuzott szemmel nézett arra. De nem látott semmi különöset, csak a Rocky Mountains gigantikus láncát.

— A Felhő Ösvény szikláján keskeny szerpentin fut a csúcsra, — magyarázta az ezredes. — A síma gránitfal mentén egy fél lépésnyi sziklaperem kigyózik fel 2000 méter magasra. Azon senki emberfia nem megy végig. A fontos, hogy szabályos harcászati gonddal végezze az üldözést, elővéddel és tartalékkal. Mert ha kibujnak a gazemberek, akkor hosszú ideig nem állítja itt talpra ellenük a lakosságot.

A Mexikói Suhanc hallgatott. Ő véletlenül tudta a rablók egyetlen kivezető útját. A gázlót, amely a Spunt Wather Ground tulsó partján, a Szép Völgy kijáróján túl kezdődik és Holdvilág Teddy útban van arrafelé.

Közben kissé megelőzte lován a többi. Egyszer csak felfigyelt. Melléje rugtatott Lilian. De nem szólt semmit. Egymásra néztek. Mindketten halálsápadtnak látszottak a holdfényben. Ez a fehér sugárzás nagyon megszépítette a leányt. Furcsa, fájdalmas, szinte földöntúli kifejezést adott a különben életvidám arcnak.

— Először van a Nyugaton, Miss Logan? — kérdezte Penn.

— Ez . . . látszik? . . .

— Amikor a lova ágaskodott, elárulta, hogy újonc.

Beszélgetés közben valahová a semmibe nézett. Lilian kedvetlenül bólogatott.

— Tudom, hogy nevetséges lehetek errefelé. De hát New Yorkban neveltettek, iskolába jártam. A Nyugat magányos völgyeit csak hírből ismertem. Inkább vidám társaságokat láttam naponta . . .

Penn hallgatott. Milyen lehet New Yorkban, az úgynevezett „vidám társaságok” környezetében? Szébb mint a mező, a hegy, a csend?

— A maga sorsa Mr. Wardes, nem irigyléseméltó itt a Nyugaton.

— Szeretek magányosan élni. A fák, a hegyek, a folyók, mind jó barátaim . . .

— És . . . szerelmes . . . nem volt még? — kérdezte, de máris megbánta: — Bocsánat, tudom, hogy illetlenség volt ezt kérdezni.

— Nem tudom mi a szerelem, — felelte nyugodtan. — Tizennégy éves korom óta harcolok.

— Ki ellen harcolhat egy tizennégy éves gyerek?

— A hideg, a vihar, az éhség és a fáradtság elég kemény ellenfelek. Tizenhatéves koromban lőttem az első farkast.

A hangja olyan volt, mint amikor ezüstpénzt dobna a körre. Lilian most sem tudta, hogy félelem, kíváncsiság, vagy rokonszenv fűzi-e a fiúhoz. Esetleg mind a három. De mégis arra a másik, összes bajszúra kell gondolnia állandóan. Aki azt mondja:

„Nyugalom . . .” A Mexikói Suhanc végre oldalt fordította a fejét és a leány arcába nézett. Mintha átmelegedne kissé a tekintete. Furcsa, merev mosoly játszadozik a szája szélén és pillantása végigsimítja a leányt.

— Maga nagyon szép, Miss Logan. Még sohasem láttam olyan szép lányt, mint ön.

Nem érti, hogy Lillian miért pirul? Nem tudja, hogy Keleten, a nagyvárosokban, az ilyen őszinte beszédre azt mondanák: „Igazi vadember”. De a leánynak valami furcsa jóérzéssel melegíti a szívét ez a nyers bók. És a fiú hűvös tekintete is most lágyabb fénnel ragyog. Valami kifeszült közöttük. Fájdalmas, de lelkesítő érzés. Tudták jól, valami elkezdődött.

És közöttük ott egy harmadik, ebben a küzdelemben is egyenrangú: Holdvilág Teddy!

Két szempár beszél egymáshoz szó nélkül, de hosszan.

És egy harmadik szempár, amelyik nincs jelen, sűrűn közbeszól. Már áll a harc!

— Halló! — kiáltott előre Logan ezredes. — Dawy nem bírja már tovább.

A fiú megrántotta a szarát és bevárta a többieket. Sík prérin voltak, közvetlenül az ösvény mellett kanyargott a Speek-River ezüstsínű vonala.

— Pihenjünk, — mondta Logan, — Dawy félrebeszél, sebláza van.

A Mexikói Suhanc bólintott, leszállt a nyereg-ből és segített Liliannak.

Tábort vertek a folyóparton, ahonnan messzire beláthatták a sík prérít. Dawy sebe gyulladásba jött és az ezredesnek is láza volt.

— Előrenyargalok Countiwayba, — mondta Penn, — hogy jöjjenek magukért kocsival.

— Az a leghelyesebb, — felelte Traweller. — Itt a síkon nem lehet meglepni bennünket, ha jól nyitva tartjuk a szemünket.

Mielőtt ismét gyeregbe szállt volna, könnyű lépések neszét hallotta a háta mögött. Mély lélekzetet vett. Jól tudta, hogy Lilian.

— Visszatér hozzánk ön is Mr. Wardes? — kérdezte csendesen.

A fiú megrázta a fejét:

— Nem . . .

Miért is jönné vissza a meggyilkolt csendbiztos ruhájában? A Spund Wather Ground gázlójánál ma még kiszabadulhat a gyűrűből. Countiwaytól néhány mérföld mindössze. Holnap már nem szabad az út arrafelé sem. És nincs menekvés, ha ez a gázló lezárul. Felkötik. Hiszen a csendbiztos ruhájában van, akit megöltek. Husos Farkas büne őt terheli, örökre lemoshatatlanul!

Miközben ezt gondolta, nagyon szorongatta valami a torkát.

— És miért nem tér vissza? — kérdezte csendesen a lány.

— Nincs semmi dolgom itt . . . És és . . . sehol a világon.

Az ég csillagokkal kivert sátora teljes díszében

sziporkázott felettük és hús hajnali áramlás simogatta az arcukat.

Lilian a fiú szemét kereste. Ez a szem erőt adott. Ez a szem elűzte azt a másik, acélosszínűt, amelyik állandóan megjelenik! De Penn másfelé nézett.

— Ha éppen . . . akarná . . . — szólta a leány, — lenne miért . . . vagy kiért visszajönni . . .

Erre sem felelt. Nyeregbeszállt és elvágatott. Belülről elkeseredett szenvedély ösztökölte. A mexikói, olajsűrű vér lángot vetett:

Szerelmes volt! Legalábbis ő azt hitte!

IV. FEJEZET.

1.

Countiway olyasféle képet nyújtott ezen az éjszakán, mint egy város, amelyik ellenséges csapat ostromára készül. Kisebb csoportokban tárgyaltak, vitatkoztak a fegyveres emberek és Cormick, a kovács, már egészen részeg volt, ami nála igen ritkán fordult elő, akkor is csak rendkívüli izgalom esetén.

— Odanézz! — Valaki a dombról levezető útra mutat.

A holdfényben világosan látszott egy szürke gomolyag gördülése. Porfelhő közeledik.

— Lovas ember!

— Ördög ez, nem lovas. Ugy jön, mint a Tornádó.

A szürke gömb sebes gördüléssel elérte Countiwayt és ott foszlott szét az egyik csoport előtt. A

nagy városokban látható csendbiztosi ruha tűnt elő, belepve porral.

— A sheriffel akarok beszélni, — mondta a jövevény, miután leugrott a lóról.

— Csendbiztos! . . . Ez csak Wardes lehet!

— Az vagyok.

— Halló! Megérkezett a Denveri Kopó!

Gyorsan szétvitték a hírt: Itt van Wardes! Kezdődik a nagy körvadászat!

— Ki mondja meg hát végre, hogy hol van a sheriff? — tudakolta Penn türelmetlenül.

— Ott az a drótkerítéses ház, a főtéren. Abban lakik.

— Utat . . . Minden ember gyülekezzen itt tíz percen belül . . .

Elindult, a lovát száron vezetve. Azért gyűjtötte az embereket egy helyre, hogy nyugodtan, észrevétlenül kereket oldhasson majd, ha értesítette a sheriffet. A sebesült ezredes és a társai déli irányban táboroznak, míg neki északra kell menni Countiwaytól, hogy a Spund Wather Ground gázlójához jusson.

Talán ha sejti, hogy milyen drámai gyorsasággal sodorják további harcok és végzetes események, akkor nem indul olyan egykedvűen a sheriff háza felé.

Ujabb és újabb kíváncsi lakosok jöttek szemben, mind a híres csendbiztossal akartak beszélni.

— Hol az ördögbe késett Wardes!

— Végezni kell a gazokkal, mert elpusztul a vidék!

Panasz és düh-kiáltások röpködtek a Mexikói Suhanc körül.

— Minden ember siessen a főtérre! Ha a sheriffel tanácskoztam, indulunk! — kiáltotta a szembejövőknek.

— Éljen Wardes!

— Éljen!

Továbbvezette lépésben a lovát. Mindenki a városka középpontjába gyűlt össze. A bandukoló fiúk körül csend lett. Kissé szomorúan vezette lovát az éjszakai utcán, Burns sheriff háza felé. Jó lett volna, ha igazán őt fogadták volna ilyen lelkesen, mint ezt a Wardest, akivel összecserélik. A sok panasz és elkeseredés magával rántotta. Szívesen ment volna a rabló hordák ellen ezekkel a derék emberekkel. Akkor Lilian sem állna olyan reménytelen helyzetben! Itt lett volna a helye a tisztességes társadalomban! Ez bizonyos.

De már elkésett.

Még jó, ha hajnalra a gázlóhoz ér és kiszabadul a csapdából.

Burns háza előtt megkötötte a lovát és bement. Senki sem volt az udvaron. A tornácról hangokat hallott. A sheriffnek vendége volt.

— Biztos maga ebben, Stalling? — kérdezte Burns, akit rosszsorsa éppen idehozott a rend és igazság órének.

— Mondom, Mr. Burns, hogy ezért bocsájtott szabadon a Husos Farkas. Pedig bizonyára váltságdíjat akart kicsikarni értem.

— Nagyon valószínűtlen história.

— Szó szerint ezt mondta a Husos Farkas: „El-

mehet Stalling. Csak azért bocsájtom szabadon, hogy Countiwayba nyargaljon és közölje Burns sheriffel a valóságot. Wardes csendbiztost lelőtte egy mexikói fiú, aki Don Cabez Poerennának mondta magát, felvette Wardes egyenruháját, abban szökik, hogy átcsüsszon az üldözők gyűrűjén . . .

Idáig hallgatódzott Penn. Azután előrelepett . . .

Burns sheriff csodálkozva látta, hogy a szembenálló ember fején koppan valami és előrezuhan. Mielőtt érthette volna, hogy mi történt, ott állt előtte egy ifjú csendbiztos, pisztollyal a kezében.

— Egy hangot se . . . Forduljon meg . . . Tegye hátra a kezét . . .

Itt ostobaság lett volna bármit megkísérelni. Az álcsendbiztos pillanatok alatt összekötözte a sheriffet és az ájult embert.

— Így . . . Remélem, a ház népe alszik . . . nem szívesen oltanék ki emberéletet.

— Ki maga?!

— Egy mexikói fiú, aki azért nem lett rabló, mert a Husos Farkas orvul lelőtte Wardest . . .

— Mi?!

— Én vagyok az, akiről Mr. Stalling beszélt. Rabló akartam lenni. A Coloradó vidékéről jöttem, üldöztek.

— Miért? — kérdezte a sheriff kutatóan, mint-ha nem is ő feküdne itt megkötözve, hanem a másik lenne fogoly.

— Odaát Mexikóban megöltem egy ember, aki

tönkretette az apámat. Szemtől-szembe verekedtünk. Azután átjöttem az Államokba.

— És rabló lett . . .

— Nem. Azt akartam, de megundorodtam tőlük. Éppen azért, mert Husos Farkas megölte Wardest. Elhiszi, sheriff?

— Nem.

— Gondoltam. Pedig így van. A Husos Farkas lőtte le Wardest orvul. A kalapjából rántotta elő a pisztolyát.

— Miért nekem mondja ezt? A juri előtt bebizonyíthatja az igazat, ha igaz volt.

— Nincs bizonyítékom.

— Ha becsületes ember, akkor miért tűrte a gyilkosságot?

— Későn érkeztem.

Stalling magához tért. Halkan felkiáltott.

— Maradjon csendben! — mondta a sheriff. — Nem tehetünk semmit.

A másik lassan, dühös gúnnyal, tisztába jött a helyzettel.

— Hát ide jutottunk, Burns? A rablók Countiway közepén a sheriff házában leütik az embert.

— Ostobaság! A sötétben New York kellős közepén is fejbevághatják.

Stallings keserűen mondta:

— Nem mindig volt ez így, sheriff!

— Tudom, — felelte nyugodtan Burns. — Engem hibáztat. Mit csináljak? Ezen az emberen a cso-

dálatos Wardes ruhája van és a csendbiztos halott. Amint látja, nálam különb sheriffekkel is elbánnak.

— Az ördögbe is! Még sincs jól így!

— Hát kérjenek új csodasheriffet a kormányzótól, — felelte dühösen a sokszorosán megalázott közege. De erőt vett magán és a Suhanchoz fordult: — Mit akar itt most? Azt gondolja, hogy elhiszem, amit mond? Különösen miután összekötözött?

Penn egykedvűen vállat vont.

— Elhiszi vagy sem . . . oly mindegy. Én hajnalban már messze leszek. Azt akartam, hogy hallja valaki az igazat.

Burns összehúzott szemmel figyelte a fiút.

— Szóval, csak ezért jött?

— Nem! Másért is. Rablótámadás történt.

Stalling ismét gúnyosan nevetett.

— Még jó, hogy van gyilkos, aki megfigyeli az ilyesmit.

— Pokolba az ostoba tréfáival! — kiáltotta Burns.

— Logan ezredest, a leányát és társaságukat megtámadták, — mondta a Mexikói Suhanc.

A sheriff halkán felkiáltott, de Stallings csak gúnyosan nevetett.

— Csodálkozik Burns? Itt fényes nappal a város közepén is öltek már!

— Hallgasson! — sziszegte a sheriff. — Ki volt a támadó?

— Holdvilág Teddy!

— Mi?! . . .

— Én közbeléptem Wardes ruhájában és Holdvilág Teddy elmenekült, de Logan ezredes és Mr. Dawy megsebesültek.

— Micsoda? . . . Azt akarja mondani, hogy maga elől . . .

— Ez nem fontos, — legyintett Penn. — A sebesültekkel törődjék.

— Hol vannak?

— A Spleet River mentén, három mérföldnyire. Várják, hogy segítőcsapatot küldjek és . . . Csend! — súgta hirtelen. Nem is látták, hogyan vagy, honnan került elő és már ismét kézben volt a revolvere.

Lépések közeledtek.

— Wardes! — hallatszott kintről. — Hej, Wardes!

Nyugodtan felelt.

— Mi van?

— Várunk rád.

— A sheriffel beszélek, — felelte és Burnsnek egy hűvös karika tapadt a halántékára. — Szóljon valamit, gyorsan! — súgta Penn.

A sheriff öblös hangon kiáltott:

— Jön már Wardes! . . . Várjatok türelemmel, a mindenségit!

Lépések közeledtek. Az éles karika tapadása erősbödött. Burns nyugodtan leszólt:

— Most ne gyertek ide! Tanácskozunk.

— Jól van, de siessetek!

A lépések ismét távolodtak. Stallings keserű, dühödtt gúnyval mondta.

— Igazán nem sokra menne Countiwayban egy rabló, ha maga nem volna itt, Burns.

— Pokolba ezzel az ostoba fecsegéssel! — horkant fel a sheriff és dühében egészen kipirult. — Torkig vagyok magával, Stallings!

— Tönkremegyünk a rablók miatt!

— Hallgassanak, — szólt nyugodtan Penn.

A sheriff ismét a fiúhoz fordult.

— Tehát azért jött, hogy figyelmeztessen engem Loganra . . .

— De közben hallottam, hogy Mr. Stallings leleplezett. Így kénytelen leszek magam intézkedni, mint Wardes, hogy elhozzák az ezredeséket, mert maguk bizonyára elárulnának.

A sheriff ismét kutató pillantással nézte a fiút.

— Szamaritánus rablónak akar mutatkozni?

— Nem sokat törődöm a véleményükkel, — felelte, vállat vonva és Stallingshoz fordult. — Önnek mindegy, hogy rabló öli a rablót, csak pusztuljanak a környékről. Azt hiszem így van, nem?

— De mennyire. Arra hiába várok, hogy egy sheriff pusztítsa őket.

A sheriff összeszorított foggal, lángvörös arccal hallgatott. Penn rövid gondolkozás után megkérdezte:

— A Husos Farkas fogságában volt?

— Igen, — mondta Stallings. — A Hód Szikla felé vezető úton elfogtak. Megkerülik az éjjel Countiwayt és nyugat felé mennek, hallottam, amikor beszéltek erről. A Szép Völgybe akarnak jutni.

— Köszönöm . . . Kénytelen leszek betömni a szájukat és itthagyni mindkettőjüket. Ha visszatér a csapat Loganékkal, kiszabadulnak és nekem is elég reggelig az idő, hogy egérutat nyerjek.

— Azt ugyan próbálhatja! Minden ösvényt megszálltak az üldözők és a hágókon már leesett a hó.

— Van még egy rés, sheriff, elhiheti!

— Hol?

— Nem vagyok áruló! De jó lesz, ha holnap gondol erre. A környék lakosságát megkímélheti, hogy sok felesleges lovaglással fárasszák magukat.

Közben elkészült. Otthagytta a két embert megkötözve, miután előzőleg betömte a szájukat.

Most már bizonyos, hogy mint Wardes csendbiztos eléri a Spund Wather Groundot, mielőtt bezárul a kör . . . És nem látja többé a tisztaszemű leányt, aki olyan szép, furcsa és szelid . . .

Sietett, hogy gyorsan kinn legyen a sheriff házából és általában a Nyugatnak erről a különös, vérszagú vidékéről.

Mit tudta ő, hogy kár sietni? Ugyis hiába készül erre, vagy arra, ha egyszer az események más, szeszélyesebb és bolondabb irányt szabtak az életének?

Ismét ott állt a Főtéren. Már messziről látta, hogy rendkívüli izgalomban, türelmetlenül mozgolódva, zajongva várakozik a nagyszámú fegyveres cowboy.

— Ott jön! — kiáltotta most valaki a sötétből kibontakozó alakra.

— Halló, Wardes! Gyorsabban!

Ugylátszik, valami történt közben. Nekirugtatott a lóval és ott termett a zajongók között.

— Mi van?

— Csakhogy látom! — lihegte egy ember, talpig porosan és vértől ázott zsebkendőt szorított a fejére.

— Mr. Traweller! Hol vannak a többiek?

— Alig, hogy maga elment Wardes, lecsapott ránk Holdvilág Teddy . . . Olyan hirtelen történt...

Vad ijedtség markolt a fiú szívébe.

— Miss Logan?!

A kérdő kiáltás úgy csattant fel, mint valami ostorcsapás.

— Elrabolta . . . !

Megdermedt a nyeregben. Olyan mozdulatlan volt egy másodpercig, hogy élettelen bábnak tűnt. De csak egy másodpercig.

— Emberek! — kiáltotta nyomban, — a Spuound Wather Groundon van egy titkos gázló, amit csak a rablók ismernek és szabad az útjuk Mexikó felé!

. . . Ezzel elvágta a rablók útját. És becsapta önmaga előtt is az egyetlen ajtót, amelyen keresztül megmenekülhetett volna az akasztófától!

A csapda légmentesen lezárult!

Egy lány miatt.

V. FEJEZET.

1.

Az üldöző csapat, mint a vízmósás felduzzadt áradata, úgy zúdult a völgybe, hogy megelőzze a rablót, elsősorban Holdvilág Teddyt, aki Miss Logannal bizonyára nem képes úgy nyargalni, mint egyébként.

De a hajsza izgalmában is ámultan figyelték „Wardest”.

Mintha egyedül is szembeszállna a rablókkal! Nem is törődött azzal, hogy követik-e a többiek, de nem is követhették, mert úgy vágtatott, mintha a forgószéllel versenyezne.

Szinte úsztak a levegőben. Narrow keskeny teste hosszan elnyúlt, hogy másodpercekig egy patája sem érintette a földet.

Azután végkép eltűnt a többiek elől, a messzeségben.

— Örült ez? — kérdezte egy Cresby nevű farmer ilhegve, a mellette vágtató Blounttól.

— Eszeveszett alak! Így egymagában ér oda az Édes Völgyhöz, ahol a rablók átkelnek.

— Szitává lövik, mielőtt a kezét megmozdítaná!

— Siessünk!

A csapat kétszeres erőfeszítéssel igyekezett a nyomába, de a fiú nem tűnt fel többé.

Mint akit lovastól megszállt a veszettség, olyan örületes iramban nyargalt árkon-bokron át, akadálylallyal nem törődve, az Édes Völgy szorosa felé.

Nem látott maga előtt mást, mint a leány kedves, szomorú, gyerekarcát.

Szerelmes volt a Mexikói Suhanc!

Eddig nem ismert érzésben mást, a hegyek és magány szereteténél. Először támadt fel benne az a furcsa, szomorú öröm, az ismeretlen meleg, belső hang, amely bizonyára a száanalom és a rokonszenv vegyüléke. Ugy hitte, hogy ez szerelem.

És vágatott, mint az ördög, árkon, bokron, dombon, vízmosáson át a vesztébe. Talán, ha tudta volna, hogy hová vezet az eszeveszett lovaglás, akkor sem fékezi Narrowot. Olyan ellenállhatatlan gyűlölettel vágyta Holdvilág Teddy pusztulását, mint aki fulladozva egy sóhajnyi levegőt a legnagyobb gyönyörűségnek tart.

Már feltűnt a völgyből kivezető szoros, amely a Spound Wather Groundhoz vezet.

De most egészen váratlan fordulattal eltéríti az útjától és levág oldalt az Édes Völgy kijárása felett emelkedő szikla irányába. Sebesen igyekszik a domboldalon felfelé.

A Mexikói Suhanc nem akart átkelni a Spund Wather Groundon. Csak azt akarta, hogy más se keljen át. De minek ehhez a dombra kapaszkodni?

A feleletet Tömpe Bill, Sötét Jeff és néhány rabló gyorsan megkapta a kérdésre.

Már útban volt a hegyek közül menekülő farkasok, sakálok, patkányok; különböző egyéniségű rablók, vegyes falkája. Nem sejtettek még semmit. Kis

csoportokban, sebes vágatással, az Édes Völgy kijárása felé igyekeztek.

— Honnan tudja Holdvilág Teddy, hogy más nem ismeri ezt a gázlót? — kérdezte Gunner Bob, a csontvázszerűen hosszú, sovány rabló.

— Ő maga is véletlenül akadt rá, mikor belezuhant éjszaka a folyóba, — felelte Sötét Bill.

— És most merre jár a Holdvilág?

— Biztos átkelt már a gázlón.

— Nem lehet. Éjszaka még Husos Farkassal beszélt a Sziklavárban. Azóta nem vágatott elénk, — mondta az örökre bizalmatlan Gunner.

— Biztos, valami külön terve van. A Holdvilág sohasem csinálja azt, amit a többség, — lihegte Köpcös Harry, egy kegyetlen gyilkos a sok közül.

— Ha tudni akarjátok, — szólt Sötét Jeff. — Elrabolta Logan ezredes leányát és a Sziklavárba vitte.

— Ördög! — kiáltotta Harry, — ezzel még jobban ránkuszítja a vidéket.

— Hol van a Husos Farkas? — kérdezte ismét Gunner Bob, mert egyre gyanakodott.

— A két Buldoggal jön talán.

Közben vagy kétszáz méterre megközelítették a szorost.

— Azt mondom nektek, — mondta Gunner, — hogy Holdvilág Teddy és a Husos Farkas kipróbálják ezt az egérutat a mi bőrünkön és csak azután jönnek ők is, ha látják, hogy tiszta a levegő. A két Bullogg nagyon erős, fűtyül Husos Farkas paran-

csára, ha ilyesmiről van szó. Ezért jöttünk mi hatan erre.

— Ostoba vagy! — kiáltotta a Köpcös. — A Kóbor Jenny bandája is erre jön. És már órákkal előbb láttad a Tornádó Houlligant elnyargalni arra...

— És ha egyenesen a pokolba nyargaltak?

Mielőtt még a Köpcös Harry egy káromkodással kifejezhette volna véleményét, a távolból megjött a felelet.

Lövések!

— Allj! — kiáltotta Tömpe Bill elől és leugrott a lováról. A többiek is így tettek.

— Halljátok? — ordított Gunner. — Csapdába estek. Ez a Tornádó Houligan és a bandája.

— Fogd be a szád . . . Valakinek előre kell nyargalni, hogy körülnézzen . . .

Komoran álltak. Senki sem jelentkezett önként.

— Aszondom, hogy Gunnernek igaza volt, — jegyezte meg a Tömpe Bill.

— Mi szüksége lenne Holdvilág Teddynek, vagy Husos Farkasnak, hogy bennünket törbecsaljon?

— Talán azt remélik, hogy nem lesz hajtóvadászat, mert a rablók nagyrésze meghalt!

— És akkor ők ép bőrrel ússzák meg!

Zúgtak és morogtak. Ha ott van valamelyik vezérük, hát lehet, hogy megölik.

— Most az a fontos, hogy valaki előre lovagoljon, — mondta Tömpe Bill.

— Eredj magad, ha kíváncsi vagy a halálra!

— Tudni kell, hogy mi van ott! — kiáltotta egy másik.

— Engem nem érdekel, — ordított Gunner, mivel megerősítették gyanúját a szüntelen puskalövések.

— Nem fordulhatunk vissza a néhány durranás miatt . . . — elleneztek többen. — Biztosat kell tudni!

Rövidesen megkapták a választ és ez még csak növelte a pánikot. Kóbor Jenny jött nyargalva, vérző arccal. Egy elsuhanó, csúszott golyó szakított bele.

— Vissza! Forduljon mindenki vissza! Csapdába kerültünk.

Dühödt ordítás volt a válasz.

— Beszélj! — kiáltotta Tömpe Bill. Kétségbeesetten hinni akart a Husos Farkasban.

— Délután értünk a szoroshoz, — lihegte a karvalyorrú Kóbor Jenny, — nyolcan voltunk, mert a Vörös Birgel az embereivel lenyargalt Wildhouseba, hogy bosszút álljon Fedyardon.

— Barom!

— Azt hitte, a gázlón biztos az út. Felgyújtotta Fedyard farmját.

— Most ezért kettős dühvel üldöznek majd.

— Holdvilág Teddy azt hitte, — folytatta a Kóbor, — hogy biztos út vezet a gázlón. Majd kiábrándul ebből . . .

— Ostoba fecsegő! Mond gyorsan, hogy mi van?!

— Nem jutottunk a szoros belsejéig sem! Ahogy

a sziklatorokhoz értünk, tán fél yardnyira az indián sirtól egy lövés dörrent. Houligan nyargalt elől. Homlokán érte a golyó, utána Jerryt pont szíven és egy harmadikat, azt a szőke arizonait . . .

— Tom Wheyler!

— Ugy van, szintén a koponyájába kapta a lövést. Közben leugráltunk a lóról és fák meg kövek mögé bújtunk.

— Ki lőtt?

— A Mexikói Suhanc!

Egy másodpercenyi csend után, szitkokba tört ki valamennyi.

— Ördög és pokol! — káromkodott Tömpe Bill és Sötét Jeff.

— Az a holdképű? — kérdezte Gunner.

— Az. Én oldalt felmáshztam egy sziklára és kénytelen volt helyet változtatni. Tisztán láttam. Csendbiztosi ruhában guggolt a sziklán.

— Megölte Wardest! — kiáltotta a kövér Harry. — A Husos Farkas mondta.

— Ahelyett, hogy elhordaná magát, még ellenünk fordul.

Tömpe Bill és Sötét Jeff összenéztek, de nem szóltak semmit. Miért mondják meg, hogy a fiú ostobaságot követett el, amikor felvette a csendbiztos ruháját és Husos Farkas ezt jól kihasználta?

— Valamit tenni kell! Azonnal a nyakunkon lesznek!

Három bandita érkezett vágatva. Az egyik a karját fogta és az ujjai között vér csurgott.

— Lóra ostobák! — kiáltotta. — Egész Countiway a lejtőn vágat már! Ide tartanak!

— Oldalról törtek ránk.

Általános zűrzavar és kiáloztás támadt. Fejetlen pánik vett erőt a rablókon.

— Holdvilág Teddy becsapott bennünket! — süvítette Gunner. — Miért nincs itt, ha nem bűnös?...

— Ott jön! — kiáltotta Tömpe Bill.

. . . Távolról feltűnt Holdvilág Teddy, amint nyargalva közeledett. Mögötte Husos Farkas és a két Bullogg.

— Mi az? — kérdezte halkan, röviden, ahogy a csoporthoz ért.

— Törbecsáltak! — kiáltotta izgatottan Gunner.

— Törbecsáltak? Hm . . . Valaki megtévesztett téged Gunner? Mi? — kérdezte halkan.

A csontos, óriás rabló meredt arccal lihegett, de nem szólt semmit.

— A szoros kijáratánál a Mexikói Suhanc lesett ránk. Lelőtte Bartot, Carryt és a hosszú, szőke fiút, aki Arizonából jött.

— A te kedvenced volt Holdvilág.

A rablónak egy arcizma sem rándult, csak a szeme, mintha összeszűkülne kissé.

— Hm . . . folytasd.

— Nincs tovább. Lövöldözés volt. Átkozottul jól céloz a gazember és úgy helyezkedett el a sziklán, hogy száz embert is lelő anélkül, hogy egy is átjutna a szoroson.

— Ugy . . .

Gondolkozott. Távolról sok-sok lövés hallatszott.

— Ezek a Countiway-beliek. Az Édes Völgyön át közeledtek és éppen elvágták az útját a Vörös Birgelnek. Arról jött egy csapattal.

— Az a barom felgyújtotta az éjjel Fedyard farmját! . . . — mondta csendesen Holdvilág és körülhordozta a tekintetét. Mindenki hallgatott. — Ostobaságokat követtek el, azután nyávogtok, mint a kismacskák. Birgel felgyújtotta Fedyard farmját!

— Igen.

— Pedig megtiltottam! . . .

— Most arról van szó, hogy mi legyen . . . — szólt közbe az egyik Bullog.

— Arról van szó, amiről én beszélek. Ostobák vagytok! Erről van szó!

— És honnan tudja ez a kölyök, hogy merre akartunk menni! — kiáltotta Gunner Husos Farkas felé.

— Tán azt hiszed te csontváz, hogy én árultam el?! — horkant rá a szakállas.

— Nyugalom, — mondta szelíden Holdvilág Teddy.

Ujra elhallgattak.

— Én követtem el a hibát, — folytatta nyugodtan. — Ez a fiú feláldozta magát, csak azért, hogy bosszút álljon, illetve elfogjon engem . . .

Tünődve nézett a távolba, ahonnan sűrű dörrenések hangzottak.

— Miért vagy az oka? — kérdezte Husos Farkas, de Holdvilág Teddy nem felelt.

— Mond, hogy mit csináljunk! — sürgette Bullog.

Az ikrek mindegyike két méter magas volt és durva arcuk, nagy, széles orruk, alacsony homlokuk, bozontos szemöldökük hajszálra egyezett.

— Elsősorban, mert hibáztam, tudni akarom, hogy továbbra is engedelmeskedtek-e nekem, vagy más vezért akartok?

— Ostobaság! — kiáltotta Kóbor Jenny. — Te vagy a legkülönb köztünk.

— Ugy van! . . . Igaz! Mond meg Holdvilág Teddy, hogy mit csináljunk!

— Meg kell próbálni kitörni Countiway lakosain keresztül, mielőtt értesítik a Silt-Cityben várakozó üldözőket.

— Ugy van!

— Tízen a Farkassal átvágtok erre a tisztás felé és a hátukba kerültök. Tízen Kóbor Jennyvel szembefordultok velük. Ha szétugrasztjátok őket, akkor neki a szorosnak.

— És a Mexikói Suhanc?

— Azt én elnémitom! — felelte és egyenesen a szakadék felé vágatott . . .

Csodálkozva néztek utána.

2.

Két csoportra osztottak és a vezérük parancsa szerint nekivágtak, hogy elkezdjék az utolsó nagy játszmat ezen a vidéken, ahol már nem kértek és nem adtak kegyelmet a szembenálló felek.

Közben az üldözők elérték a szorost. A rablók már nem voltak ott. Csak tizenkét lelőtt bandita. Ezeket elintézte a Mexikói Suhanc a menekülés kapujában.

Köztük volt Emmet Birgel, a „Vörös” testvére, aki kegyetlenül felkoncolta a Barlac fivéreket, mert késett a váltságdíj. Dick, a késelő, Halmount Pete és a félszemű Markett Bill, aki kisiklatott és kirabolt egy vonatot Salt Lake Cityben.

Most itt feküdtek. Egyetlen fiatalember felvette velük a harcot és tartotta a szorost egy álló órán át.

— Istenemre, — mondta Cresby, a farmer, — valamennyi sheriff a környéken öt év alatt nem végzett annyit, mint Wardes éjjeltől mostanig.

— Utánuk! — kiáltotta Croft, a kovács és lóra ült.

— Megállj! — intett Penn. — Semmi tervszerűtlenség!

— Ugy van! Wardes mondja meg, mit tegyünk.

— Helyes! Wardes a vezetőnk!

Lelkesen körülfogták a Mexikói Suhancot. Érezték, hogy a rablókkal megátkozott környék végre

rátalált az alkalmas emberre. Ez nem nyugszik, amíg ki nem irtotta őket.

— Öt ember itt a sziklán elfoglalja az én helyemet! Nem kerülhet senki a hátatokba, járhatatlan szírt van mögöttetek.

— Nagyon jó. Öt ember akár ezret is lepuffant onnan, mert kettőnél több nem lovagolhat be a szorosba.

Az öt ember megkötötte a lovát és felment a sziklára.

Most egy vágató csoport érkezett a völgy felől. Cowboyok. Messzi útról jöhettek.

— Helló!

— Helló!

— Fedyard legényei! Wildhouseból!

Ők voltak. Elöl a fiatal Fedyard.

— Mi történt?

— A Vörös Birgel megrohanta az embereivel Wildhoust. Felgyújtotta a farmot.

— Kutyák!

— Ki ez a csendbiztos?

— Wardes!

— A Denveri Kopó!

Fedyard és emberei elismerő mormolással fordultak egymás felé.

— Fedyard! Te fordulj embereiddel a tisztás felé! A rablók megkísérelik majd ismét az áttörést.

— Nem valószínű, — mondta Croft, — inkább a Speek River irányába próbálkoznak.

— Ismerik terveiteket. Ha én lennék ott közöttük, összeszedném őket és elosztva támadnék két irányból, hogy áttörjek. Holdvilág Teddy ugyanezt fogja tenni.

— Mindenesetre, — mondta Fedyard, — beálok az emberekkel a vízmosás keleti végébe, onnan szemmel tartom a tisztást.

— Jó. Két ember vágta sson Hiller-Glownba és adja meg a jelet: a körvadászat kezdetét veszi!

— Mindenfelől menjenek lovasok valamennyi üldöző csapathoz.

Fedyard és emberei közben elindultak a tisztás felé. Két lovas nekivágott Hiller Glown nyomába, ahol Logan ezredes terve szerint az egyik üldöző csapat várt.

— A többiek erre nyargaljanak előre. A sziklák között, a völgy elején várjatok. Ha visszatér a rablók csapata, a sík mezőn találja őket a sortüzetek.

Mindenki elfoglalta a helyét.

— Ez nagyon okos volt Wardes . . .

— Menjetek . . .

Ebben a pillanatban puskaropogás hallatszott a tisztás felől és Fedyard embereinek diadalordítása. A rablók fejveszetten húzódtak vissza a meglepő fogadtatás elől.

— Siessetek a sziklához! És a jelszó . . .

— Nincs kegyelem!

— Nincs kegyelem!

A jelszótól visszhangzott a völgy puskaportól nehéz levegője.

— Te merre mégy?!

— Én megkeresem Holdvilág Teddyt és leszámolok vele.

Mint a szélvész vágtatott Narrow hátán.

A két nagy ellenfél elkerülte az összecsapást, mert egymást keresték. De kétségtelen volt, hogy az igazi harc az lesz, ha egyszer Holdvilág Teddy összecsap a Mexikói Suhancsal.

És hogy ez rövidesen megtörténik, az senki előtt sem volt kétséges.

3.

Lilian csak arra emlékezett, hogy valahonnan a magasból, egy fáról, vagy talán egyenesen az égből ledobbant közéjük ez az acélarcú ember.

Egy rúgásától szerteszét repült a tábortűz parázs, egy ütése Traveller fejét találta, hogy felbukott. Az apja revolvert rántott, de félrecsapott kezéből kirepült a pisztoly és Holdvilág Teddy revolvercsöve az arca előtt mered máris, mintha a levegőből varázsolta volna elő és mélyzengésű baritonján, hal-
kan, ezt mondta:

— Nyugalom . . .

— Mit akar? . . .

— Elviszem Miss Liliant. Ötvenezer dollár és szabad elvonulás az ára . . .

Egy pillanat az egész. Azután a leányt nyeregbekapja és elvágat.

Lilian nagyon csodálkozott azon, hogy egyáltalán nem fél.

— Mi ez? . . .

Idegenszerű érzés, hogy ezzel a hatalmas erejű emberrel száguld. Kissé szédül is.

De nem fél. Miért?

— Húnyja le a szemét, vagy legalább is nézzen a földre, — mondta Holdvilág Teddy. — Előre Dust!

A ló, mintha értene emberi nyelven, neki iramodott és Lilian lehúnyta a szemét, ahogy a rabló mondta. Amint nem látta az elsuhanó földet, megszűnt a szédülése.

Igy vágatott nagyon sokáig. Aztán meglepett felkiáltást hallott.

— S'death!

A ló megállt. A bandita óvatosan leeresztette Liliant a nyeregből és ő is melléje ugrott.

— Maradjon itt nyugodtan állva. Ugysem futhat előlem. Egy sebesült vagy halott fekszik itt.

— Nem próbálkozom szökéssel, nyugodt lehet, — felelte határozottan és újra csodálkozott ezen a nyugalmán.

Már az idegenszerű érzés sem nyomasztotta. Mintha természetes lenne, hogy itt vágat a rablóval.

Néhány lépésnyire egy ember feküdt a fűben.

— Hisz ez a mesztic . . . Hé! Mi történt? Fernandez!

— Óh! Sir . . . Lord Teddý! — nyögte a félvér.

— Mi történt veled?

— A . . . Mexikói Suhanc . . . lőni . . .

— Rád?

— Igen . . . De először én . . . Mert ő leütni Farkast . . . És akkor mind lovagoltak el . . . Mr. Sötét, Mr. Tömpe . . .

— Azt hitték, halott vagy?

— Nem. Ők itthagyták Fernandezt . . . mint kutyát . . . — lihegte villogó szemmel.

— Ne hazudj! Hiszen bekötöztek!

— A Mexikói Suhanc bekötözött . . . Pedig . . . én akartam . . . lelőni . . .

— Ne hazudj! Te kiáltál vele?

— Innen . . . bokorból . . . Mert a Farkas senort . . .

— Szóval orvul . . . ? És ő mégis gyorsabb volt . . . És egy orgyilkos kutyát még . . . bekötözött . . . Hm . . . Jó. Most felelj erre: Ki ez a Mexikói Suhanc?

— Nemrégén jött . . . és itt volt Husos Farkasnál . . . De nem rabolt.

— És miért vezett össze a Farkassal?

A mesztic hallgatott.

— Jó. Ne mond. Nem kutatom mások titkát. Új kötést adok és vizet . . .

— Oh! Holdvilág Lord, — könnyörgött fogva-cogva. — Te vagy hatalmas . . . Nem itthagyni

mesztic . . . Ha jönnek fehérek, akkor engem lines-lincs . . . mert Farkassal voltam mindig . . .

— Gyalázatos orgyilkos vagy! Megérdemled!

— Óh! Hatalmas Holdvilág Lord . . . Könyörülj szegény . . . meszticen . . .

— A mindenségit! . . .

Tétován körülnézett. A leány nyugodtan állt. Távolabb a mesztic, kócos indián paripája várakozott, lehorgasztott fővel.

— Miss Logan! Akar segíteni ezen a szerencsétlenül járt csirkefogón?

— Igen.

— Két ló közé kötünk egy pokrócot, ahogy Mr. Dawyt is vitték.

— Értem.

— Maga ül az egyik lovon és hozzám igazítja mindig a sebességet, különben leszakad a hordágy.

— Igen!

— Ha szökni próbál valamerre és ez az ember leesik a lovak között, nyomban meghal. Mellkasában golyó van. Erre gondoljon, ha találkozunk valakivel.

— Nem fogok szökni.

A rabló csodálkozva, fürkészve nézett rá. Lilian hangosan, deklamálva beszélt és szinte kihívó hidegvérrel állta a kemény tekintetet.

Gyorsan megigazította az indián ló nyergét, felkötötték a pokrócot Fernandezzel és lépésben haladtak tovább.

— Mióta fekszel itt? — szól le a nyeregből Holdvilág Teddy.

— Sok órája. A Mexikói Suhanc megígérte, hogy küld embereket . . . Félttem, hogy megteszi . . . Lincs-lincs . . . — tette hozzá vacogva.

— Engem a Mexikói Suhanc küldött, — mondta Holdvilág Teddy és a leány meglepetten nézett rá.

— Te . . . láttad őt . . . Holdvilág Lord? . . .

— Igen. Barna lovon ült. Fehér lámpás van a ló homlokán, karcsú állat. A fiú szeme világoskék, nagy sarkantyúja és korbácsa van.

— Ő . . . az . . . igen . . . — felelte a mesztic. Lilian felkiáltott. Szent Isten! Wardes . . . Ez Wardes!

Holdvilág Teddy szigorúan nézett rá és ujját az ajka elé tartotta.

— Ne beszélj Fernandez, mert felszakad a sebed . . . — szólt a meszticre és az elhallgatott.

Nem ügetve, de mégis elég gyorsan haladtak. Lilian nem értette ezt. Hiszen így utolérík őket hamar az üldözők, ha a nyomukban vannak?

— Először Trawellernek Countiwayba kell menni, — mondta Holdvilág Tedd, — és onnan az üldöző csapattal ismét vissza a tábortűzhöz, csak azután követhetnek.

A leány ijedten felkapta a fejét.

— Honnan tudja, hogy mit gondoltam?

A rabló nem válaszolt. Lilian lopva felnézett rá. És kissé félt. Attól az érzéstől félt, hogy nem érez félelmet.

Még vagy félóráig léptettek így. Némán. Csak a

mesztic nyögése hallatszott időnként. Azután elérték a Rocky Mountaint. A Felhő Ösvény aljánál voltak. Az óriási hegység szinte nyílegyenesen szökött a felhőkig mellettük.

— Szálljon le, — szólt fél suttogással a bandita.

Engedelmeskedett. Holdvilág gyorsan megköttette a két lovat, néhány látszólag járhatatlan magas bozót mögött.

— Menjen előre?

— Hová?

A szikla alján néhány cserje volt előtte, magas, sűrű bozót, be bejárást, barlangnyílást, nem látott sehol.

— Menjen a bozótig, ahol az a vastag gyökér dudorodik a föld felett.

A lány nem értette, de azért engedelmesen ment a bokrokhoz . . . Amikor odaért, meglátta, hogy két bokor összekötő ágai alatt boltívszerű sötét nyílás tátong.

Már ott volt mellette Holdvilág Teddy. A lépését nem hallotta reccsenni.

Ugy jár, mint valami kísértet.

— Guggoljon le, — szólt a leányhoz.

— Hová visz?

— Ne kérdezzen, — felelte röviden.

— Lilian habozott.

— Előre! Bujjon át az ágak alatt és vigyázzon.

Sok a tüske.

Lilian hátrapillantott lopva, azután dobogó szív-

vel lehajolt. Ahogy átért a lombok közül, a síma sziklafal mellé, sebesen vert a szíve. Szorosan a szirt aljából nőttek ki ezek a kemény, sűrű cserjék.

— Tovább! — Egy barlangot talál a kinyújtott keze távolságában.

Ahogy megtapogatta a falat, érezte egy helyen, hogy üres levegőbe nyúl.

Lépett egyet. Vak sötét fogta körül. Tovább ment.

— Fél?

— Nem.

Nyugodtan előre kúszott. A háta mögött jön, Holdvilág Teddy.

Kézilámpa fénye villan. Boltozatos üregben vannak. Néhány szörme, egy kezdetleges tűzhely, víz és konzervek.

A Holdvilág Teddy tanyája ez, gondolta Lilian. Vajjon itt él állandóan?

— Ritkán tartózkodom a barlangban — szólt mögötte a nyugodt hang és a lány hökkenten felnézett.

Ismét a gondolataira felelt.

— Üljön le Miss Lilian. Megnézem a mesztic gazember sebeit.

— Itt kell majd nekem . . .

— Kérem, ne mondjon semmit.

A lány szó nélkül leült. Holdvilág Teddy kibontotta a kötést.

— Súlyos . . . — mormogta rövid vizsgálódás után.

— Szív? — kérdezte a lány.

— Tüdő.

Hallgatott. Különös volt ez a rabló, ahogy rancolódo homlokkal, mint valami tudós a seb fölé hajolt.

Odavilágított a lámpával is és az egyik ujjával megérintette a bőrt, mintha azt kutatná, hogy a gyulladás meddig terjed.

Azután valami egészen különös történt.

Holdvilág Teddy levette a kabátját és könyökig felgyúrte az inget.

Miért volt ez furcsa?

Mire emlékeztette ez az előkészület?

Csak keleten látott hasonló higgadt, de mégis komoly készülődést.

Sebészek teszik!

— Kicsoda Ön?

— Hallgasson!

— Miért nem mondja . . .

— Nyugalom...

A zsebéből műszert vett elő. Lilian megismerte: kutasz! Amivel golyót vagy szilánkot távolítanak el az orvosok.

— Kérem . . . — fordult a leányhoz. — Ha segíteni akar, ott hátul talál egy fazekat . . .

— Megvan . . .

— Gyujtson a tűzhely alá. Mindent odakészítettem. Gyufát is talál az asztalon.

A leány engedelmeskedett.

— Ha forr a víz, hozza ide kérem.

Egy kis üvegből valamit a seb köré öntött és dörzsölte. Élénk kórházzzag érződött. Azután a kését fente egy kövön, figyelemmel, lassan.

— Oh . . . Lord Holdvilág . . . te most kínozni Fernandezt . . . ?

— Hallgass! Ha kiveszem a golyót, esetleg megélsz. Ha nem, akkor éjfélre véged.

— Óh . . . Te lenni . . . varázsló?

— Nyugalom. . . .

— A víz! — mondta készségesen Lilian.

— Hozza ide . . .

Röviden beszélt, de udvariasan. A leány odahozta a fazekat. Holdvilág Teddy belekezdett a műtétbe. Hosszú, ügyes ujjai kifogástalan szakszerűséggel dolgoztak. Az arca közben komoly volt és azzal az összpontosított, szigornak tűnő figyelemmel meredt a sebre, ami a komoly orvost jellemzi.

Lilian ámultan nézte.

— Maga . . . — maga . . . orvos?

— Csend! Adja ide az ollót és a kötszert . . .

— Ho . . . hol van?

— A tűzhely mellett egy fapolcot talál a sziklára erősítve.

— Igen . . .

Odaadta. Fernandez közben elveszítette az eszméletét a fájdalom és a vérveszteség miatt. Az olló csettent. Véres, ázott rongydarabok, fertőtlenítő... Mintha kórház lenne.

A Rocky-Montains legvadabb vidékén, egy sziklabarlangban!

Lilian két kezét a szívére szorította.

— Maga . . . Orvosból lett . . . ban . . .

— Ne kérdezzen.

Puhán, de röviden mondta és Lilian lesütött szemmel állt. Nem félt, hanem . . . ez furcsa; engedelmeskedett!

— Most magára hagyom, — szólt végül a rabló.

— Igen.

— A betegnek ne adjon sok vizet inni, akkor sem, ha kér.

— Igen, — felelte gépiesen és nézték egymást.

— Mindent megtalál itt, amire szüksége van.

— Értem.

— Az asztal fiókjában ennivaló is akad.

Hallgattak. Fernandez felnyögött. Álltak egymással szemben. Mi ez? Milyen félelmetes, furcsa érzés áramlik közöttük?

— A barlang elé követ görgetek — szólalt meg Holdvilág. — Nem tud kijutni.

— Nem akarok . . .

Néhány másodpercig ismét csak álltak egymás szemébe nézve.

Azután a rabló felvette a kabátját, a revolver-övét és egy beidegződött mozdulattal kiemelte tartójából a pisztolyát, futólag, hogy nem akad-e a bőrbe. És indult.

— De ha . . . esetleg . . .

Visszafordult,

— Mi az?

— Itt egyedül leszek és maga . . .

— Fél?

Keményen nézett Lilianra. A szeme úgy lát-szott, mond valamit.

— Nem, — mondta végül határozottan a leány.

— Arra gondol most, — kérdezte a rabló, — hogy mi lesz, ha nem térek vissza?

— Igen . . .

— Akkor itt elpusztul. — Holdvilág eléje lépett. — Fél kérem?

— Nem! — felelte újra, de határozottabban a leány és a férfi bólintott:

— Helyes. Biztos lehet benne, hogy visszatérek — mondta egyszerűen. Aztán fejére tette a sombre-roját és elment.

Lilian egy cseppet sem félt. Nagy megnyugvás-sal leült az egyik kőre és nézett a sötét barlangnyi-lás felé, amerre a férfi alakját elnyelte a homály.

Egy cseppet sem félt.

Azt mondta, hogy visszajön és akkor nem lehet más-kép.

Tompa dübörgés hallatszott és egy rövid puf-fanás.

. . . A szikla odagördült a barlangnyilas elé. Nem lehet kimenni. Ha Holdvilág Teddy meghal, vagy más baj éri, akkor ő itt nyomorultul elpusztul, a halódó mesztic társaságában.

De nem félt.

Hiszen azt mondta, hogy vissza fog jönni.
 És ha mondta, akkor nem lehet máskép.
 Ledőlt egy pokrócra és jóízűen elaludt.

VI. FEJEZET.

1.

Most következett a halálos játszma döntő fordulata!

Holdvilág Teddy nagy félkörben átlovagolt a Spleet River hosszában, az Édes Völgy kijárásához. Jókor jött, hogy lássa a rendetlenül menekülő rablókat, nyomukban az üldözőkkel.

A tisztást is láthatta innen, fentről. Lelőtt rablók heverték mindenfelé, közöttük eldobott kalapok, revolverek, gazdátlan lovak.

És a tisztásranéző vízmosás felől, gyorsan közeledik egy újabb üldöző csoport.

Kitalálták a tervét!

Nem kétséges, hogy veszélyes ellenfél. Ennyi üldöző között az egyetlen, aki félelmetes, akivel harcolnak.

A játszma itt a völgyben elveszett. Ez kétségtelen.

A Mexikói Suhanc rettenetes ütést mért a rablókra azzal, hogy itt elébük vágott és az önbizalmuktól megfosztott farmerekbe ismét lelket öntött!

Az egyik domboldalban a Vörös Birgel védekezett elkeseredetten visszavonulóban. Kobor Jemmy a folyó felé keresztül vágta magát tizenöt rablóval és ha eléri a Spleet River szakadékát, akkor sikerül a hegyek közé menekülni.

De az egérfogóból akkor sem törhetnek ki.

Tömpe Bill, Sötét Jeff és a két Bullog a rablók zömével legázolta a Hill-Glowerből érkező bekerítő csoport első lovasait és mielőtt még a nagy többség odaért volna, bevették magukat a hegyek közé . . .

Fekete napja volt ez a rablóknak.

Fogoly, sebesült, sehol. Nincs kegyelem!

Az évek óta elgyötört, megnyomorított lakosság, pusztító dűhhel vetette magát rájuk, az első győzelem mámorában.

Egy kegyelemlövés minden, amire a sebesült számíthat . . . Ott elfogták a kövér Harryt. Egy perc és felhúzzák, de még alig emelkedett a magasba és már harminc golyóval nehezebb a teste...

Nincs kegyelem!

„Wardes” kiadta a jelszót és százszor is elismétlik dűhhel, gúnnyal, harcikiálltással:

Nincs kegyelem!

Holdvilág Teddy komoran nézi a pusztítást.

Jól tudja, hogy minden szem, minden golyó, elsősorban őt keresi itt!

Megvetően lehuzódik a szájszeglete.

Pedig azt is jól tudja, hogy ez a nap megtörte a rablók többéves uralmát. Jött egy kölyök, fehér

képpel, kék szemmel és akkorát ütött rájuk, hogy már semmikép sem heverhetik ki. Az elkeseredett csüggedt, üldözőcsoportokba lelket öntött. Tervei gyorsak voltak, tettei meglepőek.

Méltó ellenfél.

Vajjon hol van most?

Amikor ideért gondolatban, mintha kísértet lenne, szinte a semmiből tűnt fel és ott állt előtte Penn!

— Add meg magad, Holdvilág Teddy!

És két pisztolyt fog rá . . .

A régi jelenet!

Lövésre kész pisztollyal farkasszemet néz vele a fehérképű csendbiztos.

Hűvös kíváncsisággal tekint az acélkemény barna arc Pennre.

Távolból lövések.

— Hallod? — kérdezi furcsa dallamos hangján a fiú.

— Hallom, — feleli a nyugodt muzsikáló bariton.

— Végetek van.

— Végünk van, — bólint csendesen.

— Leszállsz a lóról! Megfordulsz!

— Mit akarsz? — kérdezte és leugrott a nyeregéből.

— Összekötözve beviszlek Countiwayba.

— Ostoba vagy. Velem együtt felkötnek, mert megölted a Denveri Kopót.

— Nem öltem meg.

— Mégis felkötnek.

— Felkötnek!

— Miért teszed?

— A leányért . . .

Holdvilág Teddy fütyyentett.

— Szerelem — mondta megértő mosollyal.

— Szóval, én szabadítottam az emberekre ezt a vést?

— Te! És ne remélj! A lovam csak akkor ágaskodik, ha akarom.

— Tudom. Futni hagytál az éjjel.

— Ostoba voltam.

Holdvilág Teddy a fiú mögötti facsoportra nézett.

— Nem hiszem, — felelte, — még hasznodra lehet, amit tettél.

A facsoport mögött egy sombrerót látott a bandita, Penn mögött.

— Ostoba voltam! Ha nem bocsájtlak szabadon, akkor a lánynak semmi baja és én átjutok símán a Spund Wather Groundon.

— Ezt kellett volna tenned.

— Késő! Ha megteszem, elviszed a lányt.

— Ugy is elviszem..

— Így lógni fogsz. És mind! Mind lógni fognak! Ugy vadásszák itt a rablót, mint az ürgét! És nincs kegyelem! . . . Érted? Nincs, nincs! Amíg csak egy patkány is él a környéken . . . Per dios!...

— De van kegyelem.

A fiú gyanakvóan nézett Holdvilágra.

— Mert az éjjel szabadon bocsájtottál, — mondta jó hangosan, hogy a fiú ne hallja a mögötte közelgő lépteket, — ezért Holdvilág Teddynél van kegyelem a számodra. Mert én mindenért megfizetek! De azután többé nincs pardon . . .

— Ostoba és . . .

— Nesze . . .

Egy puskaagy lecsapott hátulról és Penn vérbeborultan zuhant a földre.

Husos Farkas újra felemelte a puskát, hogy az ájult fiú koponyáját szétzúzza.

De Holdvilág Teddy olyant penderített könnyedén a száz kilós rablón, hogy messzire zuhant. Az ott álló két Bulloggra csak ránézett, szürke, parancsoló szemével.

— Vissza hé! Ki parancsol itt! . . . — kiáltott nyersen.

Husos Farkas dühösen ugrott fel.

— A halál parancsol, Holdvilág Teddy! . . . Hallod?!

Fegyverek ropogtak mindenfelé és idehallatszott a puffogásuk.

— A halál parancsol, Husos Farkas. És a halál én vagyok, — felelte csendesen, bólogatva, azután lehajolt Penn fölé.

— Azt hiszem, meghalt, — mondta.

— Él, — szólt Bullog.

— Talán nem is ájult.

— Siess! — sürgette a Husos Farkas. — Elfognak! . . .

A rabló vállat vont.

— Menj, ha sürgős az utad! Én nem félek . . .

A sebesülthöz hajolt és egész közről megnézte az arcát. Fogcsikorgatva mormogott valamit. Ez az oka mindennek! Ez a kölyök.

— Az életünkkel játszol!

— Lődd le a kutyát és gyere! — kiáltozták a rablók körülötte.

Felemelkedett és végignézett rajtuk.

— Az én golyómat jobban szeretnétek, mint a népét?

Dacosan nézték, de nem mertek szólani. Holdvilág Teddy szivarra gyújtott.

— Nézd . . . — mondta Husos Farkas. — A gázló az oka mindennek . . .

— Ostoba! Az az oka, hogy te orvul lelőtted Wardest!

Meglepetten nézték a Farkast. Ez nem szólt. Sápadtan lihegett.

— Hát jó! — mondta a rabló. — Végzek vele! Ezzel elintézem a gázló ügyet és veletek nincs többé dolgom. — Menjetek a lovakhoz, mert a lövéseink ide csődítik az üldözőket.

A fák között álló paripákhoz mentek. Itt Holdvilág Teddy visszafordult, nyugodtan kivette a pisztolyát és háromszor egymásután belelőtt a vérző fejű Pennbe.

A fiú összerándult és átfordult fektében.

— Mehetünk!

És elvágattak . . .

VII. FEJEZET.

Countiway lakosai késő este tértek vissza az üldözésből. Most, a sherifftől megtudták az igazat. A csendbiztos rabló! Az ördög érti! Leirhatatlan megdöbbenéssel hallgatták.

Wardes . . . nem Wardes! Hát kicsoda?

— Ő az, aki megölte Wardest, — kiáltott Bruns. Döbbeneten álltak.

— Utána! üldözzük! — kiáltott Burns.

Senki sem mozdult.

— Akárki volt, nélküle a rablók a markukba nevettek volna! — jegyezte meg Cresby. — Hogyan bánt el veled és Stallingsal?

— Itt beszélgettem Stallingsal és rántört, megkötözött.

— De én kérdeztem, hogy hol van Wardes és te vissza kiáltottál, — szólt az egyik fegyveres.

— Kényszerített! . . . — felelte kedvtelenül a sheriff és látta a gúnyos dühödt arcokat. — Megakadályozott, hogy Stallings vallomását elmondjam. Stallings ugyanis Husos Farkas foglya volt és a bandita vele üzente, hogy a fiú megölte Wardest. Ezt kihallgatta, rántört és megkötözött kettőnket, hogy akadályozzon az üldözésben.

— Ezért, — jegyezte meg Stallings, — mint hallom, eredmény volt. Talán jó lett volna mindég megkötözni téged.

A sheriff remegő kézzel a revolveréhez nyult:

— Aki még egy csufolódó szót szól, azt keresztül lövöm!

— Nohát, az ördög érti ezt, — szólt egy farmer. — A fiú végre megszabadított bennünket a veszélytől, legalábbis halálos csapást mértünk a gazemberekre és semmiféle igazi Wardes ezt okosabban, vakmerőbben nem csinálhatta volna!

— De nem ám . . .

— Most talán kössük fel, mi?! Lőjjük keresztül? Hálából?!

Nagy zúgás volt.

— Én csak azt tudom, hogy ez a fickó orvul lőtte Wardest, — felelte a sheriff. — És semmiféle orgyilkosnak ez a környék, sem az Államok bármelyik vidéke nem adhat kegyelmet, nem hagyhatja futni, még ha érdemei is lennének, Ez bizonyos.

— Ez igaz. Mivel azonban te vagy a sheriff, neked kell elfogni. Mert kutya legyen, ha én ezt az embert csak tíz méternyire is üldözöm!

— Én sem! Én sem! . . . — kiáltozták mind.

A sheriff kihúzta magát, bement az istállóba és előhozta a lovát. Most némi tisztelettel nézték, amíg a magányos, megviselt öregember nyeregbe szállt és megigazította a revolverövét.

Bruns mégis csak férfi. Az biztos. És igaza van. Neki kötelessége.

De az üldözés mégis elmaradt. Egy cowboy érkezett vágatva.

— Wardes . . . — lihegte kifulladásra. — Látam! . . .

— Mi történt? — kérdezték többen.

— Holdvilág Teddy lelőtte!

Csend . . .

Egy távoli szirtről láttam, amint végeztek vele . . . Fejbe ütötte valaki és aztán Holdvilág lelőtte . . .

A holtteste nem került elő, pedig keresték és az is lehet, hogy olyan temetése lett volna, amelyben rablót még sohasem részesítettek erre felé. Mert ő, ő adta az erőt és az önbizalmat itt a győzelemhez.

VIII. FEJEZET.

1.

A bandita visszatért a barlangba.

Lilian aludt. Nyugodtan. Mert tudta jól: vissza fog jönni.

És visszajött. A leány nem csodálkozott, amikor felriadt az érintésére. Sőt, Holdvilág nem tudta, hogy jól látta-e . . . Mintha mosolyogna!

— Lóra ülünk.

Lilian engedelmeskedett.

Kilovagoltak a szabadba. Szél fujt.

— Arra megyünk, Miss Logan, — mondta Holdvilág Teddy és észak felé mutatott.

— Arra? . . . De hiszen az az út a hegyek közé vezet . . .

— A hegyek közé megyünk!

— A hó . . . már . . . lehullott . . .

— Nem baj. Velem van . . .

Milyen érdekes . . . Erre a mondatra, hogy „Velem van” a leány teljesen nyugodt lett. Az imént még ideges paripa, mintha szintén így érezne, csendesen léptetett a bandita mellett . . .

Mi történhet?

Vele vannak!

— Milyen úton megyünk . . . — kérdezte később, mert a felhőszerpentint látta csak, járhatatlan, felkígyózó keskeny peremével.

— Nyugalom . . .

Volt valami vontatott muzsikája ennek a szónak, amikor kimondta: „Nyugalom”. Meg kellett nyugodni tőle.

Erő, biztatás, fölény, jóindulat és acélos biztonság mindez benne volt a hangsúlyában, amikor így szólt: „Nyugalom” . . .

De tudta úgyis mondani hogy megborzongjának tőle. Háta mögött hallotta Holdvilág Teddy lovának patkócsattogását. Villámlott. A lány szürkéje nyugtalanul felnyerített.

— Rossz ló, ideges . . . — mondta a férfi.

— Ritkán járnak hegyen a lovak.

— De van, amelyik nem ideges. Ha fél, akkor sem.

Most ott álltak a felhőösvény lábánál. Jeges szél fújt szemben. Hová viszi?!

— Majd meglátja.

— Tudja, amit gondolok? . . . — kérdezte ijedten.

— Igen . . .

Semmit sem magyarázott. Lassan haladtak felfelé. Ijedt keselyük keringtek alacsonyan. Vijjogva.

— Szálljon le a lóról és a sziklához lapulva, lépésben vezesse. Ha hátát állandóan a sziklához szorítja, nem zuhanhat szakadékba.

Lilian rémülten nézett rá. Itt akar felmenni?!!

— Ezen . . . nem lehet felmenni . . . !

— Velem?

És megfogta a kezét.

Abban a pillanatban végtelen nyugalmat érzett. Vele? A pokolba is eljutnak baj nélkül.

Koromszínűre vált felhők kavargtak egyre alacsonyabban. Rövidesen hópolyhecskék szállingóztak.

Ördögi ügyesség kellett ahhoz, hogy a keskeny ösvényen, lóval együtt haladjanak. Ha egy centimétert hibázik a ló, vagy lovas, lezuhannak a mélységbe nyomban. Így haladtak feljebb, egyre feljebb a legendás járhatatlan ösvényen.

Estére már vékony hórétegen jártak. Lilian köz-

ben megszokta az óvatos, lassú lépéseket, a peremen... és valami diadalfélét érzett . . .

Holdvilág Teddy ráadta a pokrócot és most már nem is fázott. Pedig bokáig érő hóban jártak. Egy kiugrónál, amely elég széles volt, megálltak.

— Pihenjen . . .

Engedelmeskedett.

— Mikor tudja meg az apám, hogy hol akad ránk?

— Tessék? — kérdezte és lassan Lilian felé fordult.

— Hogy tudja az apám, hová vigyék a váltságdíjat?

— Majd megtudja.

— Mikor? — kérdezte a leány, de nem aggodalommal. Inkább kíváncsian.

— Egy év múlva — felelte a bandita.

„Milyen komoly hangon tréfál”, gondolta Lilian. Nem akarja elutasítani a kérdezősködést, hát ezt feleli. De úgy, mintha a legudvariasabb felvilágosítást adná, komolyan, csendesen.

A hegyek felől félelmes vastag, nyugodt viharfelhők ereszkedtek egészen alacsonyra. Szinte méltóságteljesen, mintha lesüllyednének, úgy szálltak alá és gomolyogva terjengtek a piszkosszínű, vastag, fehéres felhőtömegek és ahogy lenyomták alacsonyabbra a hóvidék légkörét, érezhetően hűlt a levegő, nagy árnyakba torzult a táj.

A sziklához dőlt.

— Maga rendkívüli leány Miss Logan. . . .

Még semminek sem örült úgy, mint ennek a dícséretnek.

— Mit akar tőlem? — kérdezte.

— Váltásdíjat. És túsza van szükségem. Elzártak minden utat. És ez a szerelmes fiú kemény ellenfél.

— Az a... mexikói megölte... Maga tudta?...

— Nem.

— Utánunk jön?

— Nem teheti . . .

— De! Én érzem . . .

— Most ne beszéljen, pihentesse a tüdejét, mert több órai út még a csúcsig és vagy felmegyünk idejében vagy elsodor az első lavina! Minden percben megindulhat, az omlás. Ha itt lent havazni kezd, akkor a hegycsúcsokban már méteres hó áll.

Igy is volt. Ahogy feljebb értek, a hó duzzadtabb lett a lábuk alatt.

Kezdődött a harc! Harc a természettel.

Hóviharba értek!

Lilian már nem állt meg a lábán. Érezte, ahogy a férfi felemeli és viszi a halálos szerpentinén. Már csak egy ló van velük. Hol a másik? . . .

Régen lezuhant és eltűnt a fehér pokolban egy rémült nyerítéssel. Lilian húnýt szemmel feküdt.

Lebegett a férfi karján . . . Csúcsok között, szinte az űrben. A szél fújt és hangosan zúgott minden! . . .

De nem félt. Nyugodtan feküdt a vaskarokon...
Végül elaludt . . .

Időnként kissé felrezzent öntudattal érezte, hogy óvatos lépésekkel viszi . . . viszi . . . Vad zúgás harsog, süvölt. Sűrű, nagy, puha érintéssel hullott arcára a hó.

. . . A szélzúgással versenyt üvöltött valahol egy kétségbeesett szürke farkas . . . Azután tompa dübörgés, mintha messziről dobszó hallatszana, de hosszan erősödve, halkulva, míg végül elhal . . .

— Megindult a lavinaomlás . . . Lilian . . . —
— súgta egy hang a fülébe. — Ha itt elveszünk, akkor tudd meg . . . Hogy belédszerettem . . .

Igy van ez? Vagy csak álom a dübörgésben? —

A leány összeszorította a szemhéjait.

Óh . . . Szörnyű ez . . . Ő is . . . Ő is szereti.

A rabló Holdvilág Teddyt!

— Te most hallottad ezt. Tudom.

Erre bólintott és nem bánta már azt sem, ha meghal, ahogy ott feküdt a férfi karján.

Ujabb dobpergésből feltornyosuló, mindent befedő dübörgés, de egész közel, hogy a légnyomás szele szinte elsodorja őket és süketülten támoltyog a férfi, ezt Lilian érzi a karon, a karon, amely a közelben elzúduló lavinaomlásban is, mint a kő, olyan biztos a teste körül, a robogó sziklák, recsegetve sikoltó, kettétört fák között, a halál szerpentinjének keskeny útján . . .

Azután tízezer, vészes sziréna süvöltésével vág-

tat a szél, sercegve csapkod a hó és elvakultan kell, lépésről-lépésre kiszámítani, minden talpalatnyi helyet, a zsinórkeskeny ösvényen, szédítő magasságban, félúton a Rocky Mountains csúcsa felé . . . !

Ember ez?

Isten?

Ördög? . . . Szellem?

Szereti!

Veszett dübörgés . . . A lengő léptek visszatántorulnak, megcsúszik . . . Zuhanás! Már előre sikolt a leány minden idege . . .

Nem!

Megcsúszott a szegélyen és már áll, a sziklának dőlve és magához szorítja a leányt, amíg a mindent betöltő, fenséges kataklizma fülettépő, agyat remegtető dübörgése, most egészen közel hozzájuk elzúg . . .

És amíg várni kell, hogy rájuk zuhan-e a lavina, vagy mellettük omlik le, rászorítja a száját a leányéra és várnak ott. És a halál, ha jön, akkor már nem éltek hiába!

Igy álltak ott egy csókban és a leány átkarolta a nyakát és nem félt már semmitől és sehol sem lett volna szívesebben e pillanatban, mint éppen itt a felhő szerpentinén, hóviharban, irtózatossággal lezuhanó lavinák között, magányosan egy férfivel, a halálos meredély szélén . . .

Sűrűn előforduló csoda . . .

Amikor Lilian felnyitotta a szemét, felöltözöt-

ten feküdt az ágyon. Primitív, de tiszta, rendes kunyhóban.

— Itt vagyunk . . .

Ujra elaludt.

És arra sem ébredt fel, amikor éjjel dübörögve lehullott felettük az a tízperces lavinaomlás, amely hónapokra, végkép idezárta egy rablóval!

2.

Az üldözők továbbra is megszállták az utakat. És állandóan huszas csapatok portyáztak a havas sikon. Logan ezredes nem törődött velük, semmivel sem törődött. Visszavonult a házába azon a napon, amikor a lánya kalapját megtalálták a szerpentin elején. Vége! A hegy aljáig omlott lavinák nem hagytak kétséget. De most már az ezredes nélkül is ment minden. Wardes sem kellett, senki. A halálos csapás elég volt a többihez. A hegyek közé menekült banditák elpusztulnak a kemény nevadai télben. És Holdvilág Teddy nincs velük. Reménytelen a sorsuk. A falvakban fegyveres őrség vigyázott éjjel, hogy ne törjenek rájuk e kiéheztetéssel, faggyal halálraítélt duvadak. Nincs kegyelem! Azután jött a legenda.

Egy reggel megtalálták a Kancsal Pete nevű rablót, átlótt fejfel. A Halál Árnyéka megjelent! A szél ezután sirató éneket dudált. A nyomukban lap-pangó pusztulás kegyetlen jajgatása volt.

Itt a Halál! A leselkedő, biztos, láthatatlan vég!...

Hahó! Hűűű!

Ezt ugatta a szél.

Kancsal Pete hullája felett egy tábla függött a fán.

Nagy betűkkel ez állt rajta:

„EZ KANCSAL PETE. IX. HÓ 26-AN LELŐTTE A HALÁL ARNYÉKA, AKI ITT JÁR A HEGYEBEN ÉS SORRA ELHIVJA A RABLÓKAT. LOGAN EZREDESNEK ÜZENEM: MEGVÁROM AZ OL-
VADAST. HA HOLDVILAG TEDDY LEJÖN A CSUCSRÓL, MEGÖLÖM!

A HALÁL ARNYÉKA.

A táblán, mint a halál címere, egy ázott holló károgott.

És a csúf téli napokon időnként ott találtak valamelyik úton egy lelőtt rablót, adatszerű táblával ellátva.

A *Halál Árnyéka* leselkedett rájuk. Ki lehet a *Halál Árnyéka*?

Penn volt!

Holdvilág Teddy, amikor fölébehajolt, ezt súgta: „Futni hagytál egyszer. Most kifizetlek. Ha lövést hallasz, rándulj össze . . . Azután eredj! Segíts a meszticen, ha tudsz! A Medve hegység alatti három bozót mögött, egy barlangban van . . .”

A lövések nem érték a fiút, de mégis összerándult, ügyesen színészkedve. Ezután súlyos fejsebével elvonszolta magát az egyik jelzett barlangig. Ahol a mesztic is sebesülten feküdt. Itt nem sokáig maradt. Ellátta a meszticet és egy keskeny hágón keresztül jó utat talált félmagasságnyra a hegyen felfelé.

Husos Farkas puskatusa alapos fejsérülést okozott. Gyenge is volt tőle és kétnaponként lemászott, hogy a meszticet ellássa: Nagy erőfeszítés.

Ez súlyosabb sebesült volt, mint ő. Nehezen gyógyult. Élelmet szerezni a számára, kötést újítani és saját fejsebével szenvedni, egyszerre, télen, magányosan, biztos kötéllel a feje felett . . .

Vasból kellett lenni ehhez.

És a Mexikói Sühanc vasból volt.

Vasból és dühből. És bosszúból!

Szerette Liliant? Ez a szerelem, ami itt a lány tízezer víziójával, mindenfelől előbukkan, hófödte csúcsok, felhők, fák, álmok, gondolatok és jegesen ragyogó téli csillagok között; egy elmosódott, áttetsző élő, gigászi arckép, ez az? Mosolygó, ijedt, vagy szomorú arc, nagyobb arányú, mint a völgy, a csúcs és mégis kedves, finom és akkor is szomorú, ha mosolyog.

Szánalom, felháborodás, szégyen és düh!

Sokszor Logan ezredes jólelkű, bús arcát, okos, megfontolt hangját is átéli. Tehát nemcsak a leány . . . Napról-napra feljebb csúszott sebesülten, amíg közelinek látta a hófödte csúcsokat.

Ha rabló, vagy üldöző meglátja, akkor vége... Szerencséje volt.

Egy hétig itt fent maradt a hegyen. Ennyi időre ellátta Fernandezt és kissé javult a mesztic állapota. Most itt „pihent” Penn. Egy kevés ennivaló volt a táskájában és két nap múlva már vadászhatott. A puskatus ütés már gyógyulófélben volt.

Éjszaka meghúzódott egy barlangban. A kietlen hegyvidék gutaötött fái között vonított a szél és vérfagyasztó ordítással felelgettek egymásnak a hegység farkasai.

Pennek ez a természet muzsikája volt. Nem félt.

Kerülni kellett az emberlakta vidéket. Tudta, hogy keresni fogják Wardes megöléséért, ha kiderül, hogy életben van. Kemény feladat. Télen! Ugy élt, mint a magányos, szürke farkasok.

Még a bőrüket is magára vette, hármat-négyet egymás fölé, ha elejtett néhányat, mert kegyetlen hideg volt. És amikor felkészült a nagy leszámolásra, csontig soványodott lovon elindult.

Másnap megjelent a völgyben a Halál árnyéka és becserkészte az egyik Bullogot. Majd a Tömpe Billt.

Egy hónapig bolyongott lovával a hegység sziklái között, sokszor napokig étlen-szomjan. Miután elfogyott a tölténye, nekivágott a nyugat felé vezető szerpentinnek, hogy messze elkerülve Countiwayt, Princetown-ba jusson.

Kemény tél lett. Az Isten is az üldözőkhöz csatlakozott.

Vágtatva igyekezett a szemébe fúvó hó ellen, éjszaka, hogy elhagyja a vidéket.

Valaki azonban követi!

Miért gondolja?

Nem tudta. Senkit sem látott a sűrűn fúvó hóban. Hang nem vált ki a sivításból.

És mégis biztos volt benne: valaki követi.

Gyors vágtatásba kezdett. Ahol a hegyek lábánál észak felé kanyargott az út leugrott Narrowról. Megveregette az állat nyakát, suttogott a fülébe, aztán rácsapott.

Narrow kirúgott horkanva és nekivágott az útnak. Vagy száz métert ügetett és megállt.

Penn gyorsan felkapaszkodott egy kiugró sziklára. És a csapkodó hó ellenére, nekimeresztette tekintetét a folyton gördülő, sűrű, fehér függönynek.

Mintha egy pata dobbanása hallatszana a zúgó, zizegő orkánban. Most botlott valahol egy ló . . . Huppanás. Könnyedén leugrottak a nyeregből. A nyomát keresi. Ugylátszik, az üldöző százméterenként így leugrik és figyeli a hóban Narrow patáit.

Most egész közel van . . . Már kiválik valami féle árnyék. Nyeregben ül ismét és jobbra-balra hajladozik a nyomot keresve . . . Ideér. Sűrű hófüggöny mögött egy elmosódott árny látszik.

Penn nyugodtan lesiklik a szikláról:

— Álljon meg Logan ezredes, mert lelövöm!

Az ezredes nyugodtan visszarántotta a lovát. Nyugodtan, egyenes tartással ült a nyeregben és nézte a ráirányuló, könnyedén fogott puska csövét.

A Mexikói Suhanc fütttyentett és néhány másodperc multán odatrappolt Narrow, egészen melléje. Azután lelógó fejjel, bólogatva, megállt. Csörgött a zablája, ahogy rágta, bólogatva.

Logan ezredes nem lepődött meg azon, hogy a fiút látja.

— Szóval maga a Halál Árnyéka?

— Igen.

— Azt hittem meghalt.

— Nem.

— Jöjjön hozzám. Bújjon el nálam. Azt akarom, hogy végezzen Holdvilág Teddyvel. Ha gyilkos, ha nem, maga elbír vele . . .

— Hát él? . . .

— Igen . . . Messzelátómon keresztül láttam, hogy füst száll fel a kunyhóból, a felhő ösvény végén, a csúcson. Ha olvad és lejön Holdvilág Teddy, maga végezhet vele. Vagy felmegy . . .

Penn döbbenten látta, hogy Logan galambósz!

— Ugyis ezt tettem volna, — felelte.

— És . . . Lilian! — Remélem, hogy nem él . . . — súgta megtörten Logan.

— Elfogadom az ajánlatot. Most Princetownba akarok menni.

Logan egy másodpercig gondolkozott.

— Kezet nyújthat, — szólt Penn. — Nem én öltem meg Wardest . . . A Husos Farkas tette!

Az ezredes megszorította a kezét.

— Én elhiszem és remélem, egyszer még mindenki hinni fogja.

Aztán elvágtatott.

Penn utánanézett. Sokáig. És a szél nyitott szemébe hordta a havat.

3.

A farkasok kórusa egyre panaszosabban zengett. A hegyeket derékig felhőgőzbe takarta a hófúvás és a halott síkok felett, kiéhezett keselyűk keringtek esetlen csapkodással.

A száraz, nedves fákat zörgette a szél.

A Vörös Bart és Kóbor Jimmy egy lapos sziklán táboroztak. Körül néhány bokor és mögöttük egy kis domb, amely eltakarta őket.

Itt bújkáltak leromlottan, soványan, elvadult külsővel, mint éhhalálra ítélt csikaszok. Tekintetük nyugtalanul megrebbent minden zajra.

— Kávém . . . van . . . — mondta rekedten Bart.

— Honnan?

— Találtam . . . Bullog iszákjában . . . lement vízért és akkor történt . . . A táskát letette mellettem . . .

— Szóval Bullogtól örököltük a kávét . . .

Alig beszéltek.

Néhány szikla alatt az ott maradt száraz ágból tüzet raktak . . .

— Te nézz! — mutatott Kóbor Jimmy . . .

Egy lovas léptetett a szikla közelében, de lent a

fehér, zörgő síkon. A holdfény jól megvilágította. Előrecsúsztak hasalva. A lovas most ott ment el éppen alattuk . . .

— Merwin! — rikácsolja elveszett hangját kiáltásra serkentve Jimmy. A lovas megrántja a szárat és fegyverhez nyúl . . . Régi cimborájuk volt. Még Kaliforniában garázdálkodtak együtt és a Félszakállú volt a vezér. Holdvilág Teddyt akkor nem ismerték. Az átkozottat! Ő hozta a halált. Ez a lovas itt Merwin! Öreg cimbora.

— Hahó! . . . — kiáltotta Bart is sípoló, köhögő, rekedt hangon. — Hahó . . .

Hóóó . . . Hó! Hiiii. Gúnyosan röhög a szél és riadtan, zöld arccal kuporog a két rabló.

A síkon sehol egy élő lélek, a magányosan léptetőn kívül.

— Merwin! — kiáltott Kóbor Jimmy és rozsdás faliórák ütőszerkezetére emlékeztetett a kiáltás. De a lovas meghallotta és odajött. Magas, jöltáplált férfi volt.

— Mi az ördög Bart . . . És Jimmy! . . . Alaposan rátok járhat a rúd . . .

— Csendes légy . . . nem lehet tudni . . .

Merwin bámult. A Vörös Bart fél valamitől? És Kóbor Jimmy! Eltakarja sziklával a tüzet?

— Bolondok vagytok?

— Mondom, hogy légy csendben . . . Honnan jössz?

— Princetownból.

— Hogy jutottál oda?

— A fenébe is! — ámuldozott Merwin — a kanyonon keresztül.

— Hallod Jemmy? . . . Átjött a kanyonon! . . .

— Haha!

— Mit nevetsz?! — kérdezte Merwin idegesen.

— Haha! . . .

Haha hóóó! A szél is kacagott és elnémultak hirtelen.

Hahahóó . . . ! Hiiii . . . A visszhang és a szél zengett tovább, velük és utánuk is . . .

— Mióta nem jártál erre? — kérdezte Bart.

— Tán két éve.

— Jó neked . . .

Sóhajtottak.

. . . A szikla előtti fára esik a holdfény és élesen megvilágítja. A csupasz korona árnya végigdől keresztbe, a hármass csoport mellett.

Merwin vállat von és idegesen mosolyog.

— Ugy látszik, furcsa világ van itt Nevadában.

— Hogy jöttél át magányosan a szoroson Princetownba?

— Nem magányosan jöttem át. A Hódkapitány karavánjához csatlakoztam.

— Azért jutottál ide. Csapdaállítónak néztek!...

— Kik?

— Hát nem tartóztattak fel a kanyonnál, Princetown előtt?

Szélsüvöltés csapott a hangjukra. Várni kellett. Száraz, fagyott porhó rohant zörögve és legyező-

szerűen elterült a sziklákon, amint a szél kihullajtotta markából.

— Feltartóztattak, — mondta ijedten Merwin és kissé riadta nézte a két szakadt, halovány, kissé dadogó embert. Végigmustrálták futólag . . . De úgylátszik igazad lesz, hogy a Hódkapitány miatt nem törődtek velem, mert azt hitték . . .

. . . Farkasordítás szállt visszhangosan a völgyön át, keserves és panaszos. A kis tűz lángocskái idegesen ugráltak és gőzölve zizegett a víz.

— Hogy kerültél Princetownba?

Kaliforniából. Nem volt másfelé kiút. Aranyásókka! utaztam, hamis lobogó alatt, Sacramentoból a Death Walley-n keresztül. Ők hoztak Princetownba. Innen Keletre megyek.

— Ostoba! Hogy akarsz kijutni innen, becsületes aranyásók nélkül?

— Spund Wather Groundon ismerek egy titkos gázlót.

— Haha! — rekedt, bántó nevetést hallattak mindketten.

Hiiiihúúú . . . kapta fel a szél és a visszhang, hüüüüüü, üvöltötte túl egy gyászoló, szürke farkas.

— A gázlón akartunk menni mi is és mindössze, ha huszan vagyunk még százból — felelt Bart és vigyázott, nehogy kifusson a kávé — a többit egyenként kilőtte közülünk a Halál Árnyéka.

— Én mindig azt hittem, hogy ez csak mese, — szólt döbbenetben Merwin.

— A Halál Árnyéka létezik.

— Ti szellemekben hisztek?!

— Élő ember! . . . Mégis sátán!

Sárga, lefogyott arcuk eltorzult a dühtől. Vakító, sűrű hózuhatagot fröcskölt egy nyújtott szél-roham. A pokol volt ez!

— Hallottam róla, — mondta a messziről érkezett rabló. — Csak az áldozatait találják meg, őt nem ismeri senki. Azt hittem, hogy nyugati legenda az egész, amilyent vén trapperek költenek.

— Van . . . él . . . — súgták rekedten és bólogattak és a halott fák ágai is mintha bólintva hajladoznának.

— Orvul lő? — kérdezte Mervin.

— Nem . . .

— Hát, hogy történik?

A szél keseregve, siratva jajgatott, hollók busongó csapata érkezett egy kopár koronára és rikácsolva megtelepedtek.

— Először — kezdte súgva Bart, — megjelenik egy árnyék . . .

. . . Ebben a pillanatban elhallgatott a szél és a fára tűző holdfény vetületében egy árny hullott eléjük, hosszúranyúltan.

Elhallgatott a szél, megmeredtek a fekete madarak és csend lett.

— Kóbor Jimmy! — mondta halkán, de határozottan egy gazdátlan hang. — Elkészültél? A Halál Árnyéka érted jött.

Senki sem mozdult. Kóbor Jimmy tétován körülnézett és fehér volt, mint a hó. amelyen a hold-

fény feküdt végig. Hirtelen a pisztolyához kapott...

Az árnyék felől kicsapott egy vörös villanás . . .
Dörrent a cső . . . És Kóbor Jimmy kezéből kihullott
a pisztoly.

Elvágódott, mint a ledőlt tuskó, kinyújtotta a
lábát és megmerevedett.

Ennyi volt. És kész.

Az árnyék behúzódott előlük.

Búgott a szél, valahol nem messze sikoltva tá-
rult-csapódott egy elhagyott kalyiba ajtója és var-
jak rikácsoltak.

Senki sem mozdult. Csak fél perc múltán
mondta a Vörös Bart érdes sűgással:

— Valahogy így történik mindig . . . ahogy lát-
tad . . .

Hooiii . . . Hahaha! . . . Hühühűűű . . . :

— Temessük el . . .

4.

Penn beért Princtownba.

Mindössze nyolc vagy tíz farmból állt a kis te-
lep. De ezek jól megépített házak voltak, sodrony-
kerítéssel, gazdasági épületekkel. Szóval látszott,
hogy errefelé jómódban élhetnek az emberek.

A drug store előtt leszállt lováról. Egy
tábla lógott kinn.

John Burger

Lovát a vendéglő tornácának oszlopához kötötte, ahol már több ló várakozott kipányvázva, egymás mellett. Azután felsietett a falépcsőkön.

A helyiség rendkívül nagy volt. A falban lyukak; revolvergolyók nyomai.

A rosszul világított teremben konzervgulák, ládák, egymásra rakott kannák, nyergek és ruhafélék között, fűszer, heringek, kimért bor és ázott bőrkabátok légköre terjengett. Rum és dohánybűz is hömpölygött vastagon. Zajongtak, ittak, kártyáztak és főként csapkodták az asztalt.

A fiú tekintete megakadt egy sovány, szomorú cowboy-suhancon, akit néhány komor külsejű gazda lökdösött a söntéspolc előtt.

— Csirkefogó! . . . majd ellátjuk a baját!

— Golyót kéne eresztene beléje!

A sápadt fiú reszketve állt és valamit hebegett . . .

— Kérem . . . én . . . igazán . . .

— Lökjétek ki! . . .

Penn valami egész furcsa vonzalmat érzett az ijedt, csenevész kölyök iránt. Miért? Maga sem tudta.

Már kilökték volna éppen, amikor közbelépett.

— Errefelé tízen támadnak egy fiúra? — kérdezte hidegen.

Felnéztek.

— Ez egy csavargó . . .

— De maguk férfiak?! Vagy nem?

A fiú, mint valami kotlós mögé, úgy húzódott Penn védelmébe. Volt valami a Mexikói Suhanc lényében, amitől félni kezdett.

— Talán a barátja? — kérdezte egy hang mögötte. Sarkon fordult és hosszan nézett az illetőre.

— Nem! De a vendégem, — felelte nyugodtan, keményen. — Ezt jó lesz megjegyezni! Jőjjön velem . . .

Előre ment és a fiú követte. Senki sem nyúlt hozzá.

Penn leült vele egy szabad asztalhoz.

— Hogy hívják?

— Bill Burton.

— Volt már a nyugaton?

— Nem.

— Mondja el, miért akarták bántani.

A suhanc zavartan, akadozva beszélt.

Kiderült, hogy a keletről érkezett, vasútról szállt le Silver Cityben és azóta hol szekéren, hol gyalog igyekezett nyugatnak. Így érte el a hegyvidéket. Itt már csak nehezen jutott előre a köves talajon, ahol tövises, száraz élő drótsövények kúsztak, behálózva mindent. Azért napszálltáig már jó darab utat megtett és estére elérte Princetownt. De közben elveszett a pénze.

Princetown helység átutazókból élt. Kevés épülete volt, amelyek közül csak a vendéglős (egyúttal vegyeskereskedő) olcsó hálólhelyhez juttatta az embereket, akik szekér vagy sátor nélkül érkeztek. Amikor a fiú belépett, senki sem törődött vele.

Éhes volt és fáradt. És pénz nélkül állt ott.

— Szeretnék valamit enni és meghálni, —
mondta a kocsmárosnak.

— Lesz minden. A lovát maga látja el, vagy
szóljak a boynak?

— Kérem, nekem nincs lovam.

Kocsmáros csodálkozva nézett rá.

— Mi a fene? Hát hogy jött idáig.

— Gyalog.

— Honnan?

Többen is odaálltak és hallgatták a párbeszédet.
Gyanús kölyök, mondta valaki.

— Silver Cityből érkezem és szeretnék pi-
henni . . .

— Hordja el magát!

Morgás támadt. Silver Cityből gyalog jött, té-
len! Ez nem nyugati ember. Akkor mit keres itt.
Valakinek előző nap eltűnt egy pókróc. Gyanús ala-
kok csavarognak erre!

— Csavargó! Vigyázzon magára! . . . Ez biz-
tos lop itt! Meg kell tisztítani ilyen pofáktól a vidé-
ket.

Még néhányan odajöttek, valaki leütötte a ka-
lapját.

— Honnan jössz? Mit csináltál eddig? — kér-
dezte egy szigorú hang.

— De. . . Denverbe . . . gyárban dolgoztam!

— Mutasd a kezedet! . . . Micsoda hazug! Né-
z-

zének a kezét! Ez akarja elhitetni, hogy valaha dolgozott!

A fiú keze puha volt és a bőre piszkos, de egészen síma.

Ez már nem is gyanús! Ez már tettenérésnek számít errefelé.

Valaki előre tolakodott.

— Egy ilyen alak ólálkodott a lovam körül, amikor eltűnt az egyik revolverem!

— Nem lehet letenni valamit, hogy el ne lopják!

— Mit keres erre ló nélkül? Van pénze lóra? Tán lopni akar? . . . Rúgjátok ki! Fel kell kötni!

Burton nagyon sápadtan állt, miközben ide-oda lökdösték. Valaki előrefurakodott:

— Azt hiszem, ez az a hamiskártyás, aki elnyerte a pénzemet tavaly Salt Lake Cityben.

— Én ma érkeztem . . . higgyék el kérem . . .

— Hazudik! . . . Az arca sem áll jól . . . — mondták össze-vissza. És lökdösték egymáshoz az ijedt sihedert.

Ha Penn nem lép közbe, hát pórul jár. Most hálsán ült az asztalnál és mohón evett. Miután megvacsorázott, Penn kifizetett számára egy hálóhelyet és ott akarta hagyni.

— Uram . . .

— Tessék . . .

— Én Countiweyba szeretnék jutni . . . — remegve és olyan siralmasan gyámoltalannak látszott. Penn bólintott.

— Várjon reggel négy órakor itt.

— Ön . . . odakészül?

— Nem. De Minamselltig együtt lovagolhatunk. Ott már akad elég utas Countiway felé, akivel tovább mehet.

Es otthagya. Bill Burton hosszan utánanézett.

5.

Másnap várta az ivóba, Penn először vásárolt mindenfélét, azután intett Burtonnak.

— Jójjön . . . kölcsönöztem lovat magának.

— Köszönöm . . .

— Nem fontos, hogy hálálkodjék . . .

Nagy hófúvásban indultak keletnek. Néha megpihentek egy-egy szélől védettebb helyen, hogy egyenek valamit. Burton ilyenkor ledörzsölte a lovakat, megitatta és betakarta őket. Alázatos igyekezettel segített a férfinak, hogy háláját kimutassa és hasznossá tegye magát. De Penn alig szólt hozzá. Általában az eget bámulta, vagy maga elé nézett a földre.

— Itt pihenünk, — mondta. Vagy: — húzza meg a hevederét.

A fiú ilyenkor alázatosan így szólt:

— Igenis . . .

és megtette, amit mondtak. Egyszer kérdést tett fel:

— Maga farmer?

A Mexikói Suhanc körülbelül tíz másodperc mulva felelt:

— Nem.

Es újra hallgatott.

— Az ott Mileckwey, — szolt később. — Onnan már többen is Countiwayba mennek.

Elérték azt a füves részt, ahol a Spleet River völgye kezdődik és gyorsabb ütemben haladtak, a közeli cél tudatában.

Távolban feltűntek a havasok és kitárult a téli rétség panorámája, a lebukó nap, borongó megvilágításában.

Most újra lassan kocogtak, odahallatszott a helység esti lármája, előttük puskalövésnyire volt Mileckwey . . .

— Mit akar csinálni Countiwayben? — kérdezte most Penn.

— Munkát keresek. És szeretnék a fivérem után tudakozódni.

— Ki az?

— Wardes csendbiztos . . .

6.

Penn arca nem változott. Mi lehetett belül, mi szorongathatta a mellkasát? . . . Nem látszott. A barátságatlan fakoronák között visszahúzódó, hideg, rőt, téli napba bámult, ráncolt szemekkel.

— Régen . . . eljött Countiwaybe és úgy hírlett, hogy megölték . . . — Remegett a hangja. — Nem hallott semmit a fivéremről?

— De . . . hallottam.

— Mit? . . .

— Megölték.

Nem tudta másképp mondani. Nehezen bánt a szavakkal, pedig tudta jól, hogy milyen szörnyű, amit így egyszerűen kimondott: megölték!

. . . A fiú nagy nehezen megőrizte egyensúlyát . . . De lehúnyt szemmel ült a nyeregbe. Megállította a lovat. Nehéz zihálással szólalt meg.

— Meg . . . ölték? Maga is úgy hallotta?

— Nem. Én tudom . . .

— Biztosan tudja? . . .

— Igen.

— Hon . . . nan?

— Először nem felelt. Burton ijedten nézte.

— Miért nem felel?! Feleljen! Hon . . . nan? — kérdezte ismét.

— Tudom, hogy megölték.

— Ki ölte meg? . . .

— Egy rabló. Többet én sem tudok. De . . . ez biztos . . .

Ujra léptettek. A fiú nagy erőlködéssel küzdött a nyeregben, de tartotta magát. Penn mellkasát sötét előérzet szorította . . . Maga sem tudta, hogy miért?

— És honnan tudja . . . biztosan?

— En temettem el . . .

— Óh! . . .

Nem bírt többet szólni. A helységből kiszűrődő esti fények már elérték a két lovast. A hófödte vidék felett, sötét madarak keringtek.

— Láttá . . . ? — kérdezte halkan.

— Későn érkeztem . . . — felelt Penn.

Most már a fiú sem beszélt. Fuldoklott a kintől. Remélt idáig. Nyugaton előfordul, hogy halálhírét költik valakinek. De ez most a hideg, iszonyú bizonyosság! Meghalt! Eltemették! . . . Itt mellette lovagol, aki eltemette!

A helységben több utas volt, akik Countiwayba igyekeztek. Arrafelé csak nagyobb csapatban indultak útnak. A farkasok és rablók miatt.

Vacsora után ezt kérdezte Burton.

— A sirjához szeretnék eljutni . . . Ismeri a helyet?

— Igen.

— Elvezet?

— Nem . . .

— De hát miért?!

— Télen járhatatlan és veszélyes vidék . . . és . . . — Elhallgatott. Burton sem szólt többet. Valamiért nem akarja elvezetni. Ezt látta.

Ugy szállt le a lováról, mintha sebesült volna, akinek fogytán az ereje. Aznap már nem beszéltek többet. Valami kifeszült közöttük. A halott Wardes emléke,

Másnap indult a csapat, nagyrészt trapperek. Penn azt mondta, hogy keletnek tart, a fiú tehát búcsút vett kísérőjétől.

— Jó éjszakát kívánok . . . és köszönöm . . .

— Ezt ne mondja . . .

Hallgattak. Penn figyelmesen nézte a kedves, szomorú arcot. Kifejező, nagy, sötét, tiszta szemek tekintettek rá csillogva.

— Ne menjen Countiwaybe . . . — mondta végül a Mexikói Suhanc.

A fiú udvarias mosollyal megrázta a fejét . . .

— Most nem hallgathatok a tanácsára. Nekem mennem kell. Biztosan kell . . . tudni . . . Hogy történt?! . . . Ki tette és . . .

Elfulladt a hangja.

— Nem mindegy? . . . Ha meghalt?!

— Nem! A gyilkosnak bűnhődnie kell!

— Bosszú?!

— Igazság! . . .

Összeszorított fogai megcsikordultak, ahogy elkínzottan, keservesen, fájdalmával tehetetlenül, ott állt Penn előtt.

— Az igazság nem a megtorlás, — felelt a Mexikói Suhanc. — Igazság az, hogy valaki meghalt és valaki szenved. Igazság az, hogy nem lehet Wardest feltámasztani . . .

Burton döbbenten nézett rá:

— Ki maga . . . ?

— Az mindegy, — mondta kurtán. — Én

nem hiszem, hogy a fivére gyilkosát megtalálja, Miss Wardes.

— Mi . . .

— Hallhatta, *Miss Wardes* . . .

Ijedten hátralépett:

— Honnan . . . tudja, hogy én . . .

— Nemrég láttam egy hölgyet, — felelte elborult arccal, — férfi ruhában. Most már mindig felismerem ezt az álcázást.

— Igaza van: nő vagyok. Nem bánom, hogy leleplezett. Magához úgyis őszinte voltam . . . Nem tudom, hogy ki, de valakiben bízni kellett . . .

— Menjen haza . . . *Miss Wardes* . . . a fivére...

— Nem a fivérem, — szólt halkan.

— Nem? Hát kije?

— *Wardes* a . . . a . . . férjem . . . volt . . .

Penn maga sem tudta, hogy mi az, ami szinte megdermeszti ettől. Nem bírt szólni sem. Az aszszony kezét nyújtott és a férfi úgy fogta, idegenül és csodálkozva, mintha ez a barna, sovány kis női kéz valami furcsa tárgy lenne, amit a földön talált...

Mire feleszmélt, *Wardesné* már nem volt ott . . .

7.

Másnap kis lovascsapat igyekezett vágtában *Countinway* felé. Vagy huszan lehettek. Trapperek.

Jó lett volna mentől hamarabb a folyómenti lan-

kás útról, ahol a hó magasan állt, a kevésbé jó talajú elágazáshoz jutni, mert a hegyek felé egyre sürűbben hullott a hó. Közben megbarátkoztak Burtonnal.

— Hová öcsém? — mondta az egyik.

— Countiwaybe igyekszem . . .

— Kihez?

— Nem tudom.

— Nem?! . . . De azt csak tudod, hogy miért?

— A fivéremet keresem.

— Hogy hívják?

— Wardes . . .

A holdfény lassan áttolódott a vízről a part felé és a fényhatáron túl már kirajzolódott, a homályból, az óriási hegylánc néhány csúcsának körvonala.

A lovasok összenéztek.

— Te . . . a Denveri Kopó öccse vagy?

— Igen . . .

— Hm . . . Hát . . . bizony . . .

Egyik sem szólt. Ilyesmiről senki sem szeret egy hozzátartozóval beszélni.

— Tudják, mi lett vele? . . . — kérdezte Burton.

— Biztosat senki sem tud . . .

— Senki . . . sem?

Azt hitte, hogy amit Penn mondott, azt itt mindenki tudja.

— Valószínű, hogy elintézték . . . Meg kell mondani, ha azért jött. Nem?

A többiek felé fordult és azok helyeslően bólogattak.

— Én biztosat akarok tudni . . . ! — ismételte csökönyösen.

— Akkor okosabb, ha hivatalos helyre megy...

— Komoran hallgattak. Wardes emléke még friss súllyal feküdt ezen a vidéken, mint komor napok, vér, löpor, halál és hajsza jelképe.

— Hát az mi? — kérdezte az egyik lovas és a távolba mutatott. Valami sötét folt feküdt ott a vékony hórétegen. . .

— A hold fényét sugározza a hó, — mondta egy másik.

Valamelyik előrelovagolt és ellenzót formált homloka elé a tenyeréből. Azután felkiáltott:

— Ott valami dög van! Keselyük szállnak felette alacsonyan.

— Nézzük meg!

A lovasok egyrésze neki ugratott.

Wardesné, illetve Burton lassú ügetéssel követte őket. Nem bánta volna azt sem, ha lemarad itt ezzel a nagy súlyos fájással, ami ránehezedik. Pedig fontos volt számára, hogy társaságban utazzék. Messze környéken az egyetlen ember volt, aki nem viselt legalább két revolvert az övében.

A revolvereit eladta, még mielőtt Pennel találkozott, Princtownban.

Aki előre lovagolt megrántotta a lova zablá-

ját. Azután leugrott a nyeregből és intett a többieknek, hogy siessenek.

Halott ember feküdt a földön. Szokatlanul hatalmas termetű, nagyfejű, egyén.

— Valakinek eloltották a gyertyáját . . . — mondta a másik.

A tetem arcára nem süppedt még rá a halál megkövesedett kifejezése. Még nem volt merev, mindössze néhány órája feketett itt.

Föléje hajoltak.

— Ezt kioltották . . .

— Egyetlen lövéssel . . .

Burton is odaért lassan. A többiek már befejezték a vizsgálatot. Kabátja baloldalán sötét folt látszott. A folt közepén, a szöveten, apró szakadás. Az áldozat néhány óra előtt még élt.

Óriási, de nagyon sovány, széles fejű ember volt. Őszes piszkos színű bajusszal.

— Átkozott gazember. Utolérte a végzet! . . .
— kiáltotta valamelyik lovas.

— Te ismered? — kérdezte egy másik.

— Te is jól ismered hírből . . .

— Most egy távolabb álló kiáltott:

— Idenézzetek!

Egy korhadó, nedves ágra valaki fatáblát függesztett, amelyen ormóttan betükkel ezt írta:

EZ A HALOTT A MÁSODIK BULL-
 LOG, AKI TALÁLKOZOTT A HA-
 LÁL ÁRNYÉKÁVAL XII. HÓ
 25-ÉN, ÖTVEN LÉPÉSNYIRE E
 HELYTŐL A VÖRÖS ÁROK KEZ-
 DETÉN (AHOL A VILLÁMSUJ-
 TOTT FENYŐ VAN) HUSOS FAR-
 KAST ÖLJÉTEK MEG!"

Az asszony nyugtalanul körülnézett. Komor,
 merev arcok olvasták a táblát, a téli éjszakában.
 Egy ősz farmer levette a kalapját és keresztet
 vetett.

— Ki ez . . . A halál árnyéka? . . . — kérdezte
 Burton.

Zavarban voltak. Végül az egyik felelt:

— Mindenféle . . . babonákat súgnak . . .

— Milyen babonákat?

Furcsán pislogtak egymásra. Végül egy öreg
 ember felelt.

— Hát . . . úgy mondják, hogy . . . a meg-
 gyilkolt Wardes szelleme.

IX. FEJEZET.

1.

Reggel volt. Az ablakpárkány és a tető vastag hópárnáin sziporkázva futott végig a felkelő nap. A kunyhó tűzhelyén hatalmas fatörzsek parazsa füstölgött. Lilian felkelt, frissen, kipihenten és körülnézett. Gyermekmesékre emlékeztette a ragyogóan tiszta, rendes és szép kis kunyhószoba.

Hol van Holdvilág Teddy? Bizonyára korán kel, mint általában a nyugati emberek. Örömmel látta, hogy a tűzhelyen egy sajtár víz áll.

Ez . . . ez figyelmesség, hogy ne kelljen jéghideg hólében mosdani. Szappan, törülköző és . . .

Kávé! Odakészítve a cinbögrébe! Csak megfőzni kell! A leánynak ez nagyon jól esett. Miután megmosdott és begyújtott, újra a tűzhelynél körülnézett. Hosszú polc vonult az ágy felett. Könyvek, írások . . .

Hegedűtok! Van benne hegedű is? . . . Szerette volna tudni, de nem mert kíváncsiskodni. Miért? Hiszen nem kell tartania, hogy megharagszik? És mégis.

Semmihez sem nyult.

Kissé ágaskodva elolvasta az egyik könyv címét:

„A. H. THAINE: A GÖRÖG MŰVÉSZET
BÖLCSÉSZETE”.

Mellette egy vastag nagy kötet:

„TAJANATÓMIA, JEGYZETEK”.
 „W. H. TANÁR UR KÓRBONCTANI
 KIMUTATÁSAIHOZ”.

Azután vagy tíz különböző kötet „Az emberi elme . . .” „A modern élet” pszihopatológiája . . .” „Lélektani kutatások . . .” „Átöröklés . . .”

Nem éppen az a jellegzetes nyugati rablótanya felszerelés! Orvosi könyvek. Mit jelent ez?

Orvos?!

Örültség . . . Az egész történet örültség. Mi köze ehhez a banditához? Miért engedelmeskedik? Miért nem fél, sőt jó itt?! Mi ez a kellemes érzés, amellyel itt sétál a kunyhóban? . . .

Beleszeretett? . . . Nem! Mindég szerette. Amikor nem ismerte, már akkor . . . akkor is. Csak így képzelhető el az, hogy amióta meglátta, ellenállhatatlan vonzás él benne, hogy együtt legyenek.

És most nem aggódik. Pedig a hatalmában van és alapjában véve szörnyű a helyzete. De hol lehet? Kimenjen megnézni? Keresse? Nem. Azt nem lehet...

Itt leül és . . . és úgy tesz, mintha nem is bánná . . .

Egy perc mulva az ajtónál volt és kilépett. Ijedten visszahökölt és felkiáltott.

A nap ragyogóan tűzött, de egy csepp sem hullott le a fagyott reggelen. Felhők úsztak a völgy fe-

lett, alatta és körülötte lavina torlaszokkal borított, távoli lejtők, vastag hópárnákkal fedett fakoronák, valami tiszta, üde, lelkesítő, derű és néhány ázott ködrongy mögül, csodálatos, kéken a mennybolt!

Mi volt az, amitől a leány megijedt, ezen a kristályszip, poétikusan ragyogó reggelen?

. . . Szemben vele, a kunyhó bejárata előtt, egy csupasz hátú, megtisztított földdarabon alacsony eszkimoknál divatozó sátor. Talán félméter magas mindössze. Alatta, pokrócok között aludt Holdvilág Teddy.

És a sátort vastagon borította a hó.

Lilian gyorsan visszahúzódott. Valósággal megijedt.

Oh!

Kint töltötte az éjszakát! Szabad ég alatt! Mint valami középkori lovag! Olyan gyengédség fogta el, hogy legszívesebben kiszaladt volna, hogy odaboruljon a hóra, a rabló mellé és megköszönje . . .

A kezét megcsókolja . . .

Micsoda férfi!

De miért rabló?

Hirtelen eszébe jutott az apja és nagy nagy szomorúság szorította össze a szívét. Szegény? . . .

Szörnyű lehetett, amikor látta, hogy elrabolja őt egy bandita.

Vajjon tudja-e, hogy itt van, ezen a csúcson?

Most velőbe markoló, szörnyű, panaszos üvöltés bugott fel, egészen közélről, hogy a lány megdermedt rémületében.

Azután egy dörrenés. Sokáig visszhangzott . . .
Ült, várt, szívére szorított kézzel.

És bejött. Ott volt előtte. A mosolya kissé furcsa, mert az arcbőre merevebb most, a hideg éjszakától.

De a hangja épp olyan lágy, szinte muzsikál és mégis határozott.

— Jóreggelt!

. . . Hatalmas, szőrmeszerű valamit terített a kunyhó elé.

Lilian csodálkozva nézett rá.

— Egy szürke farkast lőttem . . .

Közben kávé tett a tűzhelyre és kutatva nézett a lány arcába.

— Meddig . . . akar itt tartani . . . — kérdezte Lilian.

— Hét hónapnál előbb, innen a völgybe nem juthat le. Lavinatorlasz fedi az összes utat.

Lilian a szomorúság és az öröm, vegyes érzésével hallgatta ezt.

— Szegény . . . apa . . . — mondta tompán és most nagyon fájt a szíve.

— Látja majd letről a kunyhó füstjét. Ebből megsejti, hogy élve feljutottunk.

— Honnan tudják lent, hogy erre jöttünk?

— Mielőtt a hóhatárt átléptük, lehajítottam a Felhőösvény széléről a kalapját.

— És . . . hét hónapig a szabadban fog . . . aludni?

— Igen. Edzett ember vagyok. Nincs szüksége valamire.

— Köszönöm . . .

A férfi kávét ivott. Hány éves lehet? — gondolta a leány. Harminc és negyven között. Harmincnyolc?

Esetleg negyvenkettő.

— Egyedül lakik itt? . . .

— Igen is, nem is, — ezen a csúcson nincs más emberi lény rajtunk kívül, de a másik csúcson, közel ide, Penthoffer lakik.

— Vadász?

— Nem . . . lelkész. Ő a Rocky-Mountains re-metéje. Elsőrangú természettudós. Jó barátom.

Rabló. És tudós. És a barátja lelkész!

— Ha elolvadt a hó, átjut a hegyen valamerre? — kérdezte Lilian.

— Nem hiszem . . . Ha előbb érek a csúcsra, akkor talán . . . de így azt az egy hágót Mexikó felől könnyű elzárni. Addig megkerülik a hegyet.

A lány torkát aggodalom szorongatta.

— Szóval?

— Majd kitalálok valamit. Most pedig dolgozni fogok . . .

Felvett egy fejszét a szoba sarkából és kiment. Az ajtó előtt feküdt, kilógó nyelvvel, a hatalmas, szürke farkas hullája.

Alkonyatig fát vágott, behallatszott a fejsze csattogása. A leány hanyatt feküdt az ágyon, és a mennyezetre bámult.

Mi van vele? . . . Százszor is elismételte magában: „Rabló! Rabló! Rabló . . .”

Hiába.

Ugyanannyiszor felelte belülről egy hang: „Szeretem! Szeretem! Szeretem! . . .”

Este Holdvilág Teddy felállította a sátrát és aludni ment. Lilian sokáig feküdt ébren. Behallatszott a szél vonítása, legördülő lavinák, tompán dübörgő, távoli tremolója, kétségbeesett farkasok kórusa és recsegték a fák . . .

Éjfélkor felriadt . . . A kunyhó oldalán tompa puffanások . . . Egy farkas rugaszkodott neki időnként, hogy a tetőre ugorjon, mintha ott meleget, vagy ételt remélne.

A ló nyerített, a házhoz ragasztott kis deszka jászolban.

A farkas teste puffant, morgás, vicsorítás.

Felsikoltott . . .

Jóformán el sem hangzott a sikoly, amikor a rabló a szobában termett.

— Mi az? . . .

— Fé . . . félek . . .

A pillanatnyi csendben egy puffanás és morgás.

— Hall-ja? . . .

— Nyugalom . . . — mondta mosolyogva. — Meg kell szoknia, hogy farkasok környezetében él. Nem a legrosszabb társaság a földön.

— És maga? . . .

— Engem nem bántanak. A farkas fél az alvó embertől.

— De télen . . . fagy van.

Most látszott a lányon, hogy nem fél.

Őt féltette!

Az alvó férfiért aggódott. Holdvilág Teddy hozzálépett és megfogta a kezét. Jéghideg volt, a reszkető apró tenyér.

— Nyugodjék meg Lilian és feküdjön le. Aludjék.

— Igen . . . — felelte engedelmesen. — Aludni fogok . . . Teddy.

Először szólították egymást a keresztnévükön.

Reggelig aludt. Amikor kinyitotta óvatosan az ajtót, meglepetten hátralépett.

A férfi úgy állította a sátrát, hogy a kunyhó küszöbén nyugvó fejjel aludt.

Holdvilág Teddy rövidesen kunyhót ácsolt a fennsíkon, a meglévő szomszédságába. Már csak a tetejét kellett elkészíteni.

Hallgatólag beleegyezett abba, hogy Lilian segítsen. A lány építette kövekből a tűzhelyet. Verte a megfagyott földet baltával, hogy Holdvilág leássa a fatörzset. Kipirultan, boldogan.

Hiányt nem szenvedtek semmiben. Ugy látszott, nem az első tél, amit a férfi itt töltött, mert elegendő készlete volt mindenből.

Egy közeli csúcson, ha tiszta volt a levegő, látszott a páter kunyhója.

— Remélem, egy-két nap alatt készen lesz a házam, — mondta némi büszkeséggel.

— Igen . . . — felelte a leány, de úgy látszott, hogy alig lelkesedik.

A természet nem így akarta. Délután egy ropant felhőtorlasz robogott a csúcs felé, mint valami gigászi mozgó hadosztály, ónszínű, lomha testtel. Fagyott, ködbeborult minden. A vastag köd homályából, távoli nyávogásként szabadul egy farkas üvöltése.

Azután hosszú fütttyel megérkezett a szél és a szerteszakadó ködből hóvihar lett . . .

Orkán!

Recsegett, ropogott, sikongott minden. Vágott a sűrű hó, felkavarodott a sok lehullott hely is és úgy rohant fel nagy ívben a szikláról, mintha visszahullana az égbe . . .

Egyetlen rövid recsegés. Utána a másik.

A kunyhó egy cölöpe kidőlt, eltörte a szomszédját.

Az meg a középgerendát . . .

A hatalmas zuhanás után csak az orkán üvöltött ismét . . . A férfi teát főzött és csendben kavargatta.

— Mi volt ez? . . . — kérdezte sápadtan Lilian.

— A kunyhó . . . — felelte Holdvilág Teddy. — Összedült a gerendázat. Nem lehet a fagyott földben jól leásni . . .

És a leány azt mondta csendesesen, nagyon komolyan:

— Az Isten sem akarta.

X. FEJEZET.

Soha még ilyen tél nem borította a hegyek alján elterülő prérít. A barlangban meghuzódó rablók már semmiben sem különböztek a hegyek farkasaitól. Valamennyi rekedt, sipoló hangon beszélt. Volt, akit megölt a köhögés és Snake Bill egy napon betámolygott Countiwayba, feltartott kézzel.

Húsz perc múlva függött egy vastag, nedves ágon, és fázos fekete madarak keringtek körülötte.

Mert a jelszó nem változott:

Nincs kegyelem.

Azonban a zöme a rablóknak: A Vörös Birgel, Gunner Bob, a Fél szemű, Sötét Jeff és még vagy ötvenen, csontig soványodva, lerongyoltan, de vérszomjas elszántsággal tartották magukat tengődve.

És Husos Farkas a falka veszett vezére!

A Halál Árnyékára vadásztak.

Már nem is törődtek volna semmivel, nem is tudták, hogy élni akarnak. Talán nem is akartak! Csak a Halál Árnyéka kerüljön terítékre! A bosszú!

Hiába. A megfoghatatlan kísértet nyomai egyszer csak elvesztek valahol, mintha a föld nyelné el.

Hol lakik?

Hol tartja lovát? Miből él?

— Azt mondom, hogy Countiwayban tanyázik,
— állapította meg a Vörös Birgel.

— De ki?!..

— Az ördög, — sziszegte rekedten Gunner Bob és görcsös köhögés rázta az egész testét.

Husos Farkas töprengett. Ő eddig ügyesen elkerülte a rémet. Nagyon vigyázott. Csak a barlang mélyén pihent és csak ha ébren voltak a többiek.

A szabadban, nappal, állandóan látnia kellett a terepet mindenfelé, különben visszafordult.

— Szerintem, — jegyezte meg, — a sheriff keze lehet a dologban és Logan is egy követ fúj vele.

— Átkozott Holdvilág!

— Ha nem rabolja el a nőt, most nincs semmi baj . . .

— Fenn pihen a Felhőösvény végén.

Nagyon keserű hangulatban voltak. Holdvilág Teddy zúdított rájuk mindent.

— A Logan Farm jól látszik a Spleet-River egyik dombjáról, — mondta a Husos Farkas.

— Ott is akad megfelelő barlang? . . .

— Ezt akartam mondani, ha ott tanyázunk és felváltva figyeljük a tanyát, esetleg megleshetjük. Szerintem Logan házában rejtőzik!

— Igen! Azonnal induljunk! — kiáltotta Gunner.

Derűs délelőtt volt és elindultak lóháton, a befagyott folyó felé. Még félúton sem voltak, amikor szembe lovagolt Merwin.

Ez itt rekedt a völgyben és aránylag a legjobb erőben volt.

— Üzenet . . .

— Kitől? . . .

— A Halál Árnyéka! . . .

Nyargalva követték. Mit üzenhet nekik az Árnyék? A keresztútnál egy cölöpre szegezte az üzenetet, amely később mindenfelé ott függött fákon, elhagyott kunyhókon:

„Patkányok”

ELINTÉZTEM VELETEK A SZAMADÁSOMAT, HAHUSOS FARKAS HOLTESTÉT ADJÁTOK ÉRTECSERÉBE. HA NEM, AKKOR AZ UTOLSÓ EMBERIG KIIRTOLAK BENNETEKET.

„A HALÁL ÁRNYÉKA.”

Némán álltak.

Sötét Bill halálosan sápadt arca hőszinűnek tűnt, amint meredten összenézett a társaival.

Husos Farkas idegesen felkacagott.

— Engem tart a legveszélyesebbnek. Miért nem mondja, hogy kimehetnek a völgyből? Mert tudja, hogy nem engedi a gyűrű! Ha folyó helyett éhség, vagy kötél vár rátok, az mindegy.

Senkisem felelt. Gondolkozva ügettek a Spleet-River felé. Amikor libasorban haladva, felértek a domboldalba, Gunner, aki elől haladt, odasúgta a vörös Birgelnek:

— Miért kelljen rettegni is ebben a gyalázatos kátyuban?

Birgel ezt dörmögte:

— A Holdvilág és a Husos Farkas főzték ezt a fekete levest . . . Kanalazzák ki ők a mindenségit . . .

Mindketten meglazították pisztolyukat a tokban és hátra fordultak.

Sorba érkeztek a rablók. Megértő, sötét pillantásokat váltottak. De amikor végül az egyik Bullog, amelyik életben maradt, felért, nem következett utána senki!

A Husos Farkasnak jó szimatja volt. Elszökött. És ez időtől fogva, egyedül bolyongott a hegyek között. A rablók csak úgy üldözték, mint a környékbeli lakosok. A tél, a hó, az éhség és a Halál Árnyéka, olyan sorba taszították, amelyben még rabló sohasem bűnhődött, kiátkozottan, egyedül, halálraüzve.

XI. FEJEZET.

— Wardesről nem sokat tudunk. Állítólag megölte egy mexikói kalandor. De senki sem látta holtan...

Burton Logan ezredes előtt ült. Az ezredes már hosszú ideje senkit sem fogadott. A házából sem lépett ki. De Wardesnét nem utasította el.

— És . . . ki volt ez . . . a kalandor, aki megölte?

— Nem tudják. Egy meztie volt a mentő tanuja. De annak is nyoma veszett.

— Wardest tehát biztosan megölték?

— Igen . . .

Burton fiú ruhában volt. Csak az ezredes előtt vetette le az inkognitóját.

— És errefelé a bűnösök elkerülik az igazságszolgáltatást? — kérdezte rövid szünet után.

— Sajnos, itt . . . furcsa dolgok lehetségesek. Az emberek nem irkálnak sok jelentést a kormányzóságra. Messze van ide a város. De ha elfogják a bűnöst . . . akkor . . . nem sokat teketóriáznak. Örülnek, ha nyomra vezethetném fivére ügyében.

— Köszönöm, ezredes úr.

— Addig is legyen a vendégem.

— Ezt nem fogadhatom el . . . de talán, ha akadna munka a ház körül.

— Majd akad . . . Hát csak vigyázzon magára... Nem ajánlatos ezen a vidéken rablót keresni. Különösen asszonyoknak, — némi habozás után hozzátette. — Ha úgy érzi, hogy segítségére lehetek valamiben, csak szóljon kérem.

— Köszönöm . . . Ön . . . nagyon jó . . .

Logan sóhajtott.

— Körülbelül egyidős önnel a leányom... Aki... Elhallgatott. Nem tudta folytatni.

— Meghalt? . . .

— Igen . . . Azt hiszem . . . Ezért . . . jó lesz nekem . . . ha itt marad . . . — remegő hangon hozzátette . . . — olyan egyedül vagyok.

. . . Kinézett az ablakon a Felhőösvény felé. Keskeny füstszáll látszott a kunyhó tetején, a tiszta délelőttben.

— Itt maraok . . . Mr. Logan.

Végigvezette az asszonyt a házon. Az ebédlőből nyíló szoba zárva volt.

— Itt lakott a lányom, — mondta az ajtónál, — most senki sem lakik benne, lezárattam . . .

Innen a tornácra mentek.

— Nem tudja . . . ezredes úr, a férjem holmija közül . . . megtaláltak valamit?

— Semmit . . . úgy tudom. Illetve . . . látták a ruhájában . . . a pisztolyával, azt az illetőt.

— — Hol?

— Itt Countiwayben is . . . A gyilkosság gyanúsítottjánál . . .

Az ezredes szivarra gyujtott, a korlátig ment és kinézett. Azt a vékony füstszállat bámulta a havas csúcson.

Wardesné visszament az ebédlőben. Nézte a zárt ajtót, amely mögött Lilian lakott. Most lakatlan. Sokáig állt ott szomorúan. Azután valami furcsa dolog történt: néhány halk, könnyed lépés alatt reccsent a padló odabent.

A lezárt szobában járt valaki!

2.

Délután Burns sheriff járt az ezredesnél.

— Azért kérettem, hogy bemutassam Mr. Burtonnak, — Wardesnére mutatott, — a néhai Wardes csendbiztos rokona . . .

— Szeretném, ha elmondana nekem mindent, amit tud Mr. Burns.

A sheriff vállat vont.

— Az nem sok. Messze innen, a folyó parton végeztek szegény Wardessel, egy mexikoi fiú ölte meg és ezt a fiút megölte Holdvilág Teddy.

A leány habozott, azután megkérdezte:

— És . . . a Halál Árnýéka?

— Erről sem tudok sokat. Egyszer csak feltűnt és irtja a hegyek között tengődő rablókat. Az éjszaka látták az úton, egy csapat a mieink közül. Éppen, amikor lelőtte a Bullogot . . . Üldözték is egészen a Felhő szerpentinig, ott eltűnt, a nyomai a sziklán vezettek, de itt nem merte ember követni, mert azon eddig csak a Holdvilág Teddy ment végig, más senki.

Logan ezredes feje lekonyult búsán.

— És nem látták? . . . — kérdezte Wardesné.

— Nem. Mindig árnyékos terepen lovagol, a holdfényt kerülve, de ott lehet a tanyája valahol az ösvény egy kiszögelésénél . . .

— Fel kellene menni valakinek.

— Nem lehet ott . . .

— Amire egy ember képes, azt más is tudja . . .

A sheriff vállat vont.

— Itt nem akad vállalkozó.

A nő erre nem felelt. Kiment a szobából le a kertbe. Most már ő is odameredt a szerpentinre, mint az ezredes.

Amikor visszafordult, látta, hogy a lezárt szoba ablakával szemben van és . . .

. . . A függöny éppen visszahullott . . . Valaki őt figyelte és most elengedte a csipkét! Ki lehet?

Miért titkolja az ezredes? Fojtogatta a sok titokzatosság. Nem bírta tovább . . .

. . . Este amikor minden elcsöndesedett, kiosont házból, száron vezette a lovát és nyeregbe ült. Azután ellovagolt a Felhőösvényhez . . . Nem tudta, hogy szemközt egy sziklán, elvadult, rongyos, kiéhezett vészett csikaszok lapulnak.

A rablók!

Lesen. A Halál Árnyékát figyelték és ezen az estén végre egy lovas hagyta el óvatosan a farmot . . .

— Megvan, — mondta a Vörös Bart, miután besietett a barlangba. Éppen ő volt őrségen. Felváltva figyelte egyik-egyik, Logan házát.

Valamennyien felugráltak.

— Megvan, — sziszegte maga elé a Husos Farkas egy másik sziklán, egymagában, ahonnan ő figyelte a Logan farmot éjszakáról éjszakára. És vadul az ösvényhez ráncigálta a lovát.

A vészett csikaszok elindultak, a völgyben feltűnő lovas nyomába, dühödten, vérért lihegve!

Elkezdődött a körvadászat . . . Wardesnére!

Az asszony, cowboy öltözékben, gyanútlanul ügetett. Nem gondolt veszélyre. Mit akarhatnak tőle? Arra az átkozott különös férfire gondolt most, akinek olyan tiszta szomorú nézése van.

Merre járhat!

. . . Most egy homályos alak közeledett vágtatva jobbfelől. És mögötte is dobogás hallatszott a fehér, hideg éjszakában.

Megijedt és nyargalni kezdett.

A hegyek felől farkas üvöltés hangzott! . . . Mindenfelől sötét alakok bukkantak elő, sebes ügetéssel. Már megbánta, hogy eljött és visszafordult volna!

. . . Dobogás. Nagy félkörben kettő elébe kerül!...

. . . Elvágták az utat!

Üldözik! Ezek őt üldözik! Lövés!

A ló először felágaskodott, azután gyors iramban nyargalt el a síkon. Egész közéről hallatszott már a dobogása. A Husos Farkas mindenkit megelőzött! Wardesné sarkanytúzta a lovát. Két lövés ott sивített el a füle mellett.

A Husos Farkas lova jobb volt, mint a társaié és előnyösebb síkból nyargalt. És örült volt a veszett bosszúszomj dühétől! Vagy ötven méterre megközelítették már Wardesné.

Több lövés dördült a menekülő után. Ha kibukkant a hold, nyomban célbavették és a távolság állandóan csökkent. Közben Keletnek nyargaltak még ketten, hogy bekerítsék és a hegység járhatatlan sziklái felé is, neki szorítsák a Rocky Mountainsnak a menekülőt. A többiek balra próbáltak előzni.

Lövés, lövés után dörrent . . . Ott füttyültek el mellette a golyók!

Wardesné felemelkedett a nyeregben és ahogy cowboyoktól látta, előredőlt . . . Így megkönnyíti a terhet, amely eloszlik a ló háta és nyaka között. Egy asszony vágatott az életéért . . . Golyó surolta a

vállát... Vége! Elvágták az útját mindenfelé. Egyre közelebb szorítják a hegyekhez.

A Vörös Bart már elébe vág nagy ívben.

A Husos Farkas egyre nyomul mögötte.

Ahogy közelebb ért a hegyhez, csattogott a ló patkója alatt a sziklás föld és egyre több golyó süvített mögötte . . . Vége . . .

Szívén a közeli biztos halál hűvös rémülete ült...

. . . De mi ez? A sziklák között egy diadalmas zengésű hang kiáltott csengőn messzehangzóan . . .

— Vörös Bart! Hahóó!

A fehér, dermedt hegyek megsokszorozva verték vissza ezt az iszonyú örömkialtást és mindenfelől farkasok feleltek rá.

Sziklák, farkasok, síró szélfoszlányok, mintha életre kelne sírjából a megfagyott préri; átvették kórusba a kiáltást:

„Vörös Baart! Hahóóó!

Most Wardesné is meglátta!

Fent egy holdfényes csúcs függőleges falára vetült az árnyék. Tisztán és élesen és a nő elfelejtve a rettegést lenyugózva torpant hátra lován.

. . . A Halál Árnyéka . . .

Az üldözői már nem követték. Az első „hívásra” szertenyargaltak eszeveszetten, legelől a rémült, dühödt csikasz a Husos Farkas és utána Vörös Bart, szájában a halál ízével.

. . . Amikor hallotta a dördülést, már tudta, hogy vége és iszonyut ordított . . .

Csak azután érzett egy ütést a tarkója táján.

És a Vörös rabló kizuhant a nyeregből, a sziklák közé csapódva, de bal lába bent maradt a kengyelben, úgy hogy a paripa még jó darabig vonszolta, miután holtan lebukott . . .

Husos Farkast nem ölte meg. Ő éljen! Hétszer átkozottan! Szenvedjen!

A Halál Árnyéka beleveszett lassan az elhuzódó holdfényt követő sötétbe . . . Mintha jelenés lett volna . . . Álom! Egy szellem. Amelyik öl!

4.

Csak Wardesné nem menekült . . .

Amikor hátranézett és látta, hogy a rablók elmaradtak, nem csökkentette a vágatást. Abban az irányban folytatta az útját, amerről a Halál Árnyékát látta.

Mert betege volt a feltevésnek: A Halál Árnyéka senki más, mint Wardes. A hang idegen volt, de itt a hegyek között eltorzul a kiáltás.

Tudta, hogy nem lehetett messzebb százötven méternél, amikor feltűnt, csak a vakító holdfényen át látta olyan ködösen távolinak.

Hamarosan talált egy lónyomot a havas földön. Csak az ő lova lehet! A világos éjszakában le sem kellett szállni a lóról, hogy kövesse, olyan mélyen és határozottan látszott a fehér hótakarón a patkó nyoma.

A Halál Árnyékának a nyomában nyargalt!

Vagy két mérföld után csodálkozva látta, hogy a Felhőösvény lejtőjén van . . . Lépésről-lépésre haladt. A szerpentin mind szűkebb lett. Remegve látta az óriási hegység oldalában a borotvaélszerűen keskenyedő párkányt, amely messze, a hóhatáron át kanyargott a csúcsig.

Tovább menni nem lehet, mert lezuhan . . .

Dehát az Árnyék, hogy ment fel? . . . Hát igazán csak Árnyék?!

— Wardes! — kiáltotta zokogva.

— „Waaaardes . . . Waaardes . . .” — felelte a visszhang és az éhes farkasok is, mintha ezt üvöltének:

„Waaaaardes! . . .”

A lovát hátrahagyta és hátával a sziklához lapulva feljebb ment.

És újra megtalálta a ló patkójának lenyomatát!

És . . . szinte felsikoltott: Friss vérnyomok! Megsebesült?

— Wardees, — kiáltotta félve, fájó szívvel és keservesen sírva.

„Waaardees! . . . Waardees” felelgették nyujtottan, mintha beszélnének, e szóhoz hasonló üvöltéssel mindenfelől a farkasok és a hegyek.

Azután a fordulóban a platónál ott állt hirtelen egy kis ház mellett.

Ez az . . . ! Az ő háza . . . Itt lakik A Halál Árnyéka!

A szíve nagy lökésekkel vonaglik a fáradságtól

és az izgalomtól. Óvatosan az ablakhoz lépett. A szoba üres volt.

Sebesen lüktető torokkal belépett a konyhába. A tűzhelyen magasan lobogott a láng! Hús volt odakészítve és egy serpenyő. Az asztalon fegyver . . . Véres rongyok, golyók és bőrök . . .

Szép, különösen formás revolver volt . . . és . . . Óh! Hiszen ez! . . .

Két kézzel a torkához kapott! Ugy érezte, megfull!

Uram! Légy irgalmas!! . . .

Lassan megérinti a pisztolyt . . . Benne a név! A név! . . . Megrogyott a lába . . . Jaj elájul! Ott áll a pisztolyon, belecirkalmazva, ezüstösen:

„Wardes” . . .

És ugyanazt a jeges bizsergést érezte belülről, ugyanazt az acélszerű ízt, a halálfélelem ízét, amit nyargalás közben, amikor rálőttek és horkantak a vágató lovak mögötte . . .

Kilépett a konyhából és rogyadozva megállt.

. . . Virradt. Parázsszerű, sárgás sugárzással terült végig a nap előhírnöke, a havas csúcsok felett, a messzeségbe kígyózó „Felhő Ösvényen”.

Kimeresztett szemmel, a falhoz lapulva, óvatosan haladt lefelé. Egyik forduló a másik után. Pedig, ha egy kicsit feljebb megy, talán tíz lépéssel a konyhá után meglátta volna . . . Ott állt egy kiugróhoz lapulva, a Halál Árnyéka:

Penn!

XII. FEJEZET.

1.

A megvadult farkasok télen betörnek a falvakba és nem törődve a veszéllyel, neki rohannak az istállónak, ahonnan húst lehetne rabolni.

Igy volt a januári, legkritikusabb napokban, a kiéhezett rablókkal. Egy éjszaka megtámadták a Brickley telepet. Harmincan álltak össze a vállalkozáshoz és tizennégyen otthagyták a fogukat. Kilen-
cen megsebesültek.

De volt egy birkájuk és egy láda szárított főzelékük. Tizenhatan voltak hozzá, majd tizenöten, amikor Merwin, akit rossz sorsa hozott a tájra, sérüléseibe belehalt.

Egy birkáért, egy láda szárított főzelékért. Néhányan a Vaksi Homb emberei közül Clifford-Hillbe próbálkoztak betörni, eredménytelenül, illetve szomorú eredménnyel: hatan otthagyták a fogukat:

A lakosok őrszemeket állítottak éjszakára és magányos ember nem közlekedett a vidéken.

Azután egy éjjel ott találták holtan, átlőtt fejjel a Hosszú Wickleyt és egy tábla volt felette:

„A HUSOS FARKASÉRT HALT
MEG EZ IS, MINDANNYIAN Ő
ÉRTE LAKOLTOK!

A HALÁL ÁRNYÉKA.”

— Átkozott . . . — sziszegte Brand Mike.

De ezt nem a Halál Árnyékára, hanem a Husos Farkasra értette.

— Hogy nem lőttük le azonnal.

— Mindent neki köszönhetünk és Holdvilág Teddynek! — lihegte láztól fénylő szemekkel Sötét Jeff és fullasztóan köhögött.

Ilyenkor mindig véres lett az ajka.

Azontúl még elszántabban vadászták a Husos Farkast.

. . . Wardesné nem mert többé kilovagolni éjszaka. Csak a kertben bolyongott és az ablakon kibámulva nézte a dermedt síkságot.

Egyszer felriadt álmából. Az ismeretlen védelmező hangját vélte hallani, amint a nevéen szólítja, furcsa, melódikus, hűvös zengéssel:

„Evelyn . . . ! Evelyn! . . .”

Felült az ágyban. Messziről vonítást hallott. Az ablakon át betűzött a telihold. Gyorsan felöltözött. Képtelen volt rá, hogy az ágyában maradjon . . .

Kisietett. Az ebédlőben megállt. Az elrabolt leány szobája előtt.

Itt! Itt kell valami titoknak lenni . . . Valahol át kell törni a rejtély sűrűjét . . . Mert megőrül.

Idegbemarkoló cifrázással üvöltött fel egy farkas és a társai felelgettek mindenfelől.

Azután csend. Hallgatózott . . .

De a lány szobájában nem mozdult semmi. Végül nyílt az ajtó és kilépett egy árny.

A lány meg sem moccan. Nem félt. Inkább így maradt állva, mintha hirtelen meghalt volna.

— Tudtam, hogy itt van Miss Wardes, — mondta a dallamos hang, ami olyan nyugodt és tiszta volt, mint a tenger. — Tudtam, hogy itt van.

— Maga . . . maga lakik ebben a . . .

— Igen. Igazságtalanul üldöznek és Logan ezredes menedéket adott.

Valamelyik távoli szobában egy ingaóra kondult és a holdfény lassan egészen rájuk hullott. Láta a fiú komoly, kemény arcát.

— Félelmes . . . titok . . .

— És ha tudná az igazat . . . elmenne innen? A nő szemébe nézett.

— Nem . . . tudom . . . — felelte zavartan, pedig sejtette: itt maradna.

— Szeretném, ha őszinte lenne hozzám . . . — egy barátságos kézmozdulattal a fiú vállára helyezte a kezét és meglepetten látta, hogy az arca összerándul.

Rémülten hátralépett és rámeredt Pennre.

— A . . . válla . . .

Nézték egymást. Wardesné halálsápadt lett . . . Hirtelen szörnyű világossággal egységessé forrt néhány kép . . .

— Miért néz így? . . . — kérdezte Penn. És tudta közben, nagyon is jól tudta, hogy miért.

— Megsebesült?!

— Kissé megütötte . . . Ugyanis egy cölöp . . .

— Miért hazudik?! Maga a . . . A Halál Árnyéka?!

Penn lassan elfordította a fejét. Nagyon nehezen jött ki hazugság a szájából.

Wardesné elfuló lihegéssel kérdezte:

— Hol . . . hol volt tegnap?

— A . . . „Felhő . . . ösvényen.”

Lihegve álltak. Szorongva nézték egymást és rémültté fokozódott bennük ez az érzés.

Mi ez? . . . Te jó Isten!

— Menjen Ön el innen, Miss Wardes.

— Nem megyek!

— Így sóvárogja a bosszút?

— Nem mehetek! — felelte keményen, keserűen . . .

Wardesné minden átmenet nélkül azt mondta:

— Ki maga?

— Egy vándorló . . . ember . . .

A beálló szünetekben hallatszott a farkasok üvöltése és bevilágított az ablak függönyein át a téli táj fehér sugárzása.

— Szóval itt marad . . . Vérbosszút állni? . . .

— Nézze . . . ezt nem érti . . . — felelte akadózva és az asszony felcsattanó hangja rárivallt.

— Maga! . . . Maga A Halál! Árnyéka!!

Halk, forró, érdes szóval felelt, tompán, megtörtén:

— Igen . . . Én vagyok . . .

— A Mexikói . . . Suhanc!

Bólintott:

— Az . . .

A homályban jól hallotta a nő izgatott lélegzetvételét. Szinte vergődött a felindulás mellkasa mögött:

— Maga . . . megölte . . . itt . . .

Most nyugodtan, fölényes szelidséggel felelt Penn . . .

— Én nem öltem meg senkit . . . Jőjjön velem kérem.

— Hová vezet?

— Wardes sírjához. Ezt csak ott lehet elintézni!

Az asszony valami lehetetlen reménnyel követte. Óh, Uram! Add, hogy ártatlan legyen, hogy hihessem ezt, hogy ne veszítsem el az eszemet.

Amen . . .

. . . Már virradt, amikor a farm magtárán, egy rejtett kijárón keresztül elhagyták Logan házát. Kettesben, némán és egy szót sem váltottak, amíg Wardes sírjához értek. Még ott volt a szikla, amit Penn rárögzített és ott volt a pár sor, amit a kőbe karcolt:

ITT NYUGSZIK

JOHN WARDES, A DENVERI KOPÓ.

ÉLT 34 ÉVET

GYILKOSA A HUSOS FARKAS

ORVUL VÉGZETT VELE!

Álltak.

Wardesné sírt. Hallgattak.

Csak sokára szólalt meg hangosan Penn:

— Wardesné! Mielőtt bármit is mondanék, a férje sírjánál kérdezem: Hiszi, hogy ártatlan vagyok?!

A nő habozás nélkül felelt.

— Hiszem! Tudom, már előbb is tudtam: maga ártatlan.

— Akkor elmondom az igazat.

Ott ültek a sír mellett, egy fatönkön és Penn elmondott mindent elejétől végig.

— Elhiszi Wardesné, amit meséltem?

— Elhiszem. Maga jó és igazat mond és nem ölte meg a férjemet!

— Akkor bebizonyítom. Üljön nyeregbe!

Engedelmeskedett.

— És ellovagoltak a barlanghoz, ahová Holdvilág Teddy akkoriban Liliánt vitte.

Itt feküdt Fernandez, a mesztic, alig bírt mozdulni. Wardesné a sötétben állva maradt, hogy a mesztic nem láthatta. Penn előrement.

— Fernandez, — mondta csendesen.

— Uram . . . — felelte egy fojtott hang.

— Ki ölte meg Wardest?!

Lassan nyögve válaszolt:

— A Husos . . . Farkas . . . én láttam . . .

— Ki temette el?

— Te . . . uram . . . áldott . . . ember vagy: . . . és . . .

— Elég! — mondta Wardesné. — Ennek az embernek nem szabad beszélni!

Ott álltak ketten a barlang előtt. És Wardesné a férfi vállára borulva sírt.

Amikor visszatértek a farmra, Wardesné hal-
kan ezt kérdezte.

— Miért . . . maradt itt? . . .

A Mexikói Suhanc habozott.

— Ha . . . olvadás lesz . . . megpróbálom Miss Logan esetét . . . kikutatni . . .

Ébredt a nap. Néhány bizakodó veréb pityegett már a fákon.

— Szereti? . . . — kérdezte halkan.

— Tes . . . sék? . . .

— Szereti?! — kérdezte határozottan.

Penn megfogta a kis, dermedt kezét.

— Azt hittem szerettem. Most már tudom, hogy ez tévedés volt.

— Miért?

— Mert most már . . . csakugyan szeretek valakit, — mondta, égő arccal, akadozva . . .

És gyorsan bement a házba.

Wardesné még sokáig állt kint és nézte a nagy csodát!

A nap!

Felkelt a nap! A félelmes téli táj, derűs, krémszínű csillogással mosolyog mindenfelől.

Ki hitte volna?!

Tavasza lesz . . . Igen! Új élet!

Most már egészen biztos. Hiszen felkél a nap!

3.

Áprilisban már csak néhány éhes és rongyos bandita élt a hegyek között. És a félig-meddig tébolyult Husos Farkas, magányosan, rettegve bolyongott Kainnal hétszerte átkozottabb sorsával.

Olvadó cseppek csillogtak a napfényben.

. . . A csúcsok ködbe burkolódnak.

Penn már le sem ült éjszaka, a Felhő Ösvény alján. Nappal nem jöhetett le a bandita, mert meszsziről látszott az út.

Csak éjszaka.

Éjszaka meg ott ült az ösvény elején, mindig, hajnalig és várt.

A Halál Árnyéka!

Beláthatta a prérít és a távoli dombokat és ő elmenekülhetett, mielőtt még bárki észrevehette volna.

Wardesnével azóta alig váltott néhány szót. A nemrég elhalt csendbiztos emléke állt közöttük. A kegyelet.

De érezték mind a ketten . . . Valami elkezdődött és most ellenállhatatlanul sodorja őket. Hová?

Mindegy. Ez így szép és jó!

A . . . boldogság, vagy a megsemmisülés felé mennek, nem fontos: szerették egymást!

Penn türelmetlenül ült őrhelyén. A hold már elvégezte útját az égen és fehér izzással eltűnt a ropant csúcs, havas süvege mögött. Sötét lett. Elgondolkozva bámult le a völgybe. Cigarettára gyújtott.

Kelet felől rozsdaszínű csík húzódott előre az égen. Sárgás árnyalatokból tárgult, egyre élénkebb derengéssel terült szét, a mező és az álmosan elfekvő Spleet-River felett.

Virradt.

Penn felállt. Most már az ezredes is ott állt messzelátóval és nézi az ösvényt. Így vigyáztak felváltva. Reggel lóra ült és megindult a dombok között visszafelé. Ugyanakkor az ezredes őrhelyén volt és figyelte messzelátóján a csúcsot. Ilyenkor már nem jöhet le észrevétlenül a Holdvilág Teddy! . . . Hatalmas tócsákkal telt meg az olvadó hó alatt éledő vidék. Lassan felszívódott a tél. A rablók is eltűntek, mint az olvadás felszálló párái . . .

Azután Fernandez megjelent Burnsnál és vallomást tett.

És vallomást tett egy rabló, akit Penn élve elfogott. A fiú tisztázta magát.

Május első napján megtalálták a Husos Farkas hulláját. Szétmarcangolták a préri kutyák, de homlokán ott volt a sebhely.

— Maga ölte meg? — kérdezte Wardesné.

— Nem, — felelte Penn.

Wardesné a földet nézte.

— És . . . és . . . mi lesz, ha jön az a szörnyű ember . . .

— Megverekszünk.

Ismét hallgattak. Rátette kezét a fiú vállára.

— Azt hiszi, hogy él még . . . Lilian? . . .

— Mindegy . . .

— Bosszú? . . .

— Nem . . . Megígértem . . . Logannak. Maga miért van itt?

Nézte a nőt és nyelt közben.

— Én . . . várok . . .

— Mire?

— Magára, hogy . . . együtt menjünk — és sietve hozzátette: — Idefelé is segített . . .

Gyorsan elsietett, égő arccal. Esteledett . . .

Penn, először életében, úgy érezte, hogy boldog. De amikor megpillantotta Logan ezredes ősz haját, görnyedt alakját, szó nélkül lóra ült és kikocogott a leshelyre.

De elmúlt április . . . sőt május lett. Hol van Holdvilág? . . . A kunyhó tetején vékony füstcsík látszott . . .

Rablónak már híre sem volt a vidéken. Békésen zöldült minden . . . Vidám cowboyok nyargaltak a legelésző csordával.

Egy reggel Penn odament Wardesnéhez.

— Búcsúzom.

A nő meghökkent.

— Ho . . . hová megy?

— A Felhő Ösvényen . . . Fel . . . !

Két kézzel megfogta Penn kezét és szorongatta . . .

— Nem . . . ne menjen . . . ha maga is, mint Wardes . . . Óh!

Görcsösen szorongatta kezét.

— Muszáj, — mondta a Mexikói Suhanc. — Ha visszatértem . . . szeretnék valamit . . .

Nem folytatta. Az asszony sírva a vállára hajtotta a fejét. Tudta jól: hiába mondana bármit. Ez most megy.

Délután Logan látta a messzelátóján, amint egy kis pont halad a peremen fel . . . egyre feljebb...

Estére elnyelte a csúcs körüli köd . . .

És éjszakára sem tért vissza. Csendes lett minden . . . Elsötétedett a táj. És a remény, a szívekben. Másnap sem tért vissza. Mindenki tudta: Holdvilág Teddy végzett vele!

XIII. FEJEZET.

1.

Penn szidta a holdat. Fényárban úszott a hegygerinc. Hátával a falnak dőlve ment, lépésről-lépésre. Vajjon tudja-e a bandita, hogy ő itt várt? Tudja-e, hogy jön? Figyeli-e napról-napra?

A csúcs körül, a keskeny perem, széles tisztásokat is körbefogott. Ez nem látszott letről.

Most már óvatosan haladt. Vigyáznia kellett. Vajjon nézi-e Holdvilág Teddy, valahonann fentről, amint jön.

Biztos!

Holdvilág Teddy mindent tud! Talán kétszáz méterrel lehetett a csúcs alatt, amikor egy kavics hullott eléje a magasból.

Megállt . . .

Olyan csend volt, itt fenn, hogy tisztán hallatszott egy galy rebbenése is.

— Penn!

Valaki szólt. Felette. Várt.

— Penn . . . !

Rövid szünet után megismételte:

— Penn, talán félsz felelni?

— Várom, hogy mit mondasz, Holdvilág Teddy.

— Csendesebben beszélj!

— Mi az ördög? Tán csak kiabálhat az ember egy csúcson.

Szünet következett. Neszelt a táj sokféle halk módon.

— Vártalak Teddy.

— Nem jöhöttem.

— Holnap én indultam volna, ha késel még!

— Biztos?

— Tudtam, hogy vársz, — felelte a bandita, — tehát biztos.

Hallgattak.

— Nos? — kérdezte Penn.

— Ajánlok valamit. Gyere fel erre a tisztásra. Itt megverekszünk, nem kell leskelődni, időt húzni... Habozott. Ha mozdul, akkor az ott fenn lelőheti.

De az ott a Holdvilág Teddy!

— Jövök!

Nyugodtan felment. Tiszta célpontot adott percekig annak, aki felette áll.

De az a Holdvilág Teddy! A kiugrónál alig feljebb, egy sziklatetőn állt a kunyhó, világos ablakkal.

És füstölgött . . .

— Hol van Miss Logan? — kérdezte Penn.

— Érdeklődni jöttél, vagy verekedni? — felelte hidegen a rabló.

— Igazad van.

— Ajánlok valamit: Ha ketten lövünk, semmi esély. Ketten halunk meg.

— Ez igaz.

— Elhajítok egy pisztolyt, oda a sűrűbe. Előzőleg leteszünk itt minden fegyvert. Háttal állunk, egymás mellett, átdobom a fejemen, azután, aki megtalálja . . .

— Értem . . . — felelte Penn. — Amint elhajítottad, ismét megfordulunk . . .

— És keressük a fegyvert, mint a pólólabdát...

— Mi az?

— Hm . . . sport . . .

Egymás mellé álltak, lecsatolták az övüket. Repült a pisztoly. Egyszerre fordultak . . .

Aki előbb kézhez kapja, az győz és életben marad. Nincs kétség. Miután a revolver elrepült és megfordultak, mindkettő állva maradt a helyén egymás mellett. Lassan körbefuttatták a tekintetüket. Egyik sem kezdett elhamarkodva futkosni. Itt most látni kell. Bizonyosat tudni. Aki előbb megpillantja a fegyvert, az hamarabb is kapja kézhez.

Valahol egy madár sikoltott . . .

Penn látta, hogy csillan valami . . . Ugyanakkor a másik is észrevette. Abban a pillanatban ugrottak, de egyik sem hajolt le, előbb a másik torkához kapott mindkettő . . . Egy borzasztó ökölcsapás elzúg a fiú arca mellett, amint lekapja a fejét és üt. Mint a kő, úgy zuhan az ökle! Holdvilág Teddy hátrabukik. Penn már fut . . . felkapja a bokorban csillogó tárgyat . . .

Egy üres konzervdoboz!

Most mögötte lövés dörren! Egy lökést érez a vállán. A pisztolyt a bandita találta meg. Penn a fa mögé esik félig eszméletlenül, úgy irányítva a zuhanást, hogy fedezéke legyen. Tudja, hogy vége! Tehetetlen dühében a földbe markol . . . Holdvilág Teddy feléje jön, de valami repül . . . Penn egy röögöt hajít összezsugorodó tenyeréből, kemény szikladarabot és a bandita bezúzott fejével visszatántorog...

Lezuhan.

A Mexikói Suhanc talpon van, a következő pillanatban felkapja a pisztolyt, langyos buggyanás ömlik a karján lefelé, iszonyúan belenyilallik a mozdulattól, ahogy elhúzza a ravaszt, mielőtt a másik egész feltápáskodott. Célozni nem tud homályosuló tekintettel . . . csak lő . . . Egyszer! Kétszer! . . . Háromszor! A pisztoly kihullik a kezéből. A bandita visszaesik egy találattól és Penn tántorogva a csúcs felé indul . . . a kunyhóhoz . . . benyit., Lassan tisztul előtte a kép és rémülten felkiáltva, ismét hátrahőköl a küszöbről . . .

. . . Ott ül Lilian a tűzhelynél egy bölcso mellett és ringatja . . .

2.

Ámultan, dermedten néz.

— Miss . . . Logan . . . !

Lilian halálsápadtan felállt.

— Mi történt?

— Ön . . . maga . . . Miss Logan . . . — hebegte

— Én Thomas Wickley doktor felesége vagyok,

— kiáltotta türelmetlenül.

— A . . . felesége?

— Igen . . . Péter Richthoffen lelkész esketett...

Itt lakik a közelben. De feleljen! Hol van Teddy?!

— Hozzáment Holdvilág Teddy . . . hez???

— Igen . . . Mit tett a férjemmel?!

Nem felelt. Tántorogva rohant vissza! . . . A felesége!

Holdvilág Teddy még élt . . .

A zúzódás komoly volt, de nem súlyos. A golyók közül csak az egyik súrolta a combját. A banditát bekötözték fejjel az ágyra fektették.

. . . És másnap Penn megtudott mindent. Holdvilág Teddy nagyapja nyugati vadász volt. A fiát azonban már New-Yorkban neveltette és ez volt Thomas Wickley. Jónevű idegorvos lett később. Egyszer idejött a Nyugatra, évek előtt, a kóborlás pszichopatológiáját tanulmányozni.

És lassanként feltámadt benne az ősi vér. Thomas Wickley csodálkozva tapasztalta, hogy szemei fülei különösen élesek, hogy órák alatt megtanul pisztollyal bánni, lovagolni . . . Egy évig volt itt és olyanná lett, hogy azok is csodálták, akik ezen a vidéken születtek.

A vér csodája volt, a fajta őserejű feltámadása.

— Megőrültem kissé, azt hiszem, — magyarázta Pennek. — Atavizmus, szóval úgy éreztem itt jó . . . Csak ölni nem tudtam soha. Ezért vállaltam mások szörnyeteit, hogy nevem legyen . . . rettegjenek tőlem . . . de ennek vége . . . Lilian hozta a föloldozást . . . A közeli csúcson remetei magányában él egy pap, az összeadott bennünket . . . és most tégy, amit akarsz, csak maradj csendes, mert felébred a gyerek . . .

Lilian ott ült és ringatta a bölcsőt és szipor-

kázva, csillogó, tág fényével egyre lágyabb, éltetőbb meleggel tűzött a nap. Élettel áldotta meg még e sivár sziklakolosszusok csúcsait is . . .

3.

. . . Penn sebesülten tért vissza . . . Az ösvény alján valaki ott kuporgott egy kövön. Aludt a kimerültségtől, mert itt ült úgyszólván naphosszat: Wardesné . . . Amikor felnézett és meglátta a férfit, csak azt tudta mondani reszketve:

— Penn . . . Óh . . . Penn . . . Én Istenem . . .

És sírt és nevetett és odaszorította a fejét a szakadt kabáthoz. Penn átkarolta és sokáig álltak ott. Azután bementek Countiwayba.

Holdvilág Teddy nincs többé.

Csak ennyit mondott az embereknek.

Ezek nem is kérdezték tovább.

Logan ezredessel bezárkóztak és sokáig beszélgettek. Wardesné is jelen volt . . . Az ezredes arca, hol felderült, hol elborult. Tenyerébe hajtotta fejét, járkált, majd ismét leült . . . Felindultságában remeggett minden ujja, ahogy át meg átszántotta ősz haját és nyelt és kezeit tördelte. De hiába . . . odakint sütött a nap . . . Ezt látnia kellett.

Egy viharos éjjelen kis szekértábor indult el a Logan-farmról.

Senki sem tudta, hogy Holdvilág Teddy, a fia és a felesége kelnek át a Spund Wather Groundon...

És velük volt Penn is, Wardesnéval, aki most a gyászév elteltével, már a menyasszonya volt a Mexikói Suhancnak . . . de . . . kissé mogorván, elgondolkozva, Logan ezredes is ott kuporgott velük a ponyva alatt . . .

Mondják, hogy néhány rongyos rabló, kettő, vagy három, csontvázszerű alak, szintén ezen a szerén jutott ki a halálos gyűrűből és elmenekült. Mert nem igaz, hogy leróhatatlan bűn is létezik.

Nem igaz az, hogy „Nincs kegyelem”.

V A N !

Vége!

Kalandosregény-sorozatunk legkeresettebb könyvei

CHARTERIS

ANGYAL történetei

és

CHEYNEY

LEMMY CAUTION történetei.

Sikerült most sorozatunk részére lekötni
a dekektívirodalom világszerte ismert íróját:

D. Hume-t.

Egymásután jelennek meg sorozatunkban könyvei, amelyeknek főhőse *Mick Cardby*, méltán sorakozik majd az *Angyal* és *Lemmy Caution* nálunk is rekordot elért népszerűségéhez.

ADOLF KOELSCH NARKÓZIS

A FÁJDALOM ELLENI KÜZDELEM REGÉNYE

Jó száz esztendővel ezelőtt, amikor az orvosi műtét a spanyol inkvizíció legsötétebb, borzalmas kínszenvedéseit jelentette a beteg számára és ugyanígy a betegség okozta fájdalom is elviselhetetlen megpróbáltatásoknak tette ki a megfélemlített emberiséget, egy szürke kis bostoni orvos, W. T. G. Morton, vakmerően hadat üzent a testi fájdalomnak. A melegszívű, lobogótehetségű fiatal tudós, akit regényes szerelme is fűtött, kísérletezni kezdett az idegzsongítással, a fájdalom teljes eltüntetésével, s elsősorban önmagát állította merész kísérletei középpontjába. Ezzel indul Adolf Koelsch, „Narkózis” c. hatalmas regénye, amely az éther-narkózis feltalálójának színpompás és drámai elevenességű történetét vetíti az olvasó elé, olyan izgalmas menetű, fordulatos cselekmény szerkesztéssel, hogy a „Narkózis” a legérdekesítőbb detektívregénnyel és a lélek legmélyebb szakadékaiba markoló életrajz leírással is felveszi a versenyt.

Legközelebb
MEGJELENIK

A NOVA
*Kalandos
regényei*

